

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமதே வரவரமுதயே நம

அர்த்தபஞ்சகம்

இதற்கு
ஸ்ரீபிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
விவரக்யானம்.

திரிசிபுரம் நம்பின்னை சபை எந்தாகும்
பேஷகருமாண திருப்பழம்பயம்
ஸ்ரீமான் இராமஸ்வாமி இராமாநுஜ தாஸரால்
சேர்க்கப்பட்ட அரும்பத விவரக்கம்
இவை

திரிசிபுரம் நம்பின்னை சபையாரால்
கும்பகோணம்

ஸ்ரீ கோமணாம்பா அச்சகவத் த்தில்
1931இல் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மறுபதிப்பு.

ஸ்ரீவை/கந்தை/ஸ்ரீ

214, கீழ் உத்தரவீதி [விக்ரமசோழன் திருவீதி],

திருவரங்கம், திருச்சி-6. ஃ : [0431] 434398

வெளியீடு நாள் : 6.09.2001

40/-

தபாற்சென்வு தவரி

முன் னு ரை.

ஸர்வேஸ்வரன் ஸோகோஜ்ஜ்வார்த்தமாகச் செய்த சிருஷ்டி பாம்புகளைக் காட்டிலும், பூர்வாசாரியர்கள் ஆசரித்துக் காட்டிய நிறத்த வழிகளே கண்ணாழிவற்றது என்பது ஊண்டடாரும், இவர்களில் ஒருவான ஸ்வாமி பிள்ளைவேலாகாசாரியர் உபதேசமாத்ரத்தில் சிங்ளாது, பெங்களும் பேதைகளும் உய்யுமாறு அரிய பெரிய இரகசியார்த்தங்கள் உன்னிட்ட அனேக சிந்தனையிற் தெய்வியகூடையில் சிந்தனத்தமாக வெளியிட்டருளினார். இதுவே இவருடைய பாமத்ருபைக்குப் போதிய சான்றாகும். இவர் அருவிச்செய்த சில நூல்களுக்கு விசதவாத் சிவாமணிபாண பூர்வ வாமுனிகள் விபாக்கியானம் செய்தவைத்ததுபோல், அந்தப்பஞ்சகத்திற்கும் பிள்ளை வேலாகஞ்ஜ்யாய் அவர்கள், ஒர் அரிய விபாக்கியானம் செய்தாரென்பது பாவரும் அறிந்ததே.

நிற்க, சென்னை பாசமயக்கோளரி, பரபன்னகித்வான்பூர்பான் ச.பு.குருஞ்சுவாமி ஸாபு அவர்கள், பறகுக்கும் பயன்படுமாறு இதை அச்சிட்டு வெளியிடக்கூறி, பணவாண்டுகளுக்கு முன் சில தரண பத்திரங்களைக்கொண்டு பரிசேறித்து எழுதி முடித்திருந்த சூரோசந்தவத, பாகவதவிஷயத்தில் ஸற்றமுடைய பெருமான்மேலின் றெறந்த இன்ஃபென்ட், சூரியன், V. சூரிவாலாஸாபு அவர்கள், இதுகூடும் பாதுகாத்துவைத்திருந்து, சென்ற வருடம் சூரங்கம் சூரியன், R. A. பன்னாருஞ்சுவாமி ஸாபு அவர்கள் வசம் ஒப்படைத்து அச்சிடும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். மேற்படி R. A. பன்னாருஞ்சுவாமி ஸாபு அவர்களும், திருச்சி கம்பிள்ளை சபையாரும் இதன் பெருமையை யுற்றனார்த்த இக்கணக்கர்பத்தை நடாத்தும்படி அடியேனுக்கு சிபிக்கிறார்கள்.

கிழ், குறிப்பிட்டுள்ள பண்பேரிபோர்களால் முயற்சிக்கப்பட்ட 'ம், அறிவிற்கிறந்த பெரிபோர்களால் செய்தற்குரியதுமான இக்கணக்கர்பத்தை, பணவகையிலும் சிறிபேனாகிய அடியேன் இயற்ற முன்வந்தது, பாகவதங்களுடைய ஸம்முயற்சி பழுதுயோக வண்ணம் அச்சியமத்தை சிசாக வசிக்கவேண்டுமென்னும் கருத்தினாலேயேபன்றி, சிறிதொன்றினாலன்று. இவ்வெண்ணத்துஞ்ஜ்யே இது இனிது முடிவுபெற்றதென்பது ஸங்கு விளக்குகிறது.

இக்கிரந்தம் அச்சிட்டு பூர்த்தியடைவதில் முன்னின்று பக்
வழிகளிலும் உதவிபுரிந்த பூர்வீகன் R. A. பங்காருவாமி சாயுடு
அவர்களின் பெருந்தன்மை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

இது படிப்புடியாக பண்பேரிடத்திலிருந்து வெளிவந்தமை
பின், இதனிடமிருமிருக்கும் குற்றங்கள் பண வகையாலும்
வந்திருக்கக்கூடும்.

அருள்நிறைந்த அறிஞர்கள் அக்குற்றங்களை அறிவிப்போல்,
'அறிதொப்பன பாடோபகாரம், வேறனதென்ப தென்றின்பையே.

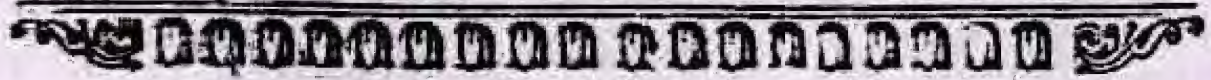
T. D. இராமஸ்வாமி இராமா நஜதாவன்,
(தீகுப்பறம்பாடம்)

[illegible]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமா தஜாய நம:

அர்த்தபஞ்சக

மூலம், வ்யாக்யானம். அநும்பதம்.

தலியன்.

மோகாசார்யாய நம: அகத்ருஷ்ணபாஜம்ப ஸுருகஸிவ ।

ஸம்ஸாரமோழிஸங்கஷ்டஜிவஜீவாதஸிவ நம: ।

வேதமாரும் மாரூஷிஸ்ஸுத பூர்ணம் பாகுலோத்த

மதாஸமுநாசம் । ஸ்ரீரமபக்யவிராமவொஸாந தீபா

ஸய: நம: மாரும் சாஸிஜாநகம் ।

மூலம் க. ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் பிறந்து
உஜ்ஜீவீக்தும்போது அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்.

வ்யாக்யானம்:— ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்கு, "அனாதி
மநஸா ஸம்பத்:" என்கிறபடியே, அனாதியான ஸம்ஸாரகமுந்ரத்
தீவ உழன்ருக்கும்சேதனனுக்கு என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தன்னையே
விருபவாய்ப்படிருக்கிற சேதனனுக்கு என்னுதல்; தத்வஜ்ஞானம்

அநும்பதம்:— ஜ்ஞாநாத்மோகம், ஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார: என்கி
ருகையாயிவ, பதவத்ப்ரபதிக்கு ஜ்ஞானம் காணவாம். உஜ்ஜீவனம்—
ஸம்ஸார ஸம்பத்தமற்ற உஜ்ஜீவீக்தம்; உத்க்ருஷ்ட ஜீவனம். தத்வம்:—
தத்வபாவ: தத்வம் அதாவது—பாமார்த்த ஸத்தவாய்ருப்பவர். தயிர் பாவ
கல்வ டேன்னைப்போலச்சேதனஞ்சேதனக்கனாகிட ——ஞ்சத்தி: வியா
பித்திருக்கு வாய்மையிருப்பவர். துவம்—ததி உஜ்ஜீவனத்துக்கு
பதவதத்தத்வஜ்ஞானம் என்ற சொல்வானமையிலே தத்வதத்வஜ்ஞானம்வன்று
கோச்சுகெனும். "தமேவயித்வாத் அம்ருததீபாபடதி" என்ற வியாக்யா
நாக்கனாம் துரே தத்வதநாம் உஜ்ஜீவனமென்ற சொல்வப்பட்டுருக்கிறது.
இந்தாம் ஸம்ஸார அறியும்போது சேதன சேதன வித்ய—ததோடு அறிவ

பிறகு-இவர்தாமே, தத்வஜ்ஞாநமாவது- "கர்வம்மாத்தப்ரண
 வாரபணனுக்கு ஸர்வபாகா பாதத்தாராண ஸ்வாத்மாக்களிது
 டையவும் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபபுருஷார்த்தமான கைங்கர்
 பத்தை அநாதீபாக ப்ரதிபத்தித்துக்கொண்டு போருகிற கர்மணம்
 பத்தத்தை சிவர்த்திப்பிக்குழபாயம்-தச்சானூய்ந்தசானூதி என்
 கிற ஜ்ஞான விசேஷம்" என்று தத்வசேகரத்தவ ஸாதிக்ந்தருளின
 பாகாம், ஸ்வரூபபாதாத்ம விஷயத்தில் ஜ்ஞானம் பிரித்து, உஜ்
 ஜீவிக்கும்போது-உய்யும்போதைக்கு என்றபடி. அர்த்தபஞ்சகஜ்
 ஞானம் உண்டாகவேணும்- அர்த்த பஞ்சகங்களானவற்றினு
 டைய ஜ்ஞானம் உண்டாகவேண்டியது.

அவதாரிகை:- அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமாகிறதுதான் உதே
 ன்மை? அருளிச்சொய்தொர் (அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமாவது) என்று
 தொடக்கி.

உ. அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமாவது:- ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப
 புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விநோதஸ்வரூபங்களை
 யுள்ளபடியற்கை.

தாமித்தனை. இவ்விடத்தில் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமாவது- திருமந்தரத்தா
 வறியப்படுத் ஜ்ஞானமேயாம். ஸம்ஸாரியான சேதனுக்கு என்றதால்-
 ஸம்ஸாரத்தில் உர்த்திக்கும் புபுஷாக்களை விடாவந்திப்பித்த மோகங்
 திவிச்சயகடையான முழுகடிவை இவ்ரு சொல்லுகிறது. இவ்விடத்
 தில் முழுகடையான பகவத்ப்ராப்திகாமரூப ஸம்ஸாரவிநோதத்தில்
 இச்சை ப்ரத்தவன். வெண்ணிச் சொல்லுகிறதல்ல. இன்னமும் இத்தான்
 தீர்த்தியழக்காக்களை விடாவந்திக்கிறது; இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவாரூபமாக
 விவ்ஸாமையாவே இவ்விடத்தில் 'ஸம்ஸாரி' என்று சொல்லாமல் 'ஸம்ஸாரி
 யான சேதன்' என்றருளிச்சொய்ததால், விசேஷப்படுத்து உர்த்து விசே
 ஷணத்திற்கும் உரும் என்கிற சிவாயத்தின்படி, சர்த்திந்தும் மோகம்
 வரும்போது மந்தாவதமான மூலபாக்குதிக்கும் மோகமுண்டென்பதை
 தவிர்ப்பிக்கிறது. மந்தாவதத்தோடு கூடியிருக்கும் ஆதாவக்கே மோகம்
 மென்பது சந்திரலிங்கம் இத்தான் சாந்திஜ்ஞானம் அசேதனத்திற்கும்
 ச்வரணுக்குத் தெலுவின்பதில்லை. சேதனனுக்கே ப்ரதிபாது.

ஸம்ஸாரமாவது- பண்யபரபதிபத்தமான அர்த்தஸம்பந்தம், அநா
 வது- நவீகமாசம்வாலா ருசிபரக்குதிஸம்பந்தங்களும், உம்பாவ
 லிகாரங்களுக்கும் புர்த்தாக்களத்தாதிதகளும், தத்தார்ப்பங்களும்.

அநாதீபாக-தாரணஞன்யமான ப்ரதிருதிப்பெயர், அர்த்த-உதக்
 குறித்தது- இவ்விடமாவது.

௩ இவற்றிலோரோருவியுயந்தானஞ்சுபடி பட்டிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது:- இவற்றில் இந்த அர்த்தபஞ்சகங்களில் ஒரோருவியுயந்தான் தவ்வொரு அர்த்தவியுயந்தான் அஞ்சுபடி பட்டிருக்கும் ஐந்து பாகாமாயிருக்கும்.

(அவ.) இவற்றில் முதலில் ஸ்வரூபமாவது எது? என்ன அருளிச்செய்திருர்- (ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிறது) என்ற தொடங்கி,

௪ ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது சூத்ரமஸ்வரூபத்தை.

(வ்யா.) அதாவது:- ஸ்வரூபம் என்கிறது அனாதாண சூதாசம், சூத்ரமஸ்வரூபம் என்றும் சூத்ரமவியுயந்த அனாதாண சூதாசம், இப்படிக்காள் சூத்ரமவியுயந்த அனாதாண சூதாசத்தை ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது என்றபடி.

(அவ.) அதனை விவரிக்கிறார்- (சூத்ரமஸ்வரூபத்தான்) என்ற தொடங்கி.

௫ சூத்ரமஸ்வரூபத்தான்:- கீத்யர், முக்தர், பத்தர், கேவலர், முமுக்ஷுக்களென்றைத்து.

(வ்யா.) அதாவது:- சூத்ரமஸ்வரூபத்தான் சூத்ரமவியுயந்த அனாதாண சூதாமாதிர ஸ்வரூபத்தான், கீத்யர் அன்புருஷ்டனம் காகத்தாய் பாயபதத்திலேயிருக்கிறவர்கள் கீத்யனலிரிகளென்றும், முக்தர் ஸம்ஸாஸிநிர்முக்தாய்வினாவிபூதிபிச்சிருந்து பாயபதத்துக்குப்போனவர்கள் முக்தர் என்றும், பத்தர் "அகாதிபாயபாணுப்த:" என்கிறபடியே அகாதிபாண அசித்தம்பத்தத்தையெப்போதும் விடாமலிருக்கும்வர்கள் பத்தர் என்றும், கேவலர் சூத்ரமவியுயந்த பண்ணுமவர்கள் கேவலர் என்றும், முமுக்ஷுக்கள் பகவத்பாப்திரித்தமாகணம்ஸாசனிருத்தியில் இச்சையைபுடையவராதிர பக்திசிஷ்டர்க்கும் பாயபதிசிஷ்டர்க்கும் முமுக்ஷுக்கள் என்று போகக்கூடவது; என்று ஐந்து சூக இந்த சூத்ரமக்கள் ஐயுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இரண்டாவது பரஸ்வரூபமாவது எது? என்ன அருளிச்செய்திருர்- (பரஸ்வரூபம்) என்று தொடங்கி,

௬ பரஸ்வரூபமென்கிறது பரமாத்மஸ்வரூபத்தை.

(வ்யா.) அதாவது பரமாத்மவியுயந்த அனாதாண சூதாமாதிர ஸ்வரூபத்தைப் பரஸ்வரூபம் என்கிறது.

(அவ.) அதை விளக்கினார்— (பரமாத்மன்வருபத்தான்) என்ற தொடங்கி,

எ பரமாத்மன்வருபத்தான்:— பாத்மம், வ்யூஹம், லிப வம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றாகிறது.

(வ்யா.) அதாவது-பரமாத்மன்வருபத்தான்— அதாவது பர மாத்மாவிலுடைய அனாத்மம் ஆகத்தான். பாத்மம் பரமபதத் திஸ்ஸமுத்தருளிப்பிருக்கும் திருப்புக்குப்பாத்மம் என்று பேர், வ்யூ ஹம் ஆஸ்ரிதனமாகநின்றதாக ஆமோதாதிலோகங்களில்எழுத் தருளிப்பிருக்கும்புக்கு வ்யூஹம் என்று பேர், லிபவம் அபோ த்பரமதாராதிதிவடிகேதந்தத்தில் எமச்சுஷ்ணாதிருபேண அவத சித்தருளின அவதாரங்களுக்கு லிபவம் என்று பேர், அந்தர்யாமி த்வம் எனது சேதநிசேதங்களில் இருக்குமிருப்புக்கு அந்தர்யா மித்வம் என்று பேர், அர்ச்சாவதாரம் கோவிக்களிலும் க்ருணக் களிலுமிருக்கிற வித்து ஆகாங்களுக்கு அர்ச்சாவதாரம் என்ற போயிருக்கும். என்ற ஐந்து ஆக பரமாத்மன்வருபம் ஐந்துவிதமாகிருக்கும்.

(அவ.) முன்னாலு புருஷார்த்தன்வருபத்தை விளக்கக் கோ வி முன்னம் புருஷார்த்தப்பதத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்தினார்- (புருஷானுவே) என்ற தொடங்கி.

அ. புருஷானுவே பர்த்தக்கம்பயேது புருஷார்த்தம்.

(வ்யா.) அதாவது:— புருஷானுவே சேதகானுவே, அர்த்திக்கப் பயேது பார்த்திக்கப்படுத, எதுவோ அது, புருஷார்த்தம் - புருஷார்த்தமாகிருக்கும்.

(அவ.) அதை விளக்கினார்:— (அந்த புருஷார்த்தத்தான்) என்ற தொடங்கி,

க. அந்த புருஷார்த்தத்தான்— தம், அர்த்த, காம, சூத் மாநுபவ, பகவதநுபவம் என்றாகிறது.

(வ்யா.) அதாவது:— அந்த புருஷார்த்தத்தான்-சேதகானுவே பார்த்திக்கப்படுமதான அப்பருஷார்த்தமாகிறதுதான்; தாம்-தம் மென்றும், அர்த்தம் - அர்த்தம் என்றும், காமம் - காமமென்றும், சூத்மாநுபவம் - சூத்மநுபவம் என்றும், பகவதநுபவம் - பகவத் அனுபவம் என்றும், என்ற ஐந்து ஆக புருஷார்த்தத்தினுடைய ன்வருபம் ஐந்துவிதமாகிருக்கும்.

(அவ.) காண்காவது உபாயஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்-(உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது) என்று தொடங்கி-

உ. உபாயஸ்வரூபமென்கிறது கர்ம, ஜ்ஞாந, பக்தி, ப்ராபத்தி. ஆசார்யாபிமானமென்றைத்து.

(விபா.) அதாவது:- உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது- ப்ராபகஸ்வரூபம்என்று சொல்லுமது. கர்மம்-கர்மயோகமென்றும், ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானயோக மென்றும், (பக்தி)-பக்தியோகமென்றும், ப்ராபத்தி - ப்ராபத்தியோகமென்றும், (ஆசார்யாபிமானம்)-ஆசாரிய அபிமானமென்றும்,என்றைத்து. ஆக உபாயஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனி ஐந்தாவது கிரோதில்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்-(கிரோதில்வரூபமென்கிறது) என்று தொடங்கி.

கக. கிரோதில்வரூபமென்கிறது- ஸ்வரூபகிரோதி, பரத்வகிரோதி, புருஷார்த்தகிரோதி, உபாயகிரோதி, ப்ராப்திகிரோதி என்றைத்து.

(விபா.) அதாவது:-கிரோதில்வரூபமென்கிறது கிரோதில்வரூபமென்று சொல்லுமது, ஸ்வரூபகிரோதி-ஆத்மஸ்வரூபகிரோதி பென்றும்,பரத்வகிரோதி - சகலஸ்வரூபகிரோதிபென்றும், புருஷார்த்தகிரோதி-ப்ராப்திகிரோதி என்றும்,உபாயகிரோதி-ப்ராபககிரோதி என்றும், ப்ராப்திகிரோதி - பகவத்ப்ராப்திகிரோதி என்றும், என்ற ஐந்து ஆக கிரோதில்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனிமேல், சிறித்காலம் ஸங்க்ஷேபச்சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தில் ஒரொன்றையடுத்து உபபாதிக்கிறார். அதாவது-சிறி அர்த்தபஞ்சகம் ஒரொன்றே அஞ்சவிதமாயிருக்கும் படியை ஸங்க்ஷேபமாக அருவிச்செய்து, அதைதப் பஞ்சகிம்ஸூதி தத்வங்களுக்கிர்ணயித்த அர்த்த பஞ்சகிம்ஸூதி தத்வங்களில் ஒரொன்றை எடுத்து உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, முதல்சொன்ன ஆத்மஸ்வரூபபஞ்சகத்தில் சித்பனாலிகளின் படியை அருவிச்செய்கிறார்— (இவற்றில் சித்பராவார்) என்று தொடங்கி.

கஉ. இவற்றில் சித்பராவார்:- ஒதுகாரும் ஸம்ஸாரமும் பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே சிவத்யராய், பகவதரூபவாநகூலையகபோகராய், 'வாஸிளவரகவைகுத்தக்குட்டன்வர்க தேவன்' என்கிற வைகுண்டகாதனுக்கு, 'விண்ணாட்டவர்

முதுவன்' என்கிறபடியே, பட்டங்கட்டிகைக்குரியாம்படிப்புப்
பரான மத்திரிகளாய், சுருவாநியோகாத் கெடுஷி, மீதிதி,
மந்திராக்களைப் பண்ணவும் சூக்தராய், ப்ரவ்யுதாதி ஸர்
வாவன்னைகனிலுந் தோட்கத்தடிமை செயலக்கடவராய்க்
கோலீல்கோள் தெய்வங்காண சேனைமுதலியாந் தோட்க்க
மான அடிகள்.

(வ்யா.) அதாவது:- இவற்றால் என்றது இவ்வாத்தமன்வருப
பஞ்சகத்தின் என்றபடி; அதாவது பஞ்சவிய்யாதி தத்வங்களின்
எனவ்யாயுதம்; சித்தராவர்:- சித்தவாலிகளாகிறவர்கள், "ஊதா
பஞ்சாதி வாலாய:" என்றும், "கொத்திதன்னைதாபாத்தாத்தாயிடு:"
என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவத்புராணத்திற்கும் பகவததப
வத்திற்கும் ஒருமையும். கங்கோசயின்னாதவர்க்கானையினாலே
இவர்களை சித்தர் என்கிறது. ஒருமையும் மம்மாராமபக்தவாகீற
அவத்யாபின்னர்க்கே - ஒருமாதத்திலும் மம்மாரத்தின் கூடுறவா

அது:- வாதவாத வயத்தகத்துட்டி வாததேவன்:- இவ்வாத
யுவாஜா அதாவது, ராஜ்யியந்தை ஆளும் பிரபந்தை விக்ரமன் இவ்வா
சுரபிபுத்தன், வயத்ததன் - வாதேரு குண்டளதின்வாதலிடம், துட்டி-
மன், சித்தான் - பத்தியன், துரிதபாதத்தான், வாததேவன் - தான்
யுவாஜாவாம், ராஜ்யம் மந்திரிகளிட்ட வழக்கம் அதன் ராஜ்யியம்
தன்னை கடாய் தவர்கள் செய்கைகளைத்தான் அநியாதவனாயிருப்
பாடுவோவன் எனின், தான் வாததேவனாய் எங்கும் வியாபித்து அவ்வா
கிடுகிடுத்தக்கொண்டு ஆளும் மம்மாரமபுதைய தேவன் - வாததேவன்.
வயத்தகத்துட்டி - பத்தர்கள் தன்மையவ்வாதத்தி இவையுதவொன்றா
வத்தையுடையவகி அவ்வாடு எத்தன் தம்மிட மிடுகித்தக்கொன்றபவர்.
மம்மாரமபுத்தன் - ஜெனாரமபுத - வாதவாதியாவாக்கனின் உதன்ற
வத்தித்தன் வாததேவன் - உதவர்க்காத் தான் கப்பத்தின் பேசாத்
தமக்குள்வத்த பதவையன் சித்தவாதின் குஞ்சுரை அமைப்பதுபோல
நிக்குவ வாராய் குடிக்க கப்பத்திடும், அவற்றினிடம் தான் அத்தாய்
யியாக வலித்திருப்பதால் வான என்றும், சித்தராவனத்தை வினை
வாட்டி வத்திருப்பதாலும், எவ்வாதத்தையும் அடக்கி மேவாயிருப்ப
தாலும் கப்பத்தன் விக்ரவதாலும் பத்தர்க்கிடத்தில் விடுகித்தக்சு
செல்லுவதாலும் தேவன் என்ற சொல்லப்படுகிறார். கோலீல்கோள்
எல் - குடிவொச்சன், கோலீல - தேவனாய், அதாவது விவகணமன
யியாவத்தோடு உதவ தேவனாய், சுருவாநியோகாத் - சித்தான் தக்க
நிச்சகனாய் எத்தத்தும் செய்ய எத்தியத்தவர்க்கென்தபடி.

கிற தோஷமின்னாமலே; நீரெத்யாயம் - நீர்தோஷாயம்; பகவத்
 அநுபல ஆறுகடல்ப எதபோதராயம்-பகவாதுகடல்ப அநுபலமென்
 றுக்கே இங்ஹுமெதுத்தள்ள போகருபாயம்; வான்இளவாக -
 "வானோடஸவர்கோமே" என்றும், 'புவாகுபாய' என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே—கிற தோஷமென்றும் குறைச்சலும் அதிசூ
 யின்னாதபடி பதிஞற நிரூபகத்தாய்நயமுடையவனும், பாய ஆக
 சத்துக்கு அதாவது, பாயபதத்திற்கு இளமையான அரசன்
 என்றும்; வைகுத்தத்துட்டன் - வைகுண்டத்திபெழுத்தநுனியிருக்
 கிற சிறுவன்இவ் என்றும், கூடத்தன் என்ற சொல்லுமாம். வான
 தேவன் என்கிற "வானாதேவாய தீமலி" என்கிறபடியே,
 மயமந்த சேதன உசேதனங்களைத் தீப்பொலும் பன்னிக்கொண்
 டிருக்கிறவன் என்றும் ஆழ்வார் தமது அருளிச்செயலில் சொல்லு
 கிற, அதாவது, "எம்பெருமானுக்குணத்தேனோ பானாதேவன் இதை
 பதி:" என்ற சொல்லுகிறபடியே, இளவாக, வாக, இளவாய், விரி
 ஸத்தி, தேவன்—அக்கனாதேவ ஆறுகடல்களையும் பதிபுண்ணாய்க்
 கொண்டு பாயபதத்திலே எழுத்தநுனியிருக்கும் அந்த வானதேவன்
 என்றும் ஆழ்வார் தமது அருளிச்செயலில் சொல்லுகிற என்னவு
 மாம்; வைகுண்டகதனுக்கு - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்றும் பாய
 பதத்துக்குத் தீவைகுண்டத்துக்குமெனக்கு, தீவாஹகருயிருக்குமவ
 னுக்கு என்னவுமெனப்படும்; விண்ணுட்டவர் முதுவர் என்கிறபடியே
 விண்ணுடு உண்டு பாய பாயகிற பாயபதம்—அதனைத் தங்க
 றுக்கு வானந்தானாகவுடையவர்களாகிற, "அமர்ந்தியோ?"
 என்ற திருமுடிப்பாகாஞ்சொல்லுதிருப்பகாரம், பட்டங்கட்டுகைக்
 குரியானப்படி - பட்டாரிசேனம் பன்னிவாய்பதற்குத்தக்கவாரம்
 படி; பூட்டகான மந்திரிகளாய் - வந்த மந்திரிகளாக, ஸர்வா
 டியோகாத் - ஸர்வாதுகடல் சிவசுத்தாலே, தியோகம் என்கி
 றது, தியமகம் என்றபடி; அதாவது—அதமதி, ஸ்ருஷ்டி, கந்திரி,
 ஸம்நாநாதங்களைப் பண்ணவும் ஸக்தாய், வினாபிபூகிபதுகடல்ப
 உத்பத்தியைவரும், பாசகத்தையும், உத்தாரத்தையும் பண்ணுதற்
 கும் ஸக்தியையுடையவர்களாகி, பாயபுறாதி ஸர்வகவல்லை
 களிலும் ஸ்வசேஷியிதுகடல்ப பாசகம் வ்யூஹம் முதலான ஸர்வ
 அவன்னைகளிலும். காசகந்திசேஷங்களுக்கு அவன்னை எனச்
 சொல்லுகிறது. ஆதி—என்னவாயின, மற்றை திபல, அத்தர்பா
 யிதவ, அர்ச்சாவதாரங்களைப் பாய்ந்திறது; ஸர்வ அவன்னை

கனிதும் என்றது—என்க அந்நாங்கனிதும் என்றபடியாக,
அதாவது—வரவரை—சீதும் என்பது; தொடர்ந்து “யேசு
யேசுதாநாகச்சதி தேதேசநாகச்சதி” என்றபடியே அவன்
பின் சென்று, அடிமை செய்யக்கடவாரம் - அடிமைப்பின் க்ருத்ய
மாநிற ஸதஸித ஸகந்தர்பத்தையுஞ்செய்ய ஸமர்த்தாரம். கடகர்
என்பது கடவர் எனமருவிபது. கோட்டுகோள் தெய்வங்களாய்,
“பெளமகிகேதகேஷ்ணபி குபுருஜிஷ்ட” என்றபடியே, பாம
பதத்தினும்போலே விவாதித்திறும் கோவிதகரிக்ருப்பதாகக்
கொண்டுள்ள தேவதைகளாகிற, வேண்டி முதலியார்தோடக்கமான
அமரர்கள் கிஷ்டங்களைச் சீருஷி சீருஷந்தாழ்வான் முதலாக
வுள்ள சித்யனாகிகவர்.

(அவ.) முக்தர் புகைய விவரிக்கிறார்—(முக்தாவார்) என்று
தொடங்கி,

முக்தாவார் பகவத்ப்ராணாதத்தாவே பாக்ருதினான்
தத்தால் வந்த க்லேசமவங்களெல்லாம் கழிந்து, பகவத்ப்ராண
குப ருபகுணவிபவங்களை அபுபலித்த, அவ்வுபவஜிதபீரீதி
உள்ளடங்காமையாலே வாயாப்படுத்து, மீட்சியின்றி
வைருத்தமானகரத்திலே கனித்தாய்தீர்க்கிற முகிவர்கள்,

(வயா.) அதாவது— முக்தாவார் - முக்தர் ஆகிறவர்கள்,
பகவத்ப்ராணாதத்தாவே - “க்ருபா கப்பலுபதே” என்னும்படி
ஷட்குணபூர்ணகுதின பகவானுடைய அதங்கத்தானே, பாக்ருதி
னம்பந்தத்தால் வந்த க்லேசமவங்களெல்லாம் கழிந்து - சரீரணம்
பந்தத்தாவே னம்பந்தித்த ஆக்யாத்திரிகை தக்கங்களும், அஞ்ஞா
நாதிமஞ்ஞபதம்மங்களும்என்னவீதிவந்த சொல்லுதல், அன்றிக்
கே-துக்கருபங்களான அஞ்ஞாபதிமஞ்ஞபதம்மங்கள்நீங்கிவன்னடி
யாம், அந்நனமன்றிக்கே - தக்கருபமான அபித்யாதி மலங்கள்
நீங்கி என்று சொன்னடியுமாயும். “மனனகமனமற” என்றதில்

பகவத்ப்ராணாதத்தாவே- ஞானம், பவம், பூசனம், வீரியம், சக்தி
தேஜஸ்ஸா இவையான இவ்வாகையான கருணையாலே எல்லாம்
கழிந்து - அபுத்தியுள்ளமக னந்த பபங்கள் முதலானவைகள் பூர்வ
மீருந்து, இப்போதாகக் கழித்ததாகத் தோற்றபடி, அபுபலித்த -
வாயாக்கரித்து, உன்னடங்காமையாலே - மனவதபந்த உடனிற்காம
யாலே, மீட்சியின்றி-புனைவொத்ததும் மீருக்கையின்லாதபடி, மாதக
ம் - திரிபாத்திபூதினப்போல் தாடிப்போத பாம்பதம்.

ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அர்த்தம் இங்ஙனத்திற் அதுகத்தேயம்; பகவதஸ்வரூப ரூபநிபவந்தை - பகவானுடைய ஸ்வரூபத் தையும், நிபவந்தைகளில்காணத்தக்கதாய், ஸ்வரூபநிருபகதர்மங்களான க்ஞாந ஆர்த்த அமலத்தாநிகையாம் கிருதிதஸ்வரூப விசேஷனங்க ளான இஞ்ஞாநசத்தியாநிகையாம், கிங்நாநுணங்கனான ஸௌந்தர்ப ஸௌகந்தியபெணருமாபலாவணப்பெளவசாநிகையாம் இத்தபநே அதுபலிக்ககக்கு சித்பயிபூதிபிசே விபவங்கன் உபாதேயமாய் இருக்குமாப்போலே, வினாவிபூதிபிதம் அப்படியே ததிபத்தர் காத்தானே அதுபலிக்ககக்கு விபவங்கன் யோக்யமாபிருக்க லானே "விபவங்கன்" என்றவிடத்திற் வினாவிபூதியின் விபவங் களையும் அவ்விக்ககையிடு. சப்தவித்த - அவற்றையெல்லாம் அதுபலித்து, ப்ரீதியானே அதுகத்தித்து என்னுதல், அவ்விதவ இத்தித்தி உள்ளடங்கையையே - கிருதி சென்ன பகவதஸ்வ ரூபநிகளுடைய அதுபலத்தால் சிறந்த ப்ரீதியானது உன்னை தங்கிவிடுகையையானே, மகன்னினை தங்கையையானே என்னுதல்; வாயாநப்புகழ்த்து-வாக்குக்களானே "ஹூஉ ஹூஉ ஹூஉ" என்றல், "அதுமயம் அதுமயம் அதுமயம்" என்று சொல்லிப்பூர்வமாக வ்ந்தோதாம் பன்னி; பீட்சிபிந்தி - "சுபுரா வர்த்ததேதி" என்றும் படி, புனாவர்த்தியின் மீதம் அதுகது மதுபடியும் கீங்குதலிற்சு மன் னைகுத்துமாநகரத்தினே - கிருண உன்மீற் தாய்வயிற்றினே சிறக்கையானே ஸவருண்டன் என்ற ஸ்வேச்வானுக்குத் திரு காமமாய் அவனுக்கிருக்கையானதானே ஸவருண்டம் என்ற கிரு காமத்தை புடையதாய் ஸ்வேதா ஸந்தயிலகண்ணமாய் மதுந காமாயிய பாமபதத்தினே; கவித்த - பகவதரூபவாநிகளாய்ப்பந்த ஹர்ஷத்தானே மகிழ்ந்து; ஆந்திக்கிற முகங்கள்-கந்தோஷிக்கு மவர்களாய், எப்போதும் பகவதஸ்வரூபநிகையே மகன் பன் னுமிற சிவவான்கள்.

(அங்.) இனி, பத்தர் மூலம் அருளிச்செய்திருர் - (பத்தா வர்) என்று தொடங்கி.

பிசு பத்தாவளர்: -- பாஞ்சபெளதிகமாய், அநித்தியமாய் ஸாகத்துக்காநுபவபீகாமாய், ஆத்மவிஸ்வேஷத்தில் தர்சக ஸ்பர்சக யோக்யமில்லாதது அகத்தான்பதமாய், அஞ்ஞான அப்யதாஜ்ஞான விபீதஜ்ஞான ஜகதான ஸ்வதேஜமமே ஆத்

அர்த்தபஞ்சகம்

மாவாகவும் சந்தாதிவிஷயபவஜிதமான ஸ்வதேஹ
போஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், சந்தாதிவிஷயபவத்
துக்குரியதாக வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களையழிய மாறியும் அநே
கவகைகளில் பண்ணியும், பூதலிம்மை பண்ணியும் பாதா
பாதாஸ்யபாசனாதி பண்ணியும், ஸம்ஸாரவந்தக்காரம், பக
வதவிழகமான சேதம்.

(ஊ.பா.) அதாவது:— பந்தர் சுவர் பந்தர் துவள்கள், பார்த்து
பொதிவகைய - பஞ்சிவ்யாதிபஞ்சபூதபவமாய், அநீதமாய் - சித்ப
மன்றிக்கேயிருப்பதாய், பாவாஹுபந்தர் சித்பவப்ப என்னுதல்,
பாவபகவத்திலும் பாதியுன்மத்திலும் கழிக்குமதாக்கவரவே
சித்பமன்றிக்கேயிருக்குமது என்னுதல்; ஸாகதுக்க அநுபவபரி
சுமாய் - புன்பருபவான கர்மத்தை பண்ணுமத்தால் வந்த
ஸாக அநுபவத்துக்கும், பார்பருபவான கர்மத்தை பண்ணுமத்
தால் வந்த துக்க அநுபவத்துக்கும், ஸாதாமாய், ஸபகாணமாய்
என்றபடி - சூத்ரமவ்யுலேஷத்தில் - ஜீவாத்மவிஹத்திசு, விபோ
கத்தில் - அதாவது, பிரித்தகவத்திலே என்றபடி; தீக்ஷைப் பிழை
யோக்யமில்லாதபடி - பிணம் என்று பார்க்கக்கூடும் தொடுகக்
கூடும் தருதிபாகாத பாகாய்; அஹந்த சூன்பதமாய் - பவிதம்
அன்றியேயிருப்பதானாய், தமன்றிக்கே அபவிதாவதக்கும்ஸ்தா
கமாயிருக்குமதாய், அஜ்ஞா அஹதாஜ்ஞாவிபரிதஜ்ஞா ஜகக
மான ஸ்வதேஹமே - ஜ்ஞா அநுபவத்துக்கும், அஹதாஜ்ஞாத்
துக்கும், விபீ தஜ்ஞாநத்துக்கும் பிறப்பிடமான தக்கன் தேஹமே,
அதாவது— ஜ்ஞா அநுபவம் என்கிறது - தேஹாத்மபிர
தத்தை, அஹதாஜ்ஞாகம் என்கிறது - 'போப்பதாஸந்தாத்தமாய்'
என்னும்படி ஸ்வசேஷத்வ அஹதசேஷத்துபவான அஹதசேஷத்
வத்தை; விபீ தஜ்ஞாகம் என்றது-ஜ்ஞாநாத்மபிரதாத்ததை;
இம்முன்னறையும் பிறப்பிக்குமதான தக்கன் தேஹமே என்னுதல்!
ஸ்வதேஹமே சூத்ரமாவாகவும்-தக்கன் தேஹமே ஜீவாத்மாவாக
வும்; சந்தாதிவிஷய அநுபவஜிதமான ஸ்வதேஹ போஷணமே
புருஷார்த்தமாகவும்-சந்தமும் ஸ்பர்சமும் ரஸமும் ரூபமும் கந்த
முமாவிற விஷயங்களை இவைய அநுபவத்தாஃபிறத்ததான தக்கன்
தேஹத்தை "அஹம் போஜ்யம் மதஜ்யானம்" என்னும்படி,
அஹம்முதலான பதார்த்தங்களை யோபிக்குமதே புருஷார்த்த
மாகவும்; தக்கன் தேஹத்தினது சந்தம் ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்த

தம் ஆகிற விஷயங்களை இடைப அடையவங்களைப்பிறப்பிக்கும் தான்
 'அச்சம் போஜ்யம் மதுஷ்யாணம்' என்னும்படி, அச்சம் முதலான
 பதார்த்தங்களைக்கொண்டு போஷிக்கும் அந்த போஷணமே புது
 ஷார்த்தமாகவும் என்னவும்கூடும்; புருஷார்த்தம்-பலம்; ஸ்தூதி
 விஷயணாபத்துக்கு உதப்பாக - சப்தம் ஸ்தூதிபாசனாபதம் விஷயம்
 தான் அபிஷேகக்கு, அதாவது-பெறுகைக்கு அங்கமாக, அதாவது
 அதாகையாக, வண்ணாபதம்-மதர்மங்களை அபிஷேகமாயும் - தங்களு
 கைய வண்ணதர்மங்களையும், ஆஸ்மதர்மங்களையும் அபிஷேகம
 மாயும், அபிஷேகதீபாதிதம் என்றோடு, அபிஷேகதீப என்
 னித்தார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார். 'வண்ணதர்மங்களைக்கொண்டவை
 எவை? என்னிடம்—பாஷ்மணருக்கு தங்கள் வண்ணத்துக்கு அது
 குணமான வேதஅத்யயகாதிகளும், சித்பலையித்திகாதி வர்மங்
 களும், கதாசாணம்பத்தியும் ஆகிற இவை விஜிததர்மங்கள்.
 சுத்தரிபனுக்கு - தங்கள் வண்ணத்துக்கு அதுகுணமாக சித்ப
 லையித்திகாதிகள் கடுமையையாய், பஜகாதிஷப்தர்மங்களில் பஜக
 அத்யயக பாதிக்காணங்களைக்கொண்ட மூன்றாம் கட்டாதலையாய் தண்ட
 புத்தபாலாதிகள் கடுமையையாயிருக்கும். கைப்பர்க்கு சுத்த
 சிபகதபோலே தங்களுடைய வண்ணத்துக்கு அதுகுணமாக சித்ப
 லையமும் ஸர்மாவர்மங்களைக்கொழிய குப்தமம்நுபிரகான கையித்தி
 காதிகளுக்கடுமையையாய் பஜக பஜக அத்யயக அத்யயக பாதி
 க்காணங்கள் கட்டாதலையாய், ஸர்மாவாணிஜ்யாதிகள் கடுமைய
 யாயிருக்கும். இவை பாஷ்மணாதி மூவர்க்கும் விஜிததர்மங்கள்.
 குத்திராருக்கோ— தங்களுடைய வண்ணத்துக்கு அதுகுணமான
 ஸர்மணுஷ்யம், க்ருஷியும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையே விஜித
 தர்மம், ஸர்மணுஷ்ய ஸக்தாஸ்ய என்றபடி மூவர்க்கும் ஸர்மணு
 ஷ்ய பண்ணுமது; க்ருஷிபண்ணுமதுவே சொல்லிற்றே ஸக்த
 திரத்திம். இனி ஆஸ்மதர்மங்களானவை எவை? எனிடம் பாஷ்ம
 'சர்மணுஷ்யத்துக்கு வேதஅத்யயக அத்யயக (தவயிப்பதித்
 தம்) பிக்ஷாசாண - கண்டபெஞ்ச தண்ட க்ருஷ்ணாதி
 தாணங்கள் கடுமையையாய், ஸர்மணுஷ்யாதிகள் கட்டாதலைய
 யாயிருக்கும். க்ருஷ்ணதர்மத்துக்கு பிக்ஷாசாணாதிகள் கட்டாதலைய
 யாய், ஸர்மணுஷ்யாதிகள் கடுமையையாயிருக்கும். ஸர்மணுஷ்ய
 ஸர்மணுஷ்யத்துக்கு ஸர்மணுஷ்ய கோமாதிகளும், வன்பாணாதிகளும்
 அத்யயகாதிகளும் கடுமையையாய், கார்ம ஆணாங்கனும்,

கொம்பிவிவாதிகளும் கூடாதவையாயிருக்கும். உத்தராமத்யகம்
 துக்கு ஸந்தியாவந்தகாதிகன் மாணிகங்கையன் ஸந்தக்குறிய அம்
 பிஷாசாணபோஜனாந்தா ஸந்தகாதிகன் கடுமையாய் “உத்தர
 மத்யகம்” என்றும்படியல்லாமல் வாதாதிதிகளும் ஸந்தகத்
 திகளும் கூடாதவையாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற வர்ணத்
 தமக்களையும் ஆராமதர்மங்களையும் உதாரணமாக காண்போம்
 கடக்குமதே பாயோஜனமாயிற்றயின்பு, அர்த்தகாமங்களின் நிமித்
 தமாக “ஆசாஸ்யம் உபகந்திதேவா” என்றபடி, ஆசாஸ்ய தூ
 சாங்களைப் பண்ணுவதனாலே—வர்ண ஆராமதர்மங்களை அழிய
 மாறியும்—என்றது. அன்றிக்கே வர்ண ஆராமதர்மங்களை அழிய
 மாறியும் என்கிற வாக்பத்திற்குப் பாரஹ்மணஸ்வன் அர்த்தகாமங்
 கன்நிமித்தமாகக் கூற்றியவர்ணத் தமக்களான தண்டயுத்தாதிகளைப்
 கேளித்தும், வைஸ்பவ்வர்ணத் தமக்களான க்ருஷ்வாணியூயாதிகளை
 அவனம்பித்தும், “பம்பவேதஸ்யவேதே” என்கிறபடியே வர்ணத்
 தம் தர்மனங்கா தண்டாத்தேவ தம்முடைய வர்ண ஆராமதர்மங்
 களுக்கு அதுருபமான அதுஷ்டானமின்றக்கே பொழியும்படி
 கடக்குமதையே துர்ப்பாஹ்மணஸ்வன் என்ற போயிருக்கும்.

இதுக்குத் திருஷ்டாந்தம்:— சூரியகவதத்தின் அனுமின
 வ்ருத்தாதத்திலே காணலாம். கூத்திரியன் அர்த்தகாமங்கள்
 நிமித்தமாகத் தன்னுடைய குலதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாங்
 களையும்விட்டுப் பாரஹ்மணத் தர்மங்களையும் வைஸ்பதர்மங்களான
 க்ருஷ்வாதிகளையும் அவனம்பிக்கிறதன் பாகையாலே ஸூத்த
 கூத்திரியன் என்று சொல்லும்படி பன்றிக்கேபி ரூப்பன். இதுக்கு
 திருஷ்டாந்தம்—கூத்திரியனுக்கு காமதான சந்தான் பாரஹ்
 மணஸ்யோஷ்டான ரூபத்தி பாதிவாத்யபங்கம் பண்ணின வ்ருத்
 தாத் தம் கண்டுக்கொள்வது. வைஸ்பவ் அர்த்தகாமங்கள் நிமித்த
 யாகத் தன்னுடைய குலதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாங்ககளையும்
 விட்டு, சதுர்த்தவர்ணத்திற்கு தம்மையான க்ருஷ்வாதிகளையும்,
 பாரஹ்மணருக்குத் தர்மமான தபங்கையும் ஸதுகாமாதிகளையும் கூத்
 திரிய தர்மமான தண்டயுத்தாதிகளையும் பரிசுஷித்து, இப்படி அந்
 தர் தூசாங்களை கடத்திக்கொண்டு போருமவனாயிருக்கை
 யாலே சதுர்த்தவர்ணப் பாயனஸ்வன் என்ற சொல்லும்
 படியன்றிக்கேபி ரூப்பன் என்கை. ரூதான்— அர்த்தகாமங்கள்
 நிமித்தமாக ஸந்தர்மமான க்ருஷியும் பாரஹ்மணஸ்வன்

ஸ்ரீஸ்ரீருளை பண்ணுமதுங்கர்த்தப்பயப்பிடுக்க அதிதவிட்டு
பாற்றமணர் பண்ணும் தபன்மணயும், சுத்தரிபன் பண்ணும்
தண்டயுத்தங்கணையும், வைஸ்யன் பண்ணும் வானிஜ்யத்தையும்
பரிக்காணித்து, கெஞ்சித் துஸ்வர்பத்தையுடையவனும் அஹங்காரத்
தாசியானானுதிவந்திர்பரிக்காணும் பண்ணி பாதினாத்தப்பங்கம்
பண்ணுமவனும், ஸஞ்சார்ன் என்னும்படிபன்றிக்கேயிருப்பன்
என்கை. இதுக்கு தருஷ்டாத்தம்.— ஸ்ரீராமபணத்தில் வைஸ்ய
வந்திரீணம்பந்தியாய், சம்புகன் என்ற பேருடையவனாக குதான்
பாண்டிய தபன்னை பவலம்பித்த பஞ்சாக்கித்தியத்திலே கீழ்த்
ததியாக மேன்காணாகின்றது தபன்னை பண்ணின கதைபுண்டு.
அங்கே கண்டுபிடிக்கிறது.

இப்படி பாற்றமணசிறுதுங்கியான அதிதாரிகள் தங்களு
டைய வர்ணதர்ம சூசமதர்மங்களை அபிராமாணியும் இருப்பன்
என்றும் சொன்னடியும், அஸைவ்யசைவபண்ணியும், சேவிக்னை
க்கு போக்பாணாத மதன்புருடையசைவபண்பண்ணியும், பூத
வழிம்னை பண்ணியும், அர்த்தகாமதிகன்கிமித்தமாக மதன்புரதி
வழிம்னைகள் பண்ணியும், பாத்தாரபாத்தாங்கியபண்ணியும், பண்ணியும்,
பாதா, அபஹாரமும் பாத்தாங்கியபண்ணியும், பண்ணியும், ஸம்
ஸாரவந்தத்தாராய், (ஸம்ஸாரவரவந்தை) என்னும்படி ஸம்ஸாரத்
தை வ்ருத்தியாக்ருமவர்களாய் அதாவது வந்திப்பெத்தமவர்களாய்,
பகவத்விமுகாரானசேதனர் பகவாதுக்கபிசுதானற்கேயிருக்கிற
சேதனர்.

(அவ) இனிமேல் கேவலனப்பய்ய அருளிச்செய்திருர்—
(கேவலனவான்) என்று சொடங்கி.

கரு. கேவலனவான்-தனிப்பட்டத்தலேயிகவும்கருத்தி
பகைகளாலே கலிவுட்டவன் பன்கயாடக்கய விவேகம்பண்
ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத் தானே ஜீவித்த ப்ரஸங்கு
மகட்போல, ஸம்ஸாரதாவாக்நியாலே தப்தனவன், ஸம்
ஸாரதுக்க நிவருத்தக்குறுப்பாக கான்தாஜங்க ஜ்ஞாகத்
தாலே ப்ரக்குதி ஆத்மவிவேகம் பண்ணி, ப்ரக்குதி-துக்கார
யமாய் ஹேமபதார்த்தமுதாயமரபுக்கிறவாகாத்மதையும்
ஆத்மா ப்ரக்குதேபரனாய் பஞ்சவிஸ்ரகனாய், ஸ்வயம் ப்ர
காசனாய், ஸ்வதஸ்ஸுபாய், நித்யனய்யப்ராக்ருதனாலிக்கிற
வாகாக்கதையும்புஸந்தித்து முண்டதாண்டி ஐக்கத்தின்

உகத்தாலே இவ்வப்பாணத்திலே கால்தாழ்த்த உணர்முடி
கலமான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, அமுத
வேள்ளத்தானொரு சிறப்பினிட்டு. - இவ்வப் பரப்பிக்கு னா
தனமான இலாகவெகத்திலே கீழ்டனும், யோகபலமான
காத்தமாதுபலமாத்நையே புதுவாத்தனாகவெயலித்து
பின்பு ஸம்ஸாரணம்பக்தமும் பகவத் பரப்பியுமற்று, யாவ
தாத்தவப்பாவி அசரீரியாய்க் கொண்டேத்தீவனெனுவான்.

(அவ) அதாவது கேவலன் துவன் கேவலன் என்வெறவன்
ஆவிறவன், - தனிமிடத்திலே வகாந்த கந்தனத்திலே, அதாவது -
பரிமிடங்களைத் தனிப்பிக்கும் பதார்த்தங்கள் கெப்பிவாத கந்தா
னத்திலே, மிகவும் அதிகமாகவும், கருத்திபாணைகளாலே, பரி
பாணேயும்தாழ்த்தானேயும், கலிவா. - அவன் - ஸம்ஸாரத்தான்,
பாணைப்பட்டான் என்றபடி, பக்திய அபக்திய விவேகம் பண்ண
மாட்டாதே - பக்திய கிரகைம் ஆவிறத எது? என்றும் - அதப
விக்கைக்கு போக்பயான தாப்பம் என்ற தெரியுமது, அதக்கு
ஈமர்த்தனன் நிக்கேரிருக்குமது, அபக்திய கிரகைம் என்வெறத
எது? என்றும், அதபவிக்கைக்கு போக்பயான தாப்பம் என்ற
தெரியுமது, அதக்கு ஈமர்த்தனன் நிக்கேரிருக்குமது. அவதா
க்கு - அதபவிக்கைக்கு போக்பயான தாப்பத்தை அதபவிக்க
போக்பயானதென் நிருக்கவையும், அதபவிக்க போக்பயானத தா
ப்பத்தை அதபவிக்கபோக்பயானதென் நிருக்கவையும் துஷயமும்; தன்ரு
டம்பைத்தானேஜ்வித்து - தன்ருவைய சீரத்தின் யாம்பைத்தனத்
தானே பிடுக்கித்தின் அபிழைத்துப்பகைவன் துமட்டுவலேவந்தேதா
வித்தனன் ஆகுமதுபோலே, ஸம்ஸாரதானகவீயலே-ஸம்ஸாரத்

(அரு) கேவலம் - அற்பம், தனிமை, தன்மம், கோக்கம்; கேவலன்
தப்பிரியன், தானகத்தி - காட்டுத்தி, இத்தியானம் - இச்சை ஆழ்வார்
'குதகமிதகவாரவந்தோடு கோக்கி வன்வாம்பிட்ட - இவ்வெறிதப்பென்னும்"
என்று அருளிச்செய்தான்.

இவ்வையும் "முழுதகம்" என்று விவகரிப்பதன்மேல் பகைப்பாப்பி
காமருக்கும் சீரலியோசனத்தின் இச்சையுண்டதபோல் இவ்வருக்கும்
அந்த இச்சை வேண்டியதாயிருப்பதால், 'முழுதகம்' என்றபேர் இவ்வபி
யாழவாட்டாயிற்று. 'கேவல'சப்தம், முழுதகம்பதத்தின் பகைப்பாப்பியும்
சீரலியோசனம் இவை இரண்டுமுண்டாயிருக்க சீரலியோசனத்தின்
யாத்திரம் இச்சை கட்டுபடியால் கேவலசப்தம் பந்தது.

நின் ஆதீபாந்மிகாநிருப்பான அக்சியாசே, ஸம்ஸாரூபதாவாக்சியா
 சே என் னுஞ்சொல்லவுமாய்; தப்தஞ்ஞவன், தத்தஞ்ஞவன், ஸம்
 ஸாரதுக்கநீவ்ருத்திக்கு உருப்பாக-ஸம்ஸாரூபாபிசுத்திறதூக்தம்
 சிவந்தியாவதற்கு அதுருணமாக, அன்றிக்கே - ஸம்ஸாரத்திலே
 பிசுத்திற தன்னுடைய தக்கவிவாரணத்தற்கு அங்கமாக என்ன
 வுமாய்; சாந்திரஜ்யஜ்ஞாநத்தாலே - சாந்தா அப்வாஸத்தால்
 பிறந்த ஜ்ஞாநத்தாலே, பாக்ருதிசூத்மவிவேகம் பண்ணி - பாக்ரு
 திக்கும் ஜ்வாந்மாவுக்குமுண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பாராய்
 லித்தது. பாக்ருதி - பாக்ருதியானது, துக்காஸ்ரீயமாய் - அவுஸ்ரீய
 'ஹபோக்தவ்யம்' என னும்படியான புண்ப்பாபரூபகம்மங்களுக்கும்
 அகந்ருத்து பண்களான வ்யங்க்கூசாத அனுபவங்களுக்கும் 'தஸ்
 மாய்லோகாந்நிபுரோத்பல்கமலோகாய கம்மணே' என்கிறபடியேப
 மம் அதுபலித்தபின்புருதிநுன்மயஸம்பாருபமான கைகலூகங்க
 ளுக்கும் ஆகாமாய், ஜேஷயதாந்தத்தமமுதாயமாயிருக்கிற ஆகாந்
 தையும் - "மாய்ஸாந்ருத்திவ்ருதாந்ஸாபுமஜ்ஞாந்திசுமுதாய" என்
 தும், "அமுக்ருத்யம்" என் தும், "ஸாந்ஸகாஞ்சவாயேத்" என்
 தும் சொல் லிறபடியே, ஜேஷவன் துக்கவி னுடையகட்டுறவாயி
 ருத்திற ஆகாந்தையும், ஆகாந்ஸகவு, ஆத்மா-ஜ்வாந்மாவானவன்,
 பாக்ருதேபாஸாய் - தேஜேஹத்தீயமக:பாணநிப்போத்ப:என்கிறப
 டியேபாக்ருதியில் காட்டிக்கவ்யாவ்ருத்தாய், வ்யயம்ப்:காஸஸாய்-
 வந்தவந்தாத்தாலே பாகாஸிக்குமவனன்றிக்கே தீபவத்தனக்குத்
 தாலே பாகாஸிக்குமவனாய், வந்தயம்ஸாகீயாய் - ஆதகவ்யமே
 தனக்கு வ்யபாவமாகவுடையனாய், கீத்யனாய் - தீத்யாநம் என்கிற
 படியே பாகாஸரூபதயா அசித்பத்வாதிககேபுண்டய பாக்ருதியைக்
 காட்டித் தீக்யனாய், அநாவது வ்யகாநவந்தகனாய்; அப்ராக்ருத
 னாயிருக்கிற ஆகாந்தையும் - பாக்ருதிஸம்பந்தமுண்டானபோது
 குணநாயவஸ்பனாய் விடுமிதே. அப்படியன்றிக்கே வ்யாபாரிக
 கிசேஷத்தை விசாரிக்குமவனில் ஜ்ஞாநநிகளே வ்யரூபமாயும்,
 குணங்களில் பாக்ருத குணங்களின்னாதவனுமிருக்கும். ஆகை
 யாலே குணநாயதம்மகனன்றிக்கே பிசுக்குமவன் என்றார். "நிஸ்
 த்வாகுநாய்" என்னுமாப்போசே, ஆத்மாவுக்கு இப்படியிருக்கிற
 ஆகாந்தையும், அனுணந்தித்து - கீழ்த்தமானபடியே மனத்தாலும்,
 வாயாலும் அதுணந்தானம் பண்ணி, முன்பு நான் பட்ட - முன்பு
 ஆகதேது என்னில் பிறந்தவன் டிபாட்க்கிபிசுத்த ஜன்மமீடாக

லுண்டான காலம் அன்றுதான்; அதன் மாத்துகப்படுத்தித் தின்று
 பிறந்த அன்று தொடங்கித் தனக்கு ஐந்தானம் பிறக்கு எனமுன்
 டான காலம் என்று சொல்லுமாம்; பூர்வஜன்மங்களில் பட்ட
 துக்கம் அப்பாற்பட்டமாய் இன்னுமத்தில் பட்ட துக்கம் பார்ப்பது
 மாயிருப்பது; இப்படி பூர்வத்தில் தான் அதுபவித்த துக்கத்தின்
 உபகந்தாவே - துக்கத்தினது அநிசயத்தானே, அதாவது ஜன்ம
 பாய்மையானதும், ருபன் தாதுப் பஞ்ஞானமின்றியிருக்கையாலும்
 சந்தாதி விஷயப்பாவனத்தாலும் ஆக, முன்பு தான் பட்ட துக்
 கநிசயத்தானே என்றுதான்; இவ்வயப்பவத்திலேகால்தாழ்த்து -
 இந்த ஆத்மா தவறாதது அப்பயின்பத்திலே காணுந்தி தாழ்த்து
 என்றுதான், அன்றிலே காஞ்சென்றது என்றுமாய்போனே; பசு
 வததவதத்தையுற்ற இவ்வாத்தமா தவறாதது "அப்பாணம்"
 என்னக்குறையென்பதே உணர்முழுவதவமான பார்ப்பதிலே
 கம் பண்ணமாட்டாதே "முழுஉணர்வு - முழுதான்" என்று பசு
 வத்தக்குப் பதவிபாகம். காண்புபஞ்ஞானத்தையுடையவனும்
 காண்பு ஆனத்ததை யுடையவனுமிருக்கை பன்றிக்கே
 அந்த பசுவத்தக்கு அந்தம் ஐந்தான ஆனத்தங்கள் பரிபூரணரூப்
 உடையவனுமிருக்கும்வன் என்றுதான், அன்றிக்கே சுவரூபைய
 வகுப்பெய்க்காம். ஐந்தானத்த மடவாய் இருக்குமென்பது
 ஸ்வரூபமாய்கவும் குணபாமாய்கவும் சொன்னமாதே. இப்படி
 பிருத்தி பார்ப்பதாவதிற ஈஸ்வரன்பக்கத்தான்டான அதுபவநி
 கன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குப்பாப்தங்கனாவவென்று கிலேகம்
 பண்ணமாட்டாதே அப்பவான ஆத்மா தவறத்திற்காட்டிக் இவ்
 வாத்தமாவுக்கு ஆத்மாவான அவதூயைய அதுபவநிசன் இவ்
 வாத்தமாவுக்கு பார்ப்தங்கனாவதான என்று கிலேகம் பண்ணமாட்
 டாதே என்றுதான்; அழகவேள்ளத்தானுஞ் சிறப்புவிட்டு - பசு
 வததவநி அம்ருதப்பாவதத்தில் அந்தர்த்தவநி அம்ருத்தியை
 விட்டு, இவ்வாத்தமாப்திக்கு ஸாதமான ஐந்தானயோகத்திலே
 கிஷ்டனாய் இந்த ஆத்மாவை பார்ப்பிக்கைக்கு பார்ப்பவான காண்பு
 ஐந்தானயோகத்திலே கிஷிதனாய், இழிந்தவனாய் பேசுபவமான
 ஆத்மா தவறத்தையே ஐந்தானயோகத்துக்குப் பசுவான
 ஆத்மாவதூய அதுபவத்தையே புருஷார்த்தமாக அதுப
 வித்து - பசுவாக அதுபவித்து, அதுபவித்து என்றது அதுப
 வித்து என்னடியாம்; பின்பு இந்தயோகத்தின்னதனவாதையிற்

ஸரீரஸிஷ்டஞப் சூத்மா தபவாத்திரததபே பவைய அதுப.
வித்தபிறகு, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் - ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்தக்துகை
க்குச் சாணமாய். ஸ்துவலசிஷ்டபுபகம்ஸரீரஸிஷ்டமும்,
பகவத்பிராப்தியும் அற்று - பகவதுகைய பிராப்தியும் அற்று,
அற்று என்கிற பதத்தை. "ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் அற்று" என்றும்
"பகவத்பிராப்தியும் அற்று" என்றும் இரண்டிடத்திலும் அது
எந்திக்கக்கூடவது; பாவத் சூத்மபாவி - மேஞ்சூத்மா இருக்குமள
வும் அஸரீரியாய்க்கோண்டு ஸ்துவலதேஹமானதுபோமதுக்காகவும்,
ஸரீரஸிஷ்டமானது இருக்கக்கூடவும் சொன்னால் மேல் ஐன்
மம் எடுக்கக்கூடுக சாணமாய், சூகையாலே அஸரீரீக்யம் வித்தி
பாமல் ஸ்துவலசிஷ்டபுபகம்ஸரீரஸிஷ்டம் இன்னும் போவது
துக்கே அஸரீரீதகம் வித்திக்கும், சூகையாலே "அஸரீரியாய்க்
கேகண்டே" என்றருளிச்செய்திருர். "பாவதாத்மபாவி அஸரீரி
யாய்க்கொண்டு" என்றருளிச்செய்தகையாலே உபாஸனதகையில்
ஸரீரஸிஷ்டஞப் பாவிக்குமளவுகையாலேயும், பதகையில்
ஸ்துவலசிஷ்டபுபகம்ஸரீரஸிஷ்டம் வித்திப்பச் சொன்னகையாலேயும்,
மேல் சூத்மவஸ்துவானது இருக்குமளவும் அஸரீரிபாபிக்கு
மதாரும் என்று வாய்த்துக்கு முக்யமான அர்த்தம் வித்தாத்த
மாய்க்கொகையாலே, ஐன்மகாரணமான ஸரீரஸிஷ்டமாய்க்கேதமு
ய்க்கொகையாலேயும், "விஜ்ஞாபாமஃபோகோந்தாரகேகண்டம்
ஸம்ஸாரம்" என்கிற பதம்வசனத்தாலும் - விஜ்ஞாபிந்தானம் வித்த
மாயகையாலே மேலே ஐன்மகாரணமெடுக்கக்கூடுக சாணமாய் ஸரீரஸிஷ்ட
மாய்க்கொகையாலேயும் என்பது நிச்சிதமாயிற்று. திரிவான் ஒருவன்
ஸரீரஸிஷ்டம் திற்சூத்மவன் ஒருவன்.

(அன.) இனி முழுக்கூடங்கள் படிவது அருளிச்செய்யத் திரு
வள்ளம்பட்டி முத்தரமுமுக்கூடம்சுபந்தத்தக்கு அர்த்தமருளிச்செய்
கிருர் - (மோகூத்தி) இப்பாதிபாலே

கக. மோகூத்திலேஇச்சையுடையவர்களுக்கு முழு
கூடங்கள் என்ற பொருள்க்கூடவது.

(ஃபா.) அதாவது - 'முத்திரமோகூதமனாந்த' என்கிற
படியே பகவத்பிராப்தியில் இச்சையுடையவர்களுக்கு முழுக்கூடக்
கள் என்ற பொருள்க்கூடவது என்றுதான்; அதவா முழுக்கூடங்கள்
என்று முத்திரமோகூதமே என்கிற தாது வித்தமாக உண்டான
ஸம்ஸாரவிமோசனத்தின்இச்சையுடையவர்க்கூடவது, மோகூத்தி

நிலே இத்தை என்று பகவத்பிராப்தியிற் இச்சையுடையவாபிக்குத்
 ருபவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்கள் என்று போகக்கடவது என்றும்
 சொன்னவுமாம், அம்மாதிரியேசனத்தில் இச்சையுடையவர்களுக்கு
 முமுக்ஷுக்கள் என்று போகக்கடவது என்றுஞ்சொன்னவுமாம்,

(அவ.) அவர்களைர் என்னுமடேகையில் அருளிச்செய்தி
 ருர்— (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி,

கன அவர்கள்தான் முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸகராய்
 இதுப்பாகும், முமுக்ஷுக்களாய் ப்ராக்ஷாயித்யுப்பாகுமாய்
 இரண்டாடிப்பட்டிருப்பர்.

(அவ.) அதாவது அவர்கள்தான் சித்தி உதாஹரித்த வகை
 னக்கையுடைய முமுக்ஷுக்கள்தான்; முமுக்ஷுக்களாய் உபா
 னகராயித்யுப்பாகும் - முமுக்ஷுக்களாயிருந்து வைத்து பத்திரிஷ்ட,
 னாயிருப்பவரும்; முமுக்ஷுக்களாய் ப்ராக்ஷாயித்யுப்பாகும் - முமு
 க்ஷுக்களாயிருந்து வைத்து ப்ரபத்திரிஷ்டாவிருப்பவரும்; ஆய்
 து; இரண்டாடிப்பட்டிருப்பர் - இரண்டு பிரகாரம் பட்டிருப்பர்.
 "வேதந்திலே இச்சையுடையவர்கள்" என்றதில் சித்ப்ரபந்த
 மான பகவத்பிராப்திக்கு வாதாத்வைவித்யுத்தையும், அதிகாரி
 த்வைவித்யுத்தையும் தர்சிப்பிக்கக்கடவது.

இப்படி சேதனங்களுமாய் அஞ்சபடி பட்டிருப்பதை
 அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ.) அகத்தாம் ஈஸ்வரனுடைய க்வரூபத்தை விவரிக்கி
 ருர்— (ஈஸ்வரவிஷயத்தில்) என்று தொடங்கி.

கடி ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பாத்தமாவது ப்ரமபதத்திலே
 "அவாக்ஷகா:" என்றெழுந்தருளியிருக்கிற சூறியஞ்சோதி
 யருவான ப்ரவானுதேவர்.

அரு— பாத்தமாவது - 'அதாவது காவ்யமான கைத்தயில்வதோர்
 காட்டிலே சித்ப்ரபந்தர்க்கு போப்பனாய்க் கொண்டிருந்தருளியிருக்கும்
 இருப்ப. "பாத்தத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளும் ப்ரஹ்மஸிவருக்கும்." பாத்தவந்தி
 விதப்பு - ஈடி பாத்தமேல் சிவகாமிற கீதரின முற்றத்திலே இவிய சந்
 தனகுருபதாம்பூதாதிகளாலே அவர்களித்து சந்தானாதிகள் பன்னிமாற
 அத்தேசவாலிகளுக்கு முகலெடுத்து திரிபுலனசகாவத்திலென்று
 விருது பிடிக்குமாப்போவவும், பரிருவாதிந் கடலிலே வந்திக்கும்காற
 மெய்ப்போவவும், த்ருவார்த்தம் வக்குவத்திசுவாதிந் மதம்பத்திந்ருத்
 தன்வீர் வர்க்கும் தாமிசுவாப்போவவும் இது துரானம் ஜனம்போவ்
 விவாதிபுதிக்கப்பாற்பட்டிருக்கும்.

(ஃபா.) அதாவது— ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் ஆவது - பரத்வாதி பஞ்சபாகாமான ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் ஆகிறது ஆகிறதுதான், பரப்பதத்திலே - "தத்க்ஷேத்ரே: பரம்பதம்" என்ற பிறபடியே எவ்வகைக்குஷ்டந்தானமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே 'அவாக்ஷாநா:' என்று எழுத்தருளியிருக்கிற - சித்பனாரிகள் முதலானவர்களோடு வார்த்தைசொல்லாதேவிரூக்ருமவாய், ஆதாமன்றிக்கேயிருக்ருமவாய், கம்போமாக எழுந்தருளியிருக்ருமவாய், "வார்த்தைசொல்லான் ருத்தியான்" எனகிற இவ்வாக்ஷத்தாலே எந்த அர்த்தம் நிச்சயித்ததாய்த்து என்னில் அப்பரானவர்களைப் போலே பதறிக்கொண்டு இராதே இருக்கையும், "போக போதா கச்சதி" என்றும், 'ஒடுமயுன்னேறி' என்றஞ் சொல்லுகிற படியே தனக்குத் திருவுள்ளமானபோது அஞ்சரிக்கையும், திருவடியென்பதொன்று அஞ்சரிக்கையும் வேணுமாகிக் திருத்துழாயை முடியிலே குகை முதலான சேஷத்தங்களைப் பண்ணுகையும், "திருமகள் பூம்பேலமற்றமாயாட்செய்வா" என்றும், "ருட்டுன் மானிகள் துபனவேந்தி" என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய சிவமத்தாலேயாதல், பெரிய பிராட்டியார் துட்கலான கார்ப்பியார் எவ்வகையோதல் சித்பனாரிகள் கைகவித கைக அப்பக்கடிகப்பன்னையும், சிவமயின்வாதயோது அவர்கள் தங்கள் கைகளாலும் தல்களாலும் பரிசுத்தங்களான திருத்துழாய்மாதே முதலிட்ட பதார்த்தங்களைப்பேந்திக்கொண்டிருக்கையான சேஷத்தங்களைப் பண்ணுகையும் 'மாகனாவ' என்றபடி வேணுமாகிக் கைகப்பமாத்தாதலே அப்பரானே வ்ருஷ்டி வந்திதி அம்மாரங்களைப் பண்ணுவாயிருக்கையும், வார்த்தை சொல்லுங்காலத்திலே சொல்லுகையுட் கார்ப்பப்பாடிக்காத காலத்திலே வார்த்தைசொல்லாதிருக்கையுட் ஆகிறவிவை சொல்லப்பட்டன. இவ்வன்னந்திக்கே "ஃப்போதம் வார்த்தைசொல்லாதிருப்பன்—ஃப்போதம் ஆதரி பாதிருப்பன்" என்ற சொல்லால் ஈஸ்வரிதனையாக்ஷணதிகளும் அத் தாய்வந்த அக்ஷணதிகளும், கைதன்யமுமின்றிக்கேயொழியும். ஆகையானே கம்போமாக எழுந்தருளியிருக்ருமிருப்பைச் சொன்ன பாவாஸகக்கூடாது; ஆத்யஞ்சேரதியுருவான பாவாஸாதேவர் - முகனானபூதாப் ஸந்தரமான தேஜஸ்வைபுடைத்தான திருமேனியையுடையான பாவாஸாதேவர். அதன பாதமதேஜோ ரூபமான வ்ருஷ்த்தையுடையான பாவாஸாதேவர் என்றும்

சோகியுமாம். "பாவானாதேவ" என்றது ய்ப்பூதவானாதேவ
 சிருக்ஷையாலே, பதசந்தத்துக்கு "ஃயா:" என்ற ஸ்ருதிப்படித
 தந்தைப் பற்றிச்சொல்லுதல், 'வானாதேவ' சந்தத்திற்கு வானா
 தேவாப என்று ஸ்ருதி சொன்னபடியே 'அர்வதாவஸதி' என்னும்
 படிதகா பதார்த்தங்களிலும் தித்யவாஸம்பன்னிக் கொண்டுருக்
 குமவன் என்று சொன்னபடி

(அ) வ்யூஹத்தை அருகிச்செய்தோர் மேல்— (வ்யூஹம்
உத) என்ற தொடர்,

கக வ்யூதமாவது அத்துக் கந்திதி அம்மூர கர்த்
தூக்களான ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ன அபிதத்தங்கள்.

(பாயா) அதாவது - வ்யூஹமாவது - வ்யூஹங்களாலும்வை, வ்யூஹம்நிதிநிமைஹா கர்த்தாக்களான ஸர்வவ்யைபர்த்த்யும்ன அநிசுத்தங்கள் - "ததவஜ்ஞாநபஸத்-த்வாத்" எனவிறபடியே ஜ்ஞாநபஸங்கள் இரஸ்போடுங்கடி ஸம்ஹாநத்தாவான ஸங்க்ஷணமும், "ஐச்வர்யவிர்ப்யஸம்பேதாத்" எனவிறபடியே ஐச்வர்யவிர்ப்யங்கள் இரஸ்போடுங்கடி வ்யூஹ கர்த்தாவான பர்த்த்யும்னமும், ஸாக்தி தேஜஸமுத்கர்ஷாத் எனவிறபடியே ஸாக்தி தேஜஸ்ஸார்க்கம் இரஸ்போடுங்கடி வ்யூஹகர்த்தாவான அநிசுத்தமும், 'ஷாட்ருஸ்பர்த்தவாநாதேவ' என்ற மட்டாருவிச்செப்தவடியே அவர் முவருளே வ்யூஹவாநாதேவாஸம்கட்டி வ்யூஹசதுஷ்டயம்ஸம்ஹஞ்சிசாஸ்தூயர்கள். வ்யூஹ கர்த்தி ஸம்ஹாநகரீபபண்னாம் வ்யூஹங்கள் முன்றி.

(அன.) திபவத்தின் படிவம் எங்கேவை அருவிச்செய்தி
 ஞர்—(திபவயவது) எந்த தொடர்.

உல வீபலமாவது நாடக்குஞ்ஞாயலநாயங்கள்.

(ஃபா.) அதாவது- வீடுவம் சுவது - அநதாங்கன் சுவன,
ராமக்குண்ணாதி அவதாரங்கள் - சீராமஅதாரமும், பரீக்ருஷ்ண

அரு— வுபுலகம் பாந்தடன்போயே சென்ற காவலரிதாம்படி
யிருக்கும். இது "பாபேனாநாநாமுருப்பாடுரு தாம்பின் ஒரு கிராமம்
பிற்குச்செய்த நாம்பத்த நாடு கோவலின் வாயி விபுலி. 4 தம்
கொஞ்சுமோபாதி அகீராயுதமாவ அகீராய்

விபவம்:— பெருக்கப்போக, தன்னைத்தோளுக்கு ஆர்வம்
யுடையதாம். இது “குணத்தின் பாகவாதத்தால் குணவாதிகள்
நுகர்வோளும் பிரதயோபாதிதம், உண்டாவதும் போலவருகிறது.”

அவதாரமும், ஆதிசப்தத்தாலே மதம்பகர்மவாழாதி அவதாரங்
களை பாரமாகின்றது.

(அவ.) இனிமேல் அந்தர்பாயிதவத்தைபுபாதிக்கெஞர் (அந்
தர்பாயிதவம்) என்றுதொடங்கி.

உக அந்தர்பாயிதவம் இரண்டுபடிபட்டிருக்கும்.

(அவ.) அதாவது — அந்தர்பாயிதவம் இரண்டுபடிபட்டிருக்
கும் - அந்தர்பாயிதவமானது இரண்டுபடியாயிருக்கும்.

(அவ.) கேழ் "அந்தர்பாயிதவம் இரண்டுபடி பட்டிருக்கும்" என்
றது சுவரூபவ்யாப்தியையும், விக்ஷாபவ்யாப்தியையுமிதே, அவற்
றை விவரிக்கெஞர் - (அதாவது) என்று தொடங்கி.

உஉ அதாவது 'அடிமெனுள்ளான்' என்றும், 'எனதான்'
என்றும், 'என்னுயிர்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சூத்ரமாவத்
தள்ளும், 'பொதிற்கமலமென்னெஞ்சுப்புகுத்து' என்றும், ௨௩

விபகல் அகத்தாய் செவனமுத்பேதத்தானபேதித்திருக்கும். மதங்
பதம், திரிபத்தம்மேயே செவனதவமும் திரிபையாலே வந்தது, அவ
ருபேன அன்று. அதில் அபாக்குதுவிக், தக்கமாய், அந்நதந்தவால்
விபகலாயுமாய். திபாதுத்பக பாதியம்போலே பிருக்கக்கூடாததானபு
பாதுத்பகவந்தவாய் முழுநுக்களுக்கு உபாயங்கவாயிருக்கும்.
வீதி, பீதி, பாவக, வ்யாக, ஜாமதக்கியாஜ்ஜு, வித்தேசாதிசொந்த
கேவனபாதுத்பாவகவெல்லாம் அந்நதந்தவந்த ஜீவர்களை அந்நதந்த
திரிபையாலே முழுநுக்களுக்கு அதுபாயங்கக. திரிபேதித சொந்த
திதாதிபேதமும் ஜாக்கத்தம்மஞ்ஞாதிபான சதாநதம்மமும் செவதி
சுத்தவந்தமும், வுத்திரிந்த பேதபிக்கமான பதமாயாதி விபகலும்,
உபேத்தா திரிவிதம் ததிபந்த ஜபகீவ வாயாயன ஹிக்கூபன
மதம்பகர்மவாழாதிவதாதிசெவகங்கவும் அந்நதினுடைய பூதா
வந்தக்குத்யந்தாதிபேதங்களும், தாவதாங்கமாய் குற்றபதங்க
மாய் இருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம். அதாவதங்களுக்கு பேத-
திரிபை, பவம் - அது பரிதாநாதிதாயம். பவமாயனங்கனிலும் பத
சொபாதிசொலே பிறத்தானென்கையாலே அவதாங்களுக்குமேத
மாய் வேண்டாலேவென்னிங். அவைதன்னிதே சொபம் வ்யாஜம், அவ
தாய் துத்திகமென்று பரிஹரித்தது.

22. அந்தர்பாயிதவம்: — "அந்தர்பாயிதவத்தாவாயிருக்கா.
வந்தகவாயாலேதி வந்தவந்தகனிலும் அவை சேதங்களுக்குத்
தவையாய், அவர்களை விபாதேதித்திரி விவந்தகமே சொபாயாயன

மாயப்போது, சிவசுக்குவாபத்திப்பற்றியிருக்கையாலே அதைத் திப்பார். அநாதத்திற்கும் என்னவாற்றாது? கூட இருந்த பரிச் சேதிப்பதி என்றஞ்சொல்லுகிறபாடியோமே என்னவாயும், லக்ஷ்மி ஸலிதனாய் - பிராட்டியோடே கூடினவனாய், விஷகூண்டவிக்ஷு யுத்தனாய்க் கொண்டு - விஷகூண்டாது இருந்தான் விஷகூண்டித் துண்டுகொண்டு, துண்டுகூண்டித்திருக்கின்றேன் - "தவாண்புல" இப்பாதிப்படியே ஆத்மாவோடேகூட ஹ்ருதயபத்மத்திலே துப் படி வ்யாசுபவ்யாப்தியையும், சிக்ஷாஹவ்யாப்தியையுமுடையவனாய்க் கொண்டு, ஆத்மாவோடேகூட உபாசகருகையாயும், பாபகரு கையாயும், ஹ்ருதயபத்மங்களிலே இரண்டு வ்யாப்தியாஹ்ருத கும், மற்ற வகை சேதகருகைய ஹ்ருதயகமனங்களிலே வ்யாசு பவ்யாப்தியாலேயிருக்கும் என்றும் அதிகாராதருணையாக விநே வ்யாப்திதானிருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். அவை ப்ரவ்ருத்தி கீவ்ருத்திகளையும் சேதகருகைய வகை ப்ரவ்ருத்திகளையும், வகை கீவ்ருத்திகளையும், அவை எவை என்னிற் - வேதயானது சேதா வாக் குறித்த - "இதம் குரு இதம்மாயாஃ" என்ற புண்புகர்மத் தில் ப்ரவ்ருத்தியும், பாபகர்மத்திலே, கீவ்ருத்தியும், விதிக்குமதா யிருக்க, அப்படிச்செய்யாதே பண்ணவொன்னாது என்ற விதித்த பாபகர்மத்திலே ப்ரவ்ருத்தியும், பண்ணு என்ற விதித்த புண்புகர் மத்திலே கீவ்ருத்தியும் உடையாயிருக்கை; சேதகருகைய ப்ரவ்ரு த்தி கீவ்ருத்திகள் இப்படியிருக்குமிதே, பகவத்கிஷ்யத்திலும் வக வம்பத்திலும், வங்ககாதி இது புருஷார்த்தங்களிலும் அவயிக்குக் கார்யம் ப்ருதலிலே பித்தையிதே; ஆனால் இவ்ஹக்குவந்தவ்யர்த்தம் ப்ரவ்ருத்திகீவ்ருத்திகளுடையஅவ்யாபுமண்டுஎன்றால் ஸத்துபிபதி கீவ்ருத்தி வேணும்என்றும், அக்ஸபாராதிசுயில் ப்ரவ்ருத்தி வேணு மென்று சொப்த்த இவன் ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. கர்மகிஷ்டனுக்கு "தர்மபாஜார்த்தம் வ்ருணீமஹே" என்ற கருதி விதித்தபடியே பகவததபவாதிகளிலும், ஆத்மாதபவத்திலும் கீவ்ருத்தியும் ஐதரிககிஷ்யத்திலும், வங்ககாதி ஆழ்நிலைகிஷ்யத்திலும் ப்ர வ்ருத்தி உண்டாயிருக்கும். இவ்ஹகிஷ்டனுக்கு இது கிஷ்யங்கலி

மாயப்போதும், இராமம் ஸட்டுவாணாப்போவனும், உணரில் வகையக் கடிக்குமென்ற உதக்கத்தில் பாலும் சோதம் புழிப்பிக்கும் மாதாவைப் போகவும் அத்தியாயித்தாய்". இன்னாரும் சேதனசேதனங்கள் சந்தர பெறவும், தான் துணத்தமடைய அடியார்கள் திறத்தில் "தெளிந்தமென்

அவ்வுடம்பவும் கீழ்க்கவிதவ்வுடம்பவும் சிவஞ்சிவம், காமாதி பவித்ரு
மளவும் ஆகமவ்வுருபத்திற் பாவ்ருத்தியும், காமாதி பவித்தவின்பு
பகவத்விஷயத்தின்பாவ்ருத்தியும், இரண்டுமுண்டாயிருக்கும் பகவத்
விஷயத்திற் பூரூணபோகசிஷ்டஞானவனைவிடே கீழ்ச்சொன்னது.
கேவலனுக்கு இஃது விஷயங்கலியும் காமாந்தானியும் சிவ்ருத்தியும்,
காமாதிபமனை ஆகமாதபவத்திலே பாவ்ருத்தியும், அதக்கு காமா
மாக பகவத்விஷயப்பாவ்ருத்தியும் இரண்டுமுண்டாயிருக்கும். பக
வத்விஷயத்திற் பக்திசிஷ்டஞான உபாஸகனுக்கு பகவத்விஷயத்
திற் கவ்யபத்வம் கவ்யரூபங்கியிற் காமாதவப்பாவ்ருத்தியும், கவ்யம்
யத்தினும் கவ்யர்க்காதிகவிதும் சிவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும்.
பாபந்தனுக்கு கவ்யகாமாகமம் பாகதமாகவும் பகவத்விஷயப் பாவ்
ருத்தியும் உபாஸகனுக்குண்டான கவ்யதாருபவாதப்பாவ்ருத்தி
யிற் சிவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும்; ஆசார்பாபிமான கீஷ்ட
னுக்கு "விதிசிப்பவகிதாசேதி" இப்பாதிப்படி ஈஸ்வரபாதத்தார்
பக்கங்கிவ்ருத்தியும் ஆசார்பாபிமானகிஷ்டப் பக்கப்பாவ்ருத்தியும்
உண்டாயிருக்கும். பாமபகத்திலே கீத்பர்க்கும் முத்தர்க்கும்
"மருந்தோங்கன்போகமகிழ்ச்சிக்கு" என்று எங்களுடைய கவ
போக்த்தருக்கவாதிகோஷங்களுக்கு மருந்தானவனே என்று அது
என்றித்து கவ்யபோக்த்தருக்கவாதிகோஷங்கலிற் சிவ்ருத்தியும், பகவ
ததாபவாதிகலிற் பாவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும். இப்படி கீத்ப
முத்தருடையவும், ஆசார்பாபிமான கீஷ்டருடையவும், பாபந்தரு
டையவும், உபாஸகருடையவும், கேவலருடையவும், காமபோக
கிஷ்டருடையவும் ஈகா பாவ்ருத்தி சிவ்ருத்திகளும் எல்லாக் கவ
வலோகனம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இதுப்பு
எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டும், இப்படியிவண்டு பாகாங்கலா
கவும் "அகஸ்மாந்தம்" என்றும்படி பாக்குதி புருஷங்களுக்குண்
டான விவாதிகோஷங்கலிற் பற்றினிறிக்கே, நேரப்பாற்பகிகளும்
கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இதுப்பு என்கை. (23)

(அவ.) இனி அர்ச்சாவதாத்தை உபாதிக்கிறார் மேல்
(அர்ச்சாவதாமாவது) என்று தொடக்கி.

சிவ்வையங்கழியாதே" என்றும், "நேனும் பாலும் கன்னலும் அமுத
மாகி நித்தித்து என் கவ்யினியிழிவானிலிற் சிவ்வொவ்வையுனர்க்
நேன" என்று உபதேசித்தல்.

உரு. அர்ச்சாவதாரமாவது— “தமருகந்ததேவ்வுருவம்
அவ்வுருவத்தானே தமருகந்ததேய் மற்றேய்” என்கிற
படியே தனக்கென்ன ஒருருவம் ஓர் பெயருன்றிற்கே, ஆஸ்
ரீதருகந்தவடிவே வடிவாகவும், அவர்களுடையே பெய
ராகவும், அவர்களுடைய இருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்பொலே
யும், வர்வலுத்தனாயிருக்கச்செய்தே அசத்தனைப்பொலேயும்,
அவாப்தனாய்ந்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாடுகடினைப்பொ
லேயும், எகடினாயிருக்கச்செய்தே எகதாய்ப்பொலேயும், எவ
வ்வாய்ப்பாவத்தமாறாடிக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாம்
படி வர்வலுத்தனாயிருக்கக்கொண்டு கோடிகளிலும், கிருதக
களிலும் தேசகாலாவதியின்றிக்கே யெழுந்தருளியிருக்கும்
தேவ.

(வ்யா) அதாவது— அர்ச்சாவதாரம் ஆவது - அர்ச்சாவதா
ரம் ஆகிறது. “தமருகந்ததேவ்வுருவம் அவ்வுருவத்தானே - தமர்
உகந்ததே எய் மற்றே அய்” என்கிறபடியே “ஸாஸ்திரம் ப்ரதி
மாம் விஷ்ணு: ப்ரணக்ஷதசேஷனாம் க்ருதவாத்மாவதிதீழ்
ஸாவர்ணாஜயதீ” என்கிறபடியே ஆஸ்ரீதர் உகந்தவயவான
ஸாவர்ணாஜத தாய் தாருகிதா ம்ருதமயங்கனான தாய்ங்கனா
தேவாநாரு திருமேனியைக் கோருகிறார்களோ, அப்படியே அவ
சுனைதாய்ம் என்றும், அசுகனைதாய்ம் என்றும் பராமத்
தனக்குத் திருமேனியாக பரிசுஷிக்குமனனாய், ஆஸ்ரீதர் உகந்து
எந்த திருமாய்தைபிடுகிறார்களோ, அந்த திருமாயிம திருமாய்
மாக ப்ரகாஷிக்குமனனாய் என்ற சொல்லுவித அருளிச்செயலின்
படியே. தனக்கென்ன ஒருருவம் ஓர் பெயருன்றிற்கே தனக்கு
இத்தத் திருமேனி வேணும், இத்தத் திருமேனி வேணும் என்கிற
கீர்ப்பத்தயிச்சாமனேயே, ஆஸ்ரீதர் உகந்தவடிவே வடிவமாகவும்,
அவர்கள் இட்ட பெயரே பெயர் ஆகவும் - ஆஸ்ரீத்தவர்கள் ஆன
வர்கள் தாய்களுகத்து ஏதேனும் ஒரு தாய்த்தானே விகாஷித்

அர்ச்சாவதாரம்— குணபூர்த்தியுள்ளவிரும்பும், ப்ரபத்தி பண்
ணும் முன் வந்தவையாகிறது. இது இருட்டதையில்கிளக்குப்பொல
யாகாதிப்பது. தேம்பின மயிர்க்கம்பேறுவதது. “அவனின் வந்த
உழைப்பின் செஞ்சிவம்” எனப்பாள் பவன் அவனும் கீர்ப்பு வன்
ன” எனது ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி தேவர்க்காயிதமான
தாய்ங்கனாவே தேசகால அபிவிதி சிவதிரிபிள்ளையடி அந்நிதி அன்னும்

தைப் பண்ண என்ருல் நன்னதுவன்ற அப்படியே அந்த விக்ரஹத்
திம் அனாதாணமான அதிஷ்டானவிஸேஷத்தை அதிஷ்டத்தா
அதுவே தனக்கு அனாதாணமான திருமேனியாக பரிக்காறியித்
தும், "என்னுடைய நாமன், என்னுடைய க்ருஷ்ணன்" என்னும்
படி அவர்கள் உகப்பாலேயிட்ட திருமேனியை தனக்குத் திருநாம
மாக அங்கீகரித்தும்; ஸர்வஜ்ஞனாமிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்
பெலேவும் 'யக்ஷங்கஜ்ஞ' என்கிறபடியே தன் கார்ப்பமும் பிறர்
கார்ப்பமெல்லாம் அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் இழவு பேதகன்
ஒன்றாத்தெரியாத அஜ்ஞனைப்போலேயும் ஸர்வஸக்தியாயிருக்கச்
செய்தே அஸக்தனைப்போலேயும் 'பாசன் பசுத்தி' என்றும் 'வர்வ
ஸக்தி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே கார்ப்பங்களைச் செய்புமன
வின் எத்தனை ஸர்வஜ்ஞத்வமுண்டானதும் ஸக்தியின்பாதபோது
உடனடியானே அதுக்காக ஸர்வஸக்தி ஸம்பந்தனாயிருக்கச்செய்தே
'அஸக்தஇவ செஷ்டதே' என்னும்படி ஸ்வபாகார்ப்பங்களைப் பண்
துகக்கப்போன ஸக்தியின்பாத அசக்தனைப்போலும், அவாப்த
ஸாந்தகாமனாமிருக்கச்செய்தே ஸாகேகனைப்போலேயும் "ஸர்
வாத் காயாத், தத்யாயாய்ஸக்தே இவ கஷ்பதே" என்றும், 'ஸாக்
கோண்டி மாலிடம் பாட' என்னும் பாட்டினும், 'குணந்தரும்'
என்றே பாட்டினும் ஸாஸ்தாத்தினும், ஆழ்வார் திருமங்கையாழ்
வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்பாசந்தக்கவிதப் சொல்லுகிறபடியே
தான் ஸமந்தகாமங்கடையும் பொருத்திருக்குவனாய், ஆஸ்ரீதர்க்கு
நூல்க ஸ்ரமஷ்யிக்ருபகை அபிஷ்டங்கடையும் கொடுக்குவனாக
வருக்கச்செய்தே 'ததிச்சயா' என்கிறபடியே ஸோகத்தினையொரு
வன் பரிசுளும் தாகத்தாலும் நலிவுபட்டு, சூரேனும் இத்தனை
சோழந்தன்னிருந்தெய்க்குருவார்களுண்டிபா இக்கையோ என்று
எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாப்போனே அவனும் தன்னைப்பற்றிக்

க்கனக்கலாம். "நாஜாநிஷி தன் பர்த்தாஜ்ஞனைய பூம்பறிக்கையிற்
காட்டிப் ப்ரணவினுடைய தொட்டில் காந்தக யோக்யமாத வந்து
கிடக்குமாப்போனவும் கோயில் திருமேனியை பெருகக்கோயில் தடக்கமான
அதிக்காவதாக்கம்." இது விவரம்வியக்கம், அதவும், அலத்தம்,
நாஜாநிஷி என்ற ஸதுவிதமாயிருக்கும். விவரம்வியக்கமானது - ஒருவ
ருடைய ப்ரதிஷ்டையில்நிற்கேதானே சூர்பலித்த ப்ரலித்தமான
ப்ரீதக்கவிதாநிசன், அதவமாவது - ப்ரஹ்மணிக்ஷணம் ப்ரதிஷ்டப்பிச்
சுப்பட்ட காஞ்சி முதலான திவ்யதேசங்களைஞாந்தருவிருக்கும் அடி

ரும்வர்களுக்கடியும், எவரோடாவதாயும் எனக்கித்தனை சோதும்
தன்னீருங்கொடுக்குமவர்களுள்போ இக்கையே என்று அவர்
கள் அவன்பாதிக்குவிருக்குமா இப்போதும், அவர்களுக்கு
யிருக்கச்செய்தே எகம்பும்கொலையும் அகாத்திம் அக—அகனே
என்கிற நாதவரித்தமான தீயித்சேத அசேதங்கடகத்தும் தன்
பக்கமிருக்கச்செய்தேயும், தன்னைப்பாதித்த ஐஞ்சாதிகருக்குப்
பாதத்தாவிருக்குமாத்திரமன்றக்கே, பத்தான ஸம்ஸாரிகளுக்
கும் க்ருபாபாவாஹுய்க்கொண்டு எகம்பும்குவிருக்குமிருப்பைச்
சொன்னபடி. என்கனே என்கிம் 'கிங்கொளையுபத்திரேன' என்
தும், 'ஊக்கீவம் காதமிச்சதி' என்றுஞ் சொன்னுதிறபடியே
ஐஞ்சாவால்கண்ண விஞ்சாமிதார் பக்கமிறும், மஹாஜன் பக்க
மிறும் 'மமபாஹுயி' என்னுப்த ஐஞ்சாவாபேசைக்கடிபவ
கண்ப் பத்தான பண்டங்கள் பக்கமிறும் தனக்கு எகங்காக
வும், தான் அவர்களுக்கு க்ருபாநிசாத்ததும் வெண்ப்பத்தா
தும் எகம்பும்குவிருக்கொண்டுதன க்பவாநிபக்கமிறும்பண்ணியும்
இப்படி எகம்பும்குவிருத்த விருப்பு பாவித்தமிதே. "ஐஞ்சாதீ
வாத்மமவ" என்றதுவே ஐஞ்சாதிகருக்கு கான் ஸாரிவத்பாதத்
தான் என்றருளிச் செய்தாமிதே. "கிந்தபேச்சுக்கொதம் ஸ்வாமி
கம் பரமார்த்தது அஸத்தமவதத்தாஞ்ச எகம்புஞ்சாபி ஜார்த்த
கம்" என்னவும் கூவதிதே.

ஸ்வன்ஸாமிபாவத்தை மாறுபுக்கொண்டு "ஸ்வதவாத்மநிஞ்ஞ
ஜாதம் ஸ்வாமிதவம் பாத்மன்கித்திதம்" என்கிறபடியே ஸ்வத்
வம் ஆனது ஆத்மன்கி பக்கமிறே ஆகவும், ஸ்வாமிதவம் ஆனது
தன்பக்கமிறேயாகவும் ஸ்வதவம் தவாமிருக்க, அதையிட்டு,
ஸ்வதவம் ஆனது தன் பக்கமிறும், ஸ்வாமிதவம் ஆனது ஆத்மி
தன் பக்கமிறும் மாறுபவத்தக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷய

பெருமான்சன். அனந்தமவது - ருக்கித் முதலான பாதிஷ்டப்
பித்த திருவல்லிக்கேன முதலான திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்சன்.
மாறுபவமவது - ஆதனிகளானக்காவ பாதிஷ்டப்பிக்கப்பட்டு காவம்
'கனிதம்' க்ருதமக்கனிறும் எழுந்தருளியிருக்கும்எம்பெருமான்சன். "இவை
கள், முத்தத்திறையிலே குடிச் சட்டிவெண்டு எல்லாநிப்போவனும்
காவத்திறைதவதனும் க்ருதாரிச்சகை பென்றிருக்குருவாய்ச்சான்
'மணிப்பல்." இவன் பெருமையை 'நீசாஷ்டா அரும்பத விசக்கம்' முத
லிய ஸ்வதவக்கனிச் சிரிவாகக் காண்க.

மாம்படி "சசுஷாஷாபச்யதி" என்ற பாத்தவ்யவஸ்தைருவீந்து
சேதசருடைய மாற்றைச் சங்களுக்கு விஷயமாம்படி, ஸர்வஸூல
பனய்க்கொண்டு "ஊஸ்போஹ்யுத்தரோத்தா:" என்றபடியே
ஆச்ரித அகாச்ரிதவிபாகமன்றிக்கே ஊஸ்பனய்க்கொண்டு; கோயில்
களிலும் "பெளமகிகேதகேஷ்வரி குருகுஜேஷம்" என்றபடி ஸ்வ
பம்வ்யத்த நிவ்யவஸ்தைமரதுஷ்பநிஷ்டைகளான கோயில்களி
லேயும், க்ருஹங்களிலும் "சனிவாய் விட்டன்பம்" என்னும்படி
வரணாஸ்யமாதுபாதிபின்னிக்கே தன்பக்கப்பக்கவான பழம்போல்
இருக்கிற திருவுள்ளங்கையுடையவான ஸ்ருதாதிருக்கு ஆனத்
தாவ்ஹனய்க்கொண்டு அவர்கள் க்ருஹங்களிலேயும், அன்றிக்கே
க்ருஹங்களிலும் என்றது ஆச்ரித அகாச்ரிதவிபாகமறவஸ்தைருடைய
க்ருஹங்களிலும் என்றது ஸ்ருதாஸ்யவாயம்; தேஸாகால அவத்யின்
நிக்கே தேஸாத்தாக்கு அநத்யின் நிக்கே, வயத்துக்கு அவத்யின்
நிக்கே, தேச-கால-காண-விபாக்ருஷ்டதையின் நிக்கே என்றுதல்.
தேசவிபாக்ருஷ்டதை-பாஸ்யுஹங்களுக்கும், காணவிபாக்ருஷ்டதை
அவத்யாங்களுக்கும், காணவிபாக்ருஷ்டதை அந்தர்பாமித்வத்வக்
கும் உண்டிறே. இந்த மூன்று தேஸாமூலின் நிக்கே ஸர்வதேஸங்
களிலும், ஸர்வகாலங்களிலும், ஸர்வகாலவஸ்தைகளிலும் என்றபடி;
எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்திதி. (23)

இப்படி பாஸ்யருபமானது பஞ்சபாகமானது இருக்கும்படி
வயபருவிச்செய்தாயிற்று.

(அவ) மேம்புருஷார்த்தவ்யுபத்தை உபபாதிக்கிறார்— (புரு
ஷார்த்தங்களில்) என்று தொடங்கி.

உஃ புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது-ப்ராணிரகக்ஷணத்
வக்குறுப்பாகப்பண்ணும் வ்ருத்திவிஸேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது - புரு
ஷார்த்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு தர்மம் ஆகிறது. ப்ராணி
ரகக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகப்பண்ணும் வ்ருத்திவிஸேஷங்கள் தா-
ப்யாதிகள் முதலாக ஆச்ரித அகாச்ரித விபாகமன்றிக்கே அன்ன
வய்த்தாதிக்கைபிட்டு ரகிக்கைக்கு அங்கமாக(ஹேதுவாக)செய்திற
த்ருஷி-வ்யவத்யா-அக்யஸேவாதிப்பாவர்த்த விஸேஷம்.

அவ-அர்த்தமாவது எதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (அர்த்த
மாவது) என்று தொடங்கி.

உரு அர்த்தமாவது— வன்னுராமாநுபுரமாக தாதாந்
யங்களை வைக்காவித்து தேவதாவிஷயங்களிலும் - வைத்தக
மான கர்மங்களிலும் - ப்ராணிகன் விஷயமாகவும், உத்தக்குஷ்
டமான தேச-கால-பந்தங்களை விடும் தம்மபுத்தா வ்யயிகை.

(வ்யய) அதாவது— அர்த்தம் குவது - அர்த்தம் ஐதிரது, வன்
னுராமாநுபுரமாக தன்னுடைய வன்னத்திற்கும், சூசாமத்திற்
கும் உசிதமாக, தாதாந்யங்களை வைக்காவித்து அபிசந்த - பரித
சண்டான - ம்மேச்சாநித்யுடைய த்வம்பத்தம் பரிசுஷிக
கையன் திக்வே, விவேஞ்ச வ்ருத்திகோப்பன்னி பரிசுத்தமான
அர்த்தத்தையும் த்வம்பத்தம் அம்பாதித்து தேவதாவிஷயங்
களிலும் தேவதாமாநாநாதிகன் விஷயமாகவும், வைத்தகமான
கர்மங்களிலும் பித்தகஸ்தர்ப்பயாய் வ்ருத்த க்விவகன் விஷயமா
கவும், ப்ராணிகன் விஷயமாகவும், வ்யயப்பாணிகன் விஷயமாக
வும், உத்தக்குஷ்டமான தேசகால பந்தங்களை விடும் உத்தக்குஷ்
டமான புண்பு கேசுத்தங்கலிலும் உத்தக்குஷ்டமான புண்புண்க
ளாமிற வண்தாநிசுத்தவாதி புண்புண்கலிலும், வேதாந்யகாநி
களைபுண்புண்கலிலும் வ்யயபுண்புண்கலிலும் போக்யாபிசுத்தம
கலே த்வம்பத்தம் வந்து தெரித்து, உத்தக்குஷ்டமான புண்புண்க
லிலும், உத்தக்குஷ்டமான புண்புண்கலிலும் வண்தாநி
சுத்தவாதி புண்புண்கலிலும், வேதாந்யகாநிகளைபுண்புண்க
லிலும், வ்யயபுண்புண்கலிலும், போக்யாபிசுத்தமகலே த்வம்ப
யாணகலே அவர்களைத் தெரித்து வன்னவமையும். தம்மபுத்தா
வ்யயிகை நிர்ப்பந்தபுத்தியாலே சேசகடுகை. அன்றிக்வே த்
மம்பன்னினுள் புண்புண்கலிலும் வந்து கலேத்து வந்புத்தியாலே
வ்யயபுண்கலிலும் வன்னவமையும். (35)

(அவ) காமத்தின் பாகாந்த அருவிச்செய்திரர்— (காம
மாவது) என்று தொடங்கி.

உரு காமமாவது க்ருதமேனகீதமாயும், பாலேனகீத
மாயும் த்விவிதமாய்க்கும்.

உத்தக்குஷ்டமான தேசம்— அபிசந்தி, மதாந, மாயா, காஞ்சி, அவர்
தின, காசி, தவாணை முதலியவை. உத்தக்குஷ்டகாலம்— உத்திராத்தம்,
அமாவாசை, உத்தராயணம், கார்த்திகை முதலிய காலங்கள். தம்மபுத்தா
வ்யயிகை— பவந்திர த்விவிதம் செஷ்செய்தம்,

(வ்யா) அதாவது— காமம் ஆவது - காமம் ஆகிறது, ஐஹ
 னேனசிகம் ஆயும் - இஹனேனகணம்பந்தமாகவும், பாரலேனசிகம்
 ஆயும் - பாரனேனகணம்பந்தமாகவும், த்விவிதமாயிருக்கும் - இவ்வாறு
 வகையாயிருக்கும். (36)

—(அன) த்விவிதகாமத்திலும் வைத்துக்கொண்டு முத்தர ஐஹ
 னேனசிகத்தைய உதாஹரிக்கிறார்— (இஹனேனகத்தில் காமமாவது)
 என்ற தொடர்ச்சி.

உள இஹனேனகத்தில் காமமாவது- பித்தமுமாத்ருதன்
 தனதான்ய வஸ்து அன்னபான புத்ர மித்ர களத்ரா பசு க்ருஹ
 கேஹிதா சந்தனகுணபதாம்பூணாதி பதார்த்தங்களில் சப்தாதி
 விஷயாநுபவத்தால் சந்தன வாகவச்சேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— இஹனேனகத்தில் காமம் ஆவது - இஹ
 னேனகணம்பந்தமான காமம் ஆகிறது, பித்தமுமாத்ரு - விதகாமஞான
 பிதாவின்பக்கிலும், பிப (அனம்) காமிகியான மாதாவின்பக்க
 லிலும், சந்தன - கணதன்மையின்பக்கிலும் துதான்ய - தகத்தின்
 பக்கிலும், தாம்பத்தின்பக்கிலும், வஸ்து - உடுக்கும் வஸ்துத்
 தின்பக்கிலும், அன்னபான - புத்திரமும் அன்னத்தின்பக்கிலும்,
 குடிக்கும் இஷ்டத்தின்பக்கிலும், புத்ரமித்ர - கிசீதான புத்திரர்பக்
 கிலும், இஷ்டபேத தம்மதாம்படியான வ்ஸேஹிதர்கன்பக்கில
 லும், களத்ரா - தாரத்தின்பக்கிலும், பசு-கார்த்தமாக கோவின
 பச்சர்ப்பும், அஹனகஞ்சுக்ருபவசுஷணம்; க்ருஹகேஹிதா -
 அனந்தாமான க்ருஹங்கலின்பக்கிலும், பவிக்கிற பூமியின் பக்க
 லிலும் சந்தனகுணபதா - பூசக சந்தனத்தின்பக்கிலும், அவன்
 காமப்பண்ணுகிற புஷ்பத்தின்பக்கிலும், தாம்பூணாதிபதார்த்தங்
 களில் - திண்ணம் தாம்பூணம் ஆகியான பதார்த்தங்களின்பக்கில
 லும், ஆக 'பித்ரு மாத்ரு' என்ற தொடர்ச்சி 'தாம்பூல' பர்பந்தரு
 சொன்ன பதார்த்தங்களில் என்றபடி; இவற்றில் மாகாவும் பிதா
 வும் உயங்காரபோக்யபதார்த்தங்கள்; சந்தன சந்தன - குணம வன்
 திங்கன்சாணம் பார்வையும் புத்ரமும் பித்ரமும் அலங்காரம் பண்
 னும் பதார்த்தங்கள்; துதான்ய அன்னபான பசு கேஹிதாதாம்பூ
 ணங்கள் தேற்றிசொன்ன எவ்வாறும்பவிக்கிற பதார்த்தங்கள்;
 க்ருஹம் அவர்களுடையதும் வலிக்கக்கூடும், குடும்பியானவன்
 தன்னைநுத்திக்கே அனுபவிக்கும் பதார்த்தம் என்றும் சொல்லக்

கூடாது; இப்படி அந்தப் பதார்த்தங்களின் சப்தாதி விஷயாநுபவத் தால் வந்த னாகவிசேஷங்கள் என்றன. 'பிரிற்சொன்ன' எத னாதிபதார்த்தங்களில் சப்தாதிவிஷயானுபவத்தினால் பன்னும் பதார்த தத்தையும், அனைவருக்கும் அமுதாயமான பதார்த்தத்தையே பிரித்துச் சொன்னதாகையாலே எதனானால் வந்த னாகவிசேஷங் களும் சப்தாதிவிஷயானுபவத்தால் வந்த னாகவிசேஷங்களும் என்ற பேரித்திருக்குமிதே; மாதாபிதாக்கள் பக்கனாண்டின னாகவிசேஷம் வந்தவாறிகளும் வித்பாறிகளான கார்பவ்களி னேயாதிருக்கும்; ஆக இவற்றுள் வந்த னாகவிசேஷங்கள் என் றது ஆனந்தத்தைப் பிரப்பிக்கும் னாகவிசேஷங்கள் என்றபடி.

(அவ) பாலேனகிகத்தை உபபாதிக்கிறார்— (பாலேனகிகத் தில் காமமாவது) என்று தொடங்கி.

உரு பாலேனகிகத்தில் காமமாவது— இதில் வில கடினமாய், தேஜோமூலமான ம்வர்காதிவோகங்களிலே சென்று, பசிதாஹமொஹசோகஜாமாஸூதிகளன்றிக்கே, ஆர்ஜித்த புன்சயத்துக்கீடாக அம்குதகனம் பண்ணி, அப்வ ரண்ணாக்கனோடே, சப்தாதிவிஷயானுபவம் பண்ணுகை.

(வ்யா) அதாவது— பாலேனகிகத்தில் காமம் ஆவது பசி லோகணம்பந்தமான காமம் ஆவிறது, இதில் விலகடினமாய் கம்மணம்பந்தமான இந்த லோகணகத்திற் காட்டில் வகைகூண்ட பத்தை உடைத்தாய், விசுகுணமாவது அன்ருதிபதார்த்தபோஜ னாதிகளும் முதுபுரிஷாதிகளும் பிச்சேயிருப்பதோடு அகியிஷத் தையும், அப்குதலேனையும் முதலான வ்யோகங்களுமுண்டாகு பாலே இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் காட்டில் வகைகூண்டம் என்ற படி. தேஜோமூலமான ம்வர்காதிவோகங்களிலே சென்று இந்த பூலோகத்திலிருந்து 'ஜ்யோதிஷ்டோமோ, ம்வர்க்கதர்மோபஜேக்' என்கிறபடியே ஜ்யோதிஷ்டோமம், வஜ்யோமம், அஸ்வமேதம், பெவண்டீகம் முதலான யஜ்ஞாதிவிஷயங்கள், ம்வலகம் கூப்பத்தானே, ம்வலதேஜாவிமோசனமாயின்பு தேஜோமயங்க

அப்பகனாகி— தேவலோகத்திலுள்ள தேவைய (மம்ஸ, ஹர்ஸி, திலோத்தமம், க்ருதாமி. மோகா முதலியவர்கள்) இவர்கள் பாதலவீற் பிரத்தவொனவும், காரிபச்சு முனி என்னும் பர்வதலிம் பிரத்தவ் களை நவும் புரணங்கள் உதம்.

படி? என்று கார்த்திகாபிப்பாயம்போகே நோற்றுகிறது. ஆகையால் இதுவரைவந்த தேவையேமோசனமுடையது வினைக்கு அங்கவாயிலையிருக்கிற வந்தானத்தின் பாயினித்து ஆகவந்தபவதிதைப் பண்ணுவதும் மோசனமென்றபிப்பாயம். மேற் 'பாவதாநம் பாயி அசரிபாய்க்கொண்டு திரிவானொருவன்' என்றுயிவருகிச் செப்கையாலும் 'இங்கனே சொத்துக்கள்' என்ற பாயகும் அக்கினிக்கையாலும் இப்படிச் சொக்கிவண்டியிறையிருப்பது; இதுவொரு பகமுண்டாகையாகே 'சொத்துவர்கள்' என்ற அருளிச்செய்தது. (29)

(அவ) அந்தாம் பாயபுருஷர்த்த கருணமோகத்ததை அருளிச்செய்கிறார்— (இனி) என்ற தொடங்கி.

உ) இனிபகவததுவகுப்பானையுருஷார்த்தலகுகினை மோகத்தாவது- பாரபந்தகம்மோஷனிய அவச்யமதுபாயம் மான புண்யபாபங்கள் கசித்து, "அந்தி ஜாயதே பரிணமதே விவர்ததே அபகத்யதே விகஸ்யதே" என்கிறபடியே ஷப்பாவலி காரணப்பதமாய், தாபத்தாயாச்சாயமா; பகவதன்வகுத்ததை மறைப்பித்து விபிதஜ்ஞாகத்தை ஆப்பிக்கக்கூடவதாய் மம், வாரவந்தகமான ம் அலசார்த்ததையுபகையெடு பொகட்டு. அருஷாய்நாடியாலே சிக்காலத்தைப் பெரித்துப் புறப்பட்டு விலக்கியார்த்தமோ- வானேறவழிபெற்றமன் னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினவ்வடையின் அன்னதோ சில்லிணுடுபொய், விலக்கியார்த்ததையும், வானகாரண வலையும், விரஜாஸ்காதத்தாலே கழித்து கைல தாபங்களும் சூரப்படி அமானவகரண்டர்சமும் பெற்ற, ஸாத்ததைவாதமக மாய், பஞ்சோபகிஷண்மமாய், ஜ்ஞாகத்தஜகமாய் பகவ ததுவகையிகரமாய் ஒளிகொண்ட சோதியுமாயிருக்கிற அப்ராக்குத விக்ரஹத்தைப்பெற்ற, முடிபுடைவானவர்முறை முறையேதிருகொள்ள கிரதிஸபாகத்தவமான திருமாமணி மண்டபத்தைப் பாரபித்து, லக்ஷ்மீஹரிதனும், பூமிளநாய கனும் விலக்கிணவிக்ரஹயுத்தனும் குழறித்தேவர்குழாங்கள் கைதொழச்சோதிலேள்ளத்தினுள்ளே பெருவதோகுருவான பூரிவைகுண்டநாதனை கீத்யாதுவப்பண்ணி கீத்யகிக்ரஹ வலவனாக.

(வ்யா) அதாவது— இனி - இவற்றையுபபாதித்தன்மேல், பகவத் அகம்பவருபமான - பகவாணியனுபவித்திற ரூபமாயிருந்துள்ள, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோகஷம் சூவது - புருஷனானே அர்த்திக்கப்படுமேதே லக்ஷணமாக உடைபதாய் உத்க்ருஷ்டதமயமிருக்கிற மோகஷம் ஆகிறது, 'பரமபுருஷார்த்தம்' என்றது ஐஸ்வரிய கைவல்யங்களைப்பற்ற. ப்ராபந்தகர்மசேஷமாய் வென்மேடுகைக்கு காரணபோக்யமான ப்ராபந்தகர்மத்தினது ஸோஷமாய் அதாவது " பூர்வோத்தாகயோரஸ்ஸேஷன்ஸோன " என்ற படியேபகவ த்ப்ராபந்தத்தாலேப்ராபந்தம்என் தப்பொருடத்தாய், ஜன்மகாரணமான பூர்வாகங்களும்துத்திபூர்வமாகவும் அபுத்திபூர்வமாகவும் உன்டானஸம்ஸ்கிருபால்வந்த உத்தாகங்களும்கலித்த ஸரீரமிருக்கையாலே, அதுக்குத்தக்க ப்ராபந்தகர்மத்தினது ஸோஷமாயிருக்கும் ஸரீரம் என்கை. அவஸ்யம் சதாவ்யமான புண்யபாபங்கன் கலித்து 'அஸம்யமதுபோக்தவ்யம்' என்கிறபடியே அஸம்யமாக அதுபலிக்கைக்கு போக்யபாப் பூதகாஜன்மங்களுக்கும் பவிஷ்யத்காஜன்மங்களுக்கும் காரணமான புண்யபாபங்கன் கலித்து, அன்றிக்கே ப்ராபந்தகர்மஸோஷமான புண்யபாபங்கன் கலித்து என்னவுமாய், புண்யபாபரூபகர்மங்கன் கலித்தும்போது ஸ்தூலதேஹம் கலிக்கையாலே இக்ஷன்மத்திற்குப் பூர்வகாலத்திலிருக்கிற புண்யபாபங்களுமே கலித்து, ஸரீரம் ரூபமான ஸரீரமிருக்கையாலே, அந்த ஸரீரம்ஸரீரத்துக்குக் காரணமான கர்மவாஸனாஸோனும், அந்த கர்மவாஸனாஸம்மான ஸரீரம்ஸரீரத்திலும் விரஜன்ஸரீரத்தையிருக்கையாலே நீர்க்குமான புண்யபாபரூபகர்மங்கனே - மீதும் என் லக; கர்மகிஷ்டனுக்கு 'அதபவத்தாலேயாதல், ப்ராபந்தத்தத்தாலேயாதல், தேவதாந்தர்பாயியான ஈஸ்வராத்நுத்தாலேயாதல் கர்மம் கலித்து, ஸ்தூலதேஹம் விமோசனமாய் ஸரீரத்தாலே ப்ராபந்தியன்டாய், ப்ராபன்னனுக்கு " இஷ்டதூஷம் " என்ற சொல்லுகிறபடியே பகவததுக்ரஹத்தாலே புண்யபாபங்கன் கலித்துப்போகையாலே இந்த ஸரீரமிருக்குத்தகைய பூர்வணம்பந்தமான ப்ராபந்தசேஷத்தையும், பகவதன்மஸ்யபனூத்தாய் ப்ராமதத்தாலேயாதல், புத்தியாலேயாதல், பன்ஜுக்கர்மங்கனையும், ஸரீரம்ஸரூபமாக அதுபலித்து ஸ்தூலதேஹகிஷ்டருத்தியைப் பன்னும் ஈஸ்வரன் என்கை, இப்படிக்கனாக புண்யபாபரூபகர்மங்கன் கலித்து, "அஸ்திஜ்யதே பரிணமதே விவர்ததே அபகநீயதே விசுப்

யதே" என்கிறபடியே ஸுட்டாவலிகாராஸ்யதமாய் - கர்ப்பத்தில்
 ஸிண்டாவலிகையுடன் கவித்திருப்பதும், பத்துமாணவாவதே,
 கர்ப்பத்தில்கின்றதும் பிறக்கிறது, பின் பால்பாவல்கையாய் வளர்
 கிறது, பெளவகாவல்கையாய் பாபபுண்பங்களை ஆர்ஜிக்கிறது,
 வாதகாவல்கையாய் இலக்கிறது, மாணவல்கையையடைந்து
 போய் கானதுபலம் பண்ணுகிறதுமாகச்சொன்ன விவரபாபஷட்
 கத்துக்கும் ஆதாமாய், தூபந்தம் சூர்யமாய் - ஆத்யாத்மிகம்
 என்றும், ஆதிபௌதிகம் என்றும் ஆதிதைவிகம் என்றும், சொல்
 லப்பட்ட மூன்று தரங்களுக்கும் வானந்தானமாய், ஆத்
 மாத்மிகம் ஆவது ஸரீரத்தின் கின்றும் வருகிற வானந்தானநி
 களாக கம்பலிக்கிற தக்கம்; ஆதிபௌதிகம் ஆவது கர்ப்ப
 வ்ருச்சிவிதி பூதங்களாக வருகிற தக்கம், ஆதிதைவிகம், ஆவது
 அஸர்ப்பாத்யாதிகளாக வருகிற தக்கம், அஸி - இஃ ஆதாம் -
 வெய்யின் ஐசுத்யக்ருத் தந்திரியாகி என்றது, பகவதன்வரு
 பத்தை மறைப்பித்து "பகவதன்வருபதிலேதானாகி" என்ற
 படி பகவதானுடைய வ்ருபாதிகளை மறைப்பதென்பது, இங்கு பக
 வதன்வருபாதிகளின் ஜ்ஞாபார்த்தமான ஆத்மாவின்னுடைய ஜ்ஞா
 காதிகளையும் பாசாதிப்பியதே மறைபவையத்து அன்னவையையும்;
 விபீதஜ்ஞாநத்தை ஜகிப்பிக்கக்கூடலதாய் "விபீதஜ்ஞாநகரீம்",
 என்கிறபடியே விபீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூடலதாய், அந்
 வது பகவதன்வருபாதிகளையும் ஆத்மன்வருபத்தையும், ஆத்மனை
 னமான ஜ்ஞாநாதிகளையும் மறைப்பதென்பதுமாத்மியமன்றிக்கே,
 'அநாத்மன்வருபத்தி' என்றும்படி அநாத்மனான தேஹத்
 தில் ஆத்மபுத்தியையும், இதாதிஷயங்களில் ஸுந்தாதிலிஷயபா
 வனாயத்தையும் ஜகிப்பிக்கக்கூடுதான துப்புத்தியையும் பிறப்பிக்கு
 மது என்றபடி, ஸம்ஸாரவந்தத்தான ஸ்ஞாலஸரீரத்தை ஸம்ஸா
 ரத்தை வளர்ச்செய்வதாகிற வ்ருத்தேஹத்தை உபேககரீயோ
 டு பொருட்டு "ம்குத்யம் ப்ரேயசினிதிம்" என்னும்படி-தன்னு
 டைய ஜ்ஞானத்தானே இந்த ஸரீரம் போகவேணும், பகவத் ப்ரா
 ப்தியை சிவமாகப் பெறவேணும் என்று தேஹத்திலே ஜ்ஞானை
 போடே, உதாலின் தானாயத்தப் பொருட்டுப்போகே பொரு
 டு, ஸுஷும்காநுயாலே சிவ: காலத்தை பெரித்துப்போட்டு
 ப்ரஹ்மசத்திலிருக்கிற ஸுஷும்காநுயாலே ஸரீரனிலே
 இருக்கிற ப்ரஹ்மகாலத்தை பெரித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டு,

ஸாங்க்யபுராணத்தோடே வானோர் வாழிற்று ம் துவதேஹத்துக்குக்
காணமான ஸாங்க்யபுராணத்துடனே சூகஸுத்திலே ஏதுகைக்
கான அர்ச்சியாதி மார்க்கத்தைப் பாபித்து; மன்னுங்கடுங்கதிரோன்
மண்டலத்தின்னன்னவென் - அன்னதோரில்லியினுடே பொய்
ஜ்ஞாநிதிகூழமான ஸஹஸ்கிரை அபேஷ்டனான ஸாங்க்யமண்ட
லத்திலுடைய கன்னுப் கடுகினிவிருத்தவன் அத்விதிபமான கெவி
யின் கடுகினி "பித்வா ஸாங்க்யம் மண்டலம்" என்றபடி-பே
தித்துப்போய்; திதிகூழ்-பொருளும், பத்வா, "அன்னதோர் இல்
லியினுடேபொய்" என்கிற ஸாங்க்யத்துக்கு ஸாங்க்யனுக்குக் கீழேயி
ருக்கிற அர்ச்சியாதி- அஹாபிமாதி - திவ்யாபிமாதி-ஸாங்க்யபுராண
புராணி, உத்தராயணபுராணி-ஸங்க்யதர்வாபிமானிகளுடையவும் வாயு
வினுடையவும், மந்தானங்கடிக் கடத்த ஸாங்க்யமண்டலத்துக்கு
மேலேயிருக்கிற சந்தாமண்டல மருணமண்டலங்களையும், இந்திர
னுக்கு மந்தானமான மங்கலங்களைக் கடுகினிவிருத்தவன் ஸாங்க்ய
மண்டலமையும், சதுர்முகமந்தானமான ஸங்க்யமண்டலத்தையும்,
அண்டகடாஹத்தையும் கடத்து, "வாரிசுறிக் அகிஷாகாசை" இன்
னும்படி-இது அக்னி வாயுவாகாச அஹங்காச மஹத் அவ்யக்த
சூகான ஸந்தகத்தையும் கடத்த கிராஹபவவுஞ் செவ்வாஹத்துக்கு
உபகூலமானாகச் சொல்லுமாய்; ஸாங்க்யபுராணத்தையும் வான
ஸாங்க்யமையும் விரஜாங்காத்தோடு கழித்து ம் துவதேஹத்துக்குக்
காணமான ஸாங்க்யபுராணத்தையும், ம் துவதேஹத் தேஹா
ணமான கர்மத்தினுடைய வானையையும், கர்மத்தினுடையபொரு
ளையும், ரோண-தன், தன் கன்னுப்; "தத்தோயம்பர்சமாந்
தேன" இப்பாதிப்படி கிராஹபிப் பன்னும் ம் துவதேஹத்தோ
கழிபச் செப்து, அதாவது போக்கி, கையதுபங்கனும் கன்னுப்
அமானவகரண்தம் பெற்று விவாதிபூதிக்குள்ளேபட்ட ஸாமம்
என்னத்தனியும்படி, "அமானம் மானாத்த" என்கிறபடியே
பகவதவதா கிராஹமான அமானனுடைய கம்பர்சுத்தையும்
பெற்று, ஸாத்ததைவாத்தமாய் "ருணம்மதிமம்" என்னும்படி
விவாதிபூதியைப்போலே கைவ தன் தமோருணத்தாபாத்மகமன்
நிக்கே தேவன ஸாத்ததைவமயமாய், பஞ்சபுனிஷத்மயமாய் பா
மேஷ்டி சூதி ஸக்திபஞ்சமயமாய், அதாவது பாமேஷ்டி புறக்
கிஸ்வ கிங்குத்த ஸ்வ என்னும் ஸக்திபஞ்சமயமாய், ஜ்ஞான சூக
ந்த ஜனகியாய் "இருள் தருமாளுகம்" என்றபடி-அஜ்ஞானிகளை
ஜலிப்பிக்கக் கடத்தான விவாதிபூதிக்குள்ளேயிருக்கிற பஞ்ச

பெனதிகழாரீரம்போகின்றக்கேபகவத்குணபவஜ்ஞானத்தையும்
அவ்வனுபவஜ்ஞானத்தையும் ஊர்ந்தருளும் தந்தையும் இப்பிக்கக்
கடவதாய், பகவதனுபவகவதீசாயாய் பகவதீச அனுபவிக்கைக்கு
அத்தியந்திய ஊதனாய்; ஒவ்வொன்றோடோடும் ஆய்நுக்கிற அப்
பாதிருத விக்ரஹத்தையென்ற "ஒவ்வொன்றோடோடும்" -
என்ற ஆழ்வாராகுளிச்செய்தாயே, தேவஸ்தான உடைத்தாய்க்
கொண்டு பாகபாத்தையுடையதான அப்பாக்குத சீர்த்தைப்
பெற்ற, முடியுடை வானவத் முறைமுறை யெதிர்கோள்ள கி
டங்களை யுடையான சித்தபாதினை வரிசையிசையாக எதிர்
கொண்டோ, கிரீடபாத்தையுடைய திருமாமணிமண்டபத்தைப்
ராபித்துப் பற்றி குதாரத்தையுடைய மண்டபாதிகளில் காட்டித்
அதிசயத்தையுடைத்தாய் ஆகத்தயமாகி- ப்ரியத்தாய்- விசக்ஷ
னாயான மணிசாரோ கெதையுந்தன்ன ஆந்தாமண்டபத்
தைக்கிடி, வக்கிசையிதனும் "சீர்த்தைய" என்கிறாய் பெரிய
பிராட்டியாரோடே கருதிருக்கும்படியும், பூமிக்கோ கருகலும்
"வெம்புதபூமிக்கோ கருக" என்றும் "உயர்ப்பாம்பு பூமிக்கோப்
பாம்பு" என்றஞ்சொல்லுதிறபடியே பார்க்கவந்தாயிருக்கிற பூமி
க்கோகனாதிற தேவியாக்கு கருகலும், விலகலுண்ட விசக்ஷையுத்த
னும் "கீததோபதமத்தாய்" என்றும், "கீதமேக கிபச்சாயம்"
என்றும், "கீதமுக்கிடன்னன்" என்றஞ்சொல்லுதிறபடியே
விசக்ஷனாயான திவ்ய நிருமேனி விசக்ஷலும், குழமித்தேவன்
குழல்கள் கைதொழுகுமுறைத்திருக்கிற சித்தமுத்தருடைய
அமுறைக்கன் கைதொழுகு. சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே திவ்ய ஆபுத
திவ்ய ஆபாண திவ்யகந்தா திவ்யபாம்பு திவ்ய அங்காக்கைக்கு
டைபலும், பிராட்டியாரோடே கருக்கையான சேர்த்தியுடையபு
சித்தமுத்தருடைய சேர்த்தியுடையபு. முத்தினதேவியோவாறதி
தக்குள்ளே, எழுவது நூர் உருவான சிழிப் உயரதித்த தேவோ
விசக்ஷனாகனிக்காட்டிப் பேசுபெயருதிறதாய் அதிபாகசமாய்
அத்புத்தமாய், அதித்தியான அவருபத்தை உடையவலும்,
"உருவான" என்ற நிருமேனியைச் சொல்லுமாய்; பூநீ வை
குண்டகரத்தின பூ கைகண்டத்தக்கு சிவா ஹகனாவகை, சிவா
ஹவம் பண்ணி சிவயாகவதவம் செய்து "சித்தம்" என்றது
பாவதாத்தயாகி என்றாய்; அதாவது "அப்பாஹவகரத்தோனாய்"
என்ற பகவான்குண அருளிச்செய்கையானே அவ்வாறுபவம்
தெடக்கி சதர்முக ஐச்சரய்முதலுண்டான அதுபவத்தினால்

காம் இந்த லோகத்தில் பன்னின் வாழ்வுக்கு நான்கு
வகையாகையாலே அப்ப பண்களாய், புரண்டமேதுக்களாய்,
அரித்பன்னாயிருக்கையாலே சித்பாதுபவன் என்ற சொல்ல
வொண்ணுகிறே; கைவந்தபவம்- பகவதபவ அபேகையில்
வொண்ணுகிறே; அந்நிபயம், வொக்கதபவபாபேகையா சித்ப
யாயிருந்தாலும்- கைவந்தபவபதிஷ்டப்பாபே ஜகம்வந்த
இருக்குமனவும்- புருஷ அபாவத்தானே மீதிர்பாணன் தன்னு
டைய பெனவந்தபவத்தாதத் தானே பண்ணுவப்போலே
பாது(வாயா)துபவம் என்று சொல்லப்படும்; பகவதபவம்-
அவைவிரண்டும் போகத்திற்கே சித்பாதுபவத்துக்கு வந்தபடி;
சித்பயிங்கு வ்வொவனானை "சித்பயிங்கு?" என்றபடி சித்பமா
கத்தின்கண் என்நிற வ்வொவனானை. அதாவது- பா
வதாதுபவம் என்றபடி கீத்பயிங்கு பாதிரிசம் என்ற
அர்த்தம் சொல்லி- "உ கைவந்தா வொ பாய்" என்நிறபடியே-
கைவந்த பரிணாமமின்றாத தேசத்துக்கு இந்த பூனோகம்போலே
கைவந்த பரிணாமம் வந்தபடி கர்மனோகம் என்று சொல்லும்
படியிருக்கிறே. ஆகையாலே கைவந்தபவம் பகவதபவஜித
பிரிதிரித கைவந்தபவபவன் ஆகும்வனன்று தாதுபவம்.(30)

இப்படி புருஷார்த்த வ்வொவனானது பஞ்சபாகாயிருக்
கும்படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) இனி உபாயவ்வொவனானது விவரிக்கொர் மேல்- (உபா
யவ்வொவன் கர்மபோகாவது) என்ற தொடங்கி.

உக உபாயவ்வொவன் கர்மபோகாவது- யஜ்ஞ தா
தவொ துபான வந்தபவவந்தன பஞ்சபாகாயஜ்ஞ அக்தேறா
தா தீர்த்தபாதா புண்யகேதாவொ கருகா சாந்தாயன
புண்யகதீஸ்கா வந்த சாதுவ்வொவன் பவபுலாசந சாந்தாப
யான வொவனாத ஜபதப்பனாதி கர்மபுலாசநத்தால் வந்த
காயசோஷணத்தாலே பகவதபவத்தா, அத்தாலே தீக்திரி
யாதிதவாரா ப்ராஸிக்கிற தம்மபுலாசநத்துக்கு சந்திரிகள்
விஷயமல்லாமையாலே விஷயவொவனாக பிறந்து பமநிய
மாக வொவனாயாம ப்ராஸுதாவதவன தாருணயாதிரு
பவான அஷ்டாங்க வொகத்தாலே வொகாப்பாவதாலத்
தளவும் ஜ்ஞானத்துக்கு சூதாவொவன் விஷயமாக்குக.

(வ்யா.) அதாவது— உபாயங்களில் கர்மயோகமாவது உபாயங்களில் வைத்துக்கொண்டு கர்மயோகம் ஆகிறது; யஜ்ஞ “வஸந்தே வஸந்தே” என்கிறபடியே யஜ்ஞஞ்ஞானமும், தூதர் அன்ன கோ பூ ஹிர்வாஸாதிதானங்களானும், தூ “தபோத்யாச மமாதிரி” என்றும் “வெங்காளமும் கந்தும் கந்தமென்றும் கொடுக்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸரீரத்தைப்போலுத்து ஸரீரத்தினால் மெய்தனா மெக்கவயபாகத்தபன் பண்ணுவதானும் த்யாக “யத்ஸி மகனா த்யாயதி” என்கிறபடியே மகனாத்தபாகத் தானும், மெத்தயாவந்தன காசாதிதானவாதே பாயச்சித்தம் பண்ணவேண்டியும், அகாசனே பாத்யவாயமும் வருமிதே. அவை

யஜ்ஞ - ஜோதிஷ்டோமம் முதலிய வாக்சன், தானம் கோதானம், பூதானம், திலதானம், ஹிர்வாஸதானம் க்ருததானம் முதலியவை. தூதர் - வெங்காளவத்தில் பஞ்சாங்கமித்தியிலும், உலகவத்தில் க்ருததானம் ஜலத்திலும், பஞ்சாவத்தில் மயிலின் உச்சியிலிருந்தும் தனம் செய்தல். பரிதானம் அடக்கி பகவானத்திலாவைச்செய்தது தியானம். இதுஜ்ஞ விதமாயிருக்கும்.

1. பகவானத்திலாவைச் சிவாஸத்தோடு திவ்ய ஸுபக்சனோடு தியானித்தல்.

2. திவ்ய ஸுபக்சனத்தோடு மெத்தியிருக்குமிருப்பைத் தியானித்தல்.

3. பகவானுடைய ஒவ்வொரு அங்கம்கூடவும் கிரகிக்கிறது.

4. வேறுபட்டிருக்கிற அங்கத்தைவிட்டுப் பிரதான அங்கத்தை கிரகிக்கிறது.

5. அங்கவசமுதயத்தைத் தியானித்தல்.

தியானமாகவது ஒன்றை வேறு மெய்தன் கவப்பினமும் கிரகத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் மெய்தி என்பது. தியானத்திற்கும் மெய்தி திற்கும் வித்யாசம்- பகவானுடைய திருமேனியையும் சேர்த்த கிரகத்தன் தியானம், மெய்தியென்பது பகவானுடைய திருமேனியைவிட்டு மெய்தி பத்தையத்தினம் கிரகத்துக்கொண்டிருப்பது.

வித்யாசம்:— மெய்து கவத்தினம் குரியமெய்தினத்திலிருக்கும் ஸ்ரீமங்கலாயணத்தியானித்து அங்கப்பாத்யதானம் மெய்தி தினம். மெய்துகவத்தில் மெய்தி சந்தியாவந்தானத்தினம் குரியமெய்தி கபிருகமாக கின்று இரண்டு கவகனம் கோ ஜலத்தை கெத்த கவத்தி யினம் அபிமந்தித்திலிருக்கிற ஜலம். இந்த அங்கப்பாதானத்துக்குப் பாயோஜனம் - மந்தேஷமெய்தி அகாசனம் பாத்யவாயினை வர்த்தினம் பத்தையமெய்தி குரியமெய்தி தேவப்போசனைப்பாடல் தெய்து எப்போதும் மெய்தம் பண்ணுகிருக்கன். அங்கப்பாதானம் பண்ணினால்

வாயாமக்காகக் காலதர்பத்திலும், தப்பாதபடி அர்த்தபாவத்தன
காலமும் பண்ணுவதனாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞ தேவயஜ்ஞ பித்ரு
யஜ்ஞ மனுஷ்ய யஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ பாலாயஜ்ஞங்களைக்கொண்டு பஞ்ச
மஹாயஜ்ஞங்களைப் பண்ணுகையாலும், அக்கிஷோத்தர "யாவஜ்
ஜ்ஞம் அக்கிஷோத்தரம் ஜ்ஞாநாந்" என்றபடி- காரணபத்யம்
ஆலவகீபம்- தக்கிணைக்கிணை அக்கிஷபமும், ஸாயம்பாநதகா
ஸங்கனிப் பண்ணும். ஆரதனமும் சூகிதவித்யமும், அதகா
அக்கிஷோத்தரம் என்றது ஸாயமேனபாஸனமும், பாதஸெபா
ஸனமும், என் றஞ்சொல்லுமாய்- நீத்ததுகத்தகபுண்யதீர்த்தபாத்
ஸாகஸாதும், புண்யகேசுத்தரவாஸ ஜ்ஞானகாசனமாகவும், முக்தி
ஸாதனமாகவும் பண்ணும் புண்யகேசுத்தரவாஸத்தாலும், 'தேசோ

இந்த ஜ்ஞம் கர்சணமாய்க்கொண்டி அங்கணாக்கை மந்தேனாகுணம்;
என்றித தக்கீபத்திற் எறித்துவிடுகிறது என்றும், அந்த ஜலத்திலும் குங்கு
லையுடைய தேஜஸ்கூட விருத்தியடைந்து அனார்த்தக் தோற்றப்போகிறது
எனென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பஞ்சமஹாயஜ்ஞம்:—

1. பூதயஜ்ஞம்— காக்கை முதலான ஜித்தகேசு-ல் அர்சனம்
போடுகிறது.

2. தேவயஜ்ஞம்— தேவதைகளை உத்தேசித்து அக்னிபிடத்தில்
விச அல்லது சபித்துக்களைக்கொண்டு ஜ்ஞாமம் செய்கிறது.

3. பித்ருயஜ்ஞம்— பித்ருதேவதைகளை உத்தேசித்து மந்தா என்று
அன்னத்தையாவது ஜலத்தையாவது விடுகிறது.

4. மனுஷ்யயஜ்ஞம்— கைப்புருஷங்களுக்கு அக்யாபத்ய ஆர்சனம்
மயர்ப்பித்த ஆணைக் கொடுத்த கந்தகாரம் செய்து பாகாதம் செய்து
கொடுகிறது.

5. பாலாயஜ்ஞம்— தன் குலத்திற்கு ஏற்பட்ட வேதகாலகாலில்
ஒருருவாவது அந்நியபணம் செய்கிறது. இவ்வாறில் தன் கருணத்த
தேவதைக்குத் திருவாராதனம் செய்கிறது.

அக்கிஷோத்தரம்:— பித்திய ஜ்ஞாநம்- இது சாதாரண அக்கிஷோ
நாம். தாப்பா அக்னிஷோநாம் பூர்வகாலது. சாதாரண அக்கிஷோநாம்
பிரதிநிதம் செய்கிற ஓசபாஸனாக்கி; தாப்பாக்கி- தன்னுடைய கண்ண
காலத்திற் ஓசபாஸனாக்கியின் உஷ்ணத்தைத் தூற்றப்பெருகு-ல் பிரதிநிதம்
செய்துபெற்று சரீரமுடியில் ஓடி அக்னியையக்கொண்டு ஜ்ஞாண மயக்காரம்
செய்கிறது. தீர்த்தபாந்நிதம்:— கண்ண, பமுனை, சாம்பநி, கருமதை
மித்து, காலேரி, கோதாவரி, கோணநி, தங்கபத்திரா, முதலியபுண்ப
தீர்த்தப ந்நிதம்.

ஸமாராதனங்களாலும், அதவா- ஸாஸ்தாப்யாஸ ஸமாராதன
என்னவாஸஸே ஸாஸ்தாப்யாஸம் பண்ணி கார்தஸார்த்தயத்தம்
பண்ணுகிற ஸமாராதனத்தாலும் என்னவுமாம்; இப் ஸாதன
ஹம்ஸாதி ஸங்க்ஷயபாகப்பண்ணும் இபத்தாலும், தர்ப்பணாதிகர்
மாஸுஷ்டானத்தால் வந்த காயசோஷணத்தாலே தேவபித்ரு சூதி
களுடைய தர்ப்பணாதிகளான கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்தாலும்
உண்டான ஸாரீரோஷணத்தாலே, பாடாசம் பிறந்து பரபங்
களுக்கு கடியம் பிறந்து, அதனாலே இந்திரியத்வாரா ப்ரணரீக்கிற
தாமபூத ஜ்ஞானத்துக்கு அதனாலே என்றது- அந்தபாகடியத்
தாலே-என்னுதன், அன்றக்கே, காயசோஷணத்தாலே என்னு
தன், “மஸ்துத்திரியேன” என்னும்படி அந்தரித்திரியமாகிற மசன்
னை அந்நாயமாகக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கிற இந்திரியத்வாரா
னாகதுக்கங்களைக் காலிக்குமதாய், சூத்யாவுக்கு தாமபூதஜ்ஞானத்
துக்கு, ஸப்தாதிதிகள் விஷயம் அல்லாமைப்பாலே இதாவிஷயங்க
ளான ஸப்தாதிதிகள் விஷயங்களைக்காத்ததினாலே, விஷயணாபேகை
பிறந்து பகவத்கிரியைத்தின் அபேகை இருத்தாய் யம யமம் ஆவது
பாஷ்ய இத்திரியதிகளும், நியம நியமம் ஆவது- அந்தரித்திரிய
திகளும், பாஷ்யபரிசுத்தி என்றும், சூத்யாபரிசுத்தி என்றும்
சொத்துவார்கள்; சூனகம் சூனகம் ஆகிறது- கர்மாணம்
குக்குடாணம்- பத்மாணம் முதலியவை ப்ராணாயாம- ப்ராணாயா
மம் ஆவது- ஒரு யாமத்தனவும் பஞ்சவாயுக்களை வார்த்தாங்கனால்
சரித்திரத்தின் தும் புறப்படாதபடி பிடித்துக்கொண்டிருக்கை, ப்ர
த்யாஹார பாத்பாஹாரம் ஆவது- பஞ்சவாயுக்களை வாத்மிக்க
வாத்மிக்க வெளியில் புறப்படவிடுகை, அதவா- ப்ரத்யாஹாரம்
என்பதற்கு காயசோஷணத்துக்குத்தங்க ஆஹாரத்தையும் சொல்
வுமாம்; ப்ரகாணத்துக்குச்சேரும் ஏ முதன்- சொன்னதாகும்;
த்யான த்யானம் ஆவது- அவிச்சித்தஸ்மானம், தாண தாணம்

மூலம்— பாஷ்ய இத்திரிய திகளும் வத்தயம்சொத்துதன், திரு
டாமலிருத்தன், விழித்த தாய்மங்களை வாக்மலிருத்தன் முதலியன.
நியமம்—அந்தரித்திரிய திகளும்; குவத்தித்ரு வற்பட்ட வேதசாஸகனை
அத்திரியபணம் செய்த சகிபாவிருத்தன், அடைத்ததைக்கொண்டு திருப்பி
யடைதன், உபவாசமிருத்தன், பகவானிடத்தின் ப்ராவண்யத்தோடுருத்தன்.
சூனகம்—பத்மாணம், சிம்மாணம், கர்மாணம், குக்கட (கோழி) சூச
ணம், மயூச சூசணம், ஸ்வந்தி சூனகம், வீராசணம், முதலியவை.
தாணம்—த்யானத்தினுடைய முதிர்ந்த அவத்தை.

துவது- மனதாணம்; அன்றிக்கே ஸத்திவிபேஷத்ததச் சொல்லு
மாம், அதாவது ஹ்ருதயத்திற் பகவத்கிங்ஷா கிந்தை நிறுத்தலு
மாகும். ஸமாதி கையி ஐகிறது, ஈஸ்வரன் திருவடி கவினே மான்
வை விடைவிடாதே பொருந்தியிருக்க வைத்தல், முடிவான அஷ்
டபங்கலோகக் காமத்தாலே. இப்படியான ஆகாங்களை மூட பவைய
பான அஷ்ட வித அங்கங்களோடு கூடியிருக்கிற யோகத்தின் காமத்
தாலே; பாகாணத்துக்குச் சேர்த்திருக்குவந்தம் காமயோகத்
தக்கு இந்த அஷ்ட விதங்களை அங்கங்களாகச் சொல்லுமதும்,
தம்மபூத ஜ்ஞானத்துக்கும் அப்படியே அங்கங்களாக விருக்கும்
என்ற சொல்லுமதும் தோற்றியிருக்கும்போது இப்படி அஷ்டாங்க
யோகக் காமத்தாலே, யோக அப்பாண காலத்தாலும் இந்த அஷ்ட
விதமான யோகங்களை அப்பாணம் பண்ணுகிற காலப்பந்தமும்,
ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குக. ஆத்மாவை தம்மபூத
ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாக்குவது. (31)

(அம்) எவம்பூதமான காமயோகத்தினுடைய பாயோஜனத்
தையருவிச் செப்பிஞ்சு- (இததான்) என்றதொடங்கி.

கூ. இதுதான் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியம்,
ஐஸ்வர்யத்துக்கு ப்ரதாநஸாதனமுடையிருக்கும்.

அய்ய- அதாவது இதுதான் இந்த காமயோகத்தான், ஜ்ஞா
னயோகத்துக்கு ஹைகாரியம் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியம்
தானும் ஐஸ்வர்யத்துக்கு முக்யஸாதனமுடையிருக்கும். அங்காதிஐஸ்
வர்யத்துக்கு முக்யஸாதனமுடையிருக்கும். (32)

இந்த காமயோகத்தான் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியம்
பிடுக்குமது என்னவே? என்னிற், "காமபக்த்யங்கிதம் ஜ்ஞானம்"
என்கிறபடியே- காமயோக பக்தியோகங்களின்மேலும் அங்கமா
கக்கொண்டு ஜ்ஞானயோகத்தான் அங்கியாபிடுக்கிற தகையிலே,
காம யோகத்தான்- ஹைகாரியபத்தாலே அங்கியாபிடுக்கும்;
"ஜ்ஞானபக்த்யங்கிதம் காம" என்கிறபடி- காமயோகத்தான்- அங்கி
யாபிடுக்கும்போது ஜ்ஞானபக்தி யோகங்களின்மேலும், அங்க
யோகக்கொண்டிருக்கும், "காமஜ்ஞானபக்தி" என்கிறபடி
காமஜ்ஞான யோகங்களின்மேலும் அங்கமாகக்கொண்டு பக்தி
யோகத்தான் அங்கியாபிடுக்கும்; ஜ்ஞானயோகத்துக்கு காம

யோகம் ஸதாநாரிபுபத்தானே அங்கையிருக்குமிருப்புகடத்துக்கு
தண்டசக்காதிகள் அங்கமாய், அவை ஸ்வயம் ஸாத்மாயிருக்கு
மாப்போனே, ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதான ஸாதனமாயிருக்கும்படி
என்னே? என்னில், இயோநிஷ்டோமாதிரி முகத்தானே ஸ்வரகாதி
ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதான ஸாதனமாயிருக்கும் என்கை. பாதான
ஸாதனம் என்றது- ஸ்வரக்காதி புருஷார்த்தத்தைக்குறித்து இவ்
வரும்பத்தியும், ஆசார்பமன்காரமும், அன்னதானமும், பாத்
மனாதுகாஹமும் ஆதியான அநேக ஆத்தாணாதனக்கவிருக்கச்
செய்தேயும் கர்மத்தின்மேலே த்ருஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு
ஸ்ருதி சொல்லுகையானே ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதானஸாதனம்
என்னுதன் மோஷத்துக்கு வாதமாயிருக்கிற கர்மத்தை ஐஸ்
வர்யத்துக்கு ஸாதனம் என்ற சொல்லக்கூடுமோ? என்னில், கர்ம
யோகம் அங்கமாய், அதற்கு அங்கமாக பாயத்தியைப் பண்ணுக
யானே, அப்படி பாயதனம்பண்ணின அதிகாரிக்கு ஐஸ்வர்யாதிகள்
பகவத்பாப்தி கிரோதங்கள் என் றகிடிகையானே தத்பாப்திமித்
தமாக பவாதித்யாக்யூர்வமாய், பகவதாராதனரூபமாய் மேஷோ
பாயமான கர்மத்துக்கு ஐஸ்வர்யஸாதனத்தும் என்ற சொன்னது.
கர்மாரத்யான ஸ்வயன் ஸகலபலம்களையும் கொடுக்கும்வனான
யானே அருளிச்செய்தாரித்தன. இவ்ருணபக்திகளுக்கு விஷயம்
ஸ்வயன் என்றிருக்குமிருப்பு பாதானமாய், புருஷார்த்தவிஷயத்தி
தும் ஆசார்பவிஷயத்திதும் இவ்ருணமும் பக்தியும் ஸாதனமாயிருக்
குமிருப்புப் போனே இந்த கர்மயோகமும்- ஐஸ்வர்யத்துக்கும் மத்
தமுள்ள ஸாதனங்களில் வைத்துக்கொண்டு பாதானமாயிருக்கும்
என்கை. “விஷயஸாபேஷா பிறந்து” என்றகிடத்தில் பகவத்
விஷயஸாபேஷா என்றசொன்னால் “இவ்ருணத்துக்கு ஆத்மாவை
விஷயமாக்குக” என்ற மேல்வாக்பத்தோடே சேருபேஎன்னில்;
அதுக்குமேல். “இவ்ருணத்துக்கு ஹிருதயகமலம் சூர்த்தியமன்
டலம் தொடக்கமான ஸ்தவகிஸோஷங்களில் எழுந்தருளி
இருக்கிற ஸ்வேஸ்வரீஸ் விஷயம்கி” என்றருளிச்செய்கை
யானே சேரும்; மேஷோபாயமாவகையானே பாதாபோஜிஸ் ஈச்
வானே விஷயம்; “இவ்ருணத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குக”
என்று சொன்னது கர்மத்தைப்பண்ணுபவன் சேதாவகையானே
முதகன்வன்வருபத்தைப்பாராய்ஸித்திறேமேல்பாவத அதுக்கை
முதலில் “போக அப்பாவை காதத்தளவும்” என்று காதக்புத்தைப்

பண்ணியருளிச்செய்கையாலே விரோதமில்லை; மேல் "யோகஜ்ஜம்
 'ஜ்ஜானத்துக்கு ஐந்துபயனும் ஆகியமண்டலம் தொடக்கமான
 இது. உபஸாஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரே
 விஷயமாக" என்ற சொத்துக்கையாலே, ஜ்ஜானத்துக்கு விஷயம்
 ஸர்வேஸ்வரே என்பது நிச்சயமாகப்பட்டு, சர்வஜ்ஜானபக்தினைத் தனம்
 களாப்பவன் ஜ்ஜானாரும் உபாஸகருக்கு ஸாத்யம் பகவதாஸார
 னுணம் தேவதாந்த்யமியான ஸர்வேஸ்வரே பகவதாஸார ஜ்ஜான
 தும், கேவல ஸர்வேஸ்வரிகளுக்கும் பகவதாஸார அவனே ஜ்ஜான
 துள்ளேயும்; கேவல ஸாதனதஸையிலே ஸர்வேஸ்வரே பகவதா
 தாஸாகவும், அவனுடைய குணநயனங்களே புருஷார்த்தமாகவும்,
 அநித்திருக்கச்செய்தோம். இவ் ஜ்ஜானநயனத்தில் ஸர்வேஸ்வரே
 ஸர்வேஸ்வரே ஸர்வேஸ்வரே ஸாதனமாகவும் ஸாத்யநயனத்தில்
 பகவதாஸாரம் அதுவந்தித்த, ஜ்ஜானத்துக்கு ஜ்ஜானநயன பிஷய
 மாகியிருக்கும் தன்மையிலே ஸர்வேஸ்வர்த்தி உபாஸகரின் குண
 ருத்தஸையிலே ஸாத்யஜ்ஜான ஜ்ஜானத்தாலே தேவதாந்தியில்
 தருநிருக்கும் தன்மையிலே ஜ்ஜானநயனம், அவனுக்கு ஸர்வேஸ்வர்த்தி
 மிகவும் புருஷார்த்தம், ஜ்ஜானநிஷ்டோயாதிகள் ஸாதனங்களென
 றென்னி, அவ்வொழுக்கத்தாலே ஜ்ஜானத்துக்கு ஜ்ஜானநயன பிஷய
 மாகியிருக்கும் தன்மையிலே; கேவலம் உபாஸகரின் குண
 ருத்தஸையிலே ஸர்வேஸ்வர்த்தும் ஜ்ஜானநயனம் அபேதம் சொல்லு
 மதும்தேவதார்த்தம் இது என்ற பகவதாஸாரத்துக்கு உபாஸகரின்
 தன்மையிலே, ஜ்ஜானநிஷ்டோயாதிகள் அந்த பகவதாஸாரம் என்பதையும்
 நிச்சயித்து, உபாஸகரின் குண ருத்தஸையிலே ஸர்வேஸ்வர்த்தி
 அபேதித்து கிறதும் என்ற சொல்லுதொன்றையிலே, கேவல
 ஸர்வேஸ்வரே உபாஸகருக்கு ஸாத்யநயனம் புருஷார்த்தம் ஸர்
 வான் ஸாதனம் என்ற கருத்தாகவும், ஜ்ஜானத்துக்கு ஜ்ஜானநயன
 பிஷயமாக தருநிருக்கும் தன்மையிலே! பகவதாஸாரம் உபாஸகரின்
 பத்தியிலிருக்கும் ஸாத்யநயனம் கிறதெனக் கருத்தாகவும்
 ஜ்ஜான உபாஸகர்த்தாகவும் விசேஷஜ்ஜானம் பிறந்த ஸாத்ய
 ஸர்வேஸ்வரே ஜ்ஜானநயனம் அவனுக்கு ஜ்ஜானம் பகவதாஸார
 களினதும் அவனே என்னிருக்கையும், தனக்கு உபாஸகரின்
 ஜ்ஜானத்துக்கு ஸாத்யநயனமாகியே பிறந்த, ஸர்வேஸ்வர்த்தி
 களினதே ஸர்வேஸ்வர்த்தும் ஜ்ஜானநயனம் புருஷார்த்தமன்றி,
 இது ஸர்வேஸ்வரே குணநயனங்களென்கின்ற புருஷார்த்தம்.

என்ற திணைத்திருக்கு மெதான் றுண்டே ! உயானகனும் ப்
பத்திசித்த உக்கும் னாதனனாப்பங்களிப் பேதமுண்டே! உய
னகனக்கு னாதனம் பத்தி, னாத்பம்பகவததபகம்; தம்புத
இஞானத்தானே ஈவானுடைப ன்வருபருப குணபிபுக்கித்த
ரிக்கும்போது சேதா அசேதகங்களின்னும் அவனுக்கு சேவா
பிருக்கும் என்றே தரிப்பெதான் றுண்டே! உம்முடைப த்
னாதருக்கிருக்கும்படி; ஈவாஸோஷமாக ஆதாவன்தலை "உயி
ரினும் குறையினும்" என்றும், "இமறப்பொழுதுமென்றேயுமே"
என்றும், என்ற தொடக்கி ஆதவதுபகம் சுவது- ன்வகிம்
என்றெரிவினது, என்றானவாக த்லாபுபகாத அதுனத்தித்தானி
றே! ஆழ்வார்களுடைய தம்புத இஞானத்துக்கு விஷயம்- ஈவா
னுடையதச்சனமும், னம்ச்சேஷமும், புரட்சிசேஷானதின்னதுத்
வழுமிறே! ஆழ்வார்களுடைய திருவுன்னத்தைப் பின்சென்றும்
ஆசார்பங்கனும் அப்படியே. — "உதேஜம்" என்றும், "உதா
னாதாதகவானி" என்றும், "மதியுந்ததாமனங்கரிப்பதிகதா"
என்றும் சொன்னுதிறப்பே ஒருவானுத்தித்தது என்னருக்கும்
ஒக்குமிறே! உர்மரராத்யன ஈவாசின
னகம் பனக்ககியும் கொடுக்கும்னனையானே அருவிச்செந்தா
ரித்தனை; இஞானபக்திகளுக்கு விஷயம் ஈவாந் என்றிருக்கிற
கிருப்பு ப்நாதாவய், புருஷார்த்த விஷயத்தினும் ஆசார்பன்வயத்
திலும் இஞானமும் பத்தியும் னாதனமாயிருத்திருப்படுபே!
இத்த கர்மயோகமும் ஐவவ்யத்துக்கு மற்றமுன்ன னாதனக்க
ளில் வைத்துக்கொண்டு ப்நாதானமாயிருக்கும்.

(அவ) இஞானயோகத்தை விவரிக்கிறார். (இஞானபேத
மாவது) என்ற தொடக்கி.

உரு இஞானயோகமாவது இப்படி மொகஜன்மவய
இஞானத்துக்கு ஒற்குதுபகமனம் ஆதித்தியமண்டலத்தோடும்
மான ன்தல விசேஷங்களிலெழுத்தருளிவிருக்கிற னர்வேட்டை
ரனை விஷயமாகி, அவ்விஷயம்தன்னை சங்கரக்கதாதாம-
பீதாம்பயுத்தமாய் கிரீடாதி னபுரான்த திவ்ய பூஷணைக்
கிருதுமாய், லக்ஷ்மீனாஸரிதமாகவுமறுபலித்து, மொகாய்
க்ரமத்தானே அதுவகாலத்தைப்பெருக்கி அவ்வாத பாவகா
மாக்குகை.

(அ) அதாவது ஜ்ஞானபோகமாவது ஜ்ஞானபோக மாகி
 மத. இப்படி யோகஜன்ம ஜ்ஞானத்துக்கு கீழ்சொன்ன பிரகாரத்
 திலே கர்மயோகத்தாலே ஐகிஞ்ஞமதாகிற, ஜ்ஞானத்திற்கு நிகராய்
 கமலம் ஆதித்ய மண்டலம் தொடக்கமான மந்தவிபோஷங்கலில்,
 ஜ்ஞானபுண்டரீகம், ஸர்க்கமண்டலம் முதலாகவுள்ள மந்த
 விபோஷங்கலில், எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்க்கமண்டலம் விஷயமாக
 எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த ஸர்க்கமண்டலம் விஷயமாகப்
 பண்ணி அவ்விஷயத்திலே அக்கமலமெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்க்க
 மண்டலம் ஆகிற அங்கித்யத்தை ஸர்க்கமண்டலமாகிய "ஸர்க்க
 மண்டலம்" என்கிறபடியே ஆகிற ஜ்ஞானப் பாதாநத்துக்கும்
 ஆகிற கிரோதி கிரகணத்துக்கும், அழகு முதலானவற்றிற்கும்,
 தீயபா தங்கிலைக் கைலசே தங்கிஞ்ஞமதாகவும், பீதாம்பா யுத்தமாய்
 "பீதாம்பா" என்றும் "பீதாம்பா" என்றும் "பீதாம்பா" என்றும்
 மெய்யுடைய பீதாம்பாத்தோடு கூடியதாகவும், கிரோதி இப்படி
 அந்த தீயபாஷண அலங்காரமாய் + ஆகிற அலகமண்டலம் கிரோ
 திதோட்கி சாஸ்திரத்தில்கிடந்த இப்படி மெய்யுடையபின்
 தீயபாஷண அலகமண்டலம் அலகமண்டலம், கைலசே இவ்வி
 தமாகவும் அபவித்து விந்து பதிக் என்ற ஸர்க்கமண்டலம் மந்த
 விஷயத்திலும் சொன்ன ஸர்க்கமண்டலம் கிரோதி மந்தவிஷயம்
 அதாவது பண்ணி; யோக அபிப்பாசன காமத்தாலே அதாவது
 கைப் பெருக்கி யம கிரோதப்பாஷண யோகத்தை அபவிக்கிற
 காமத்தாலே அதாவது கைக்கு உடனாகக் கைத்தொன்றித்,
 அநவாதாவது இவ்விதம் ஆக்குக. ஜ்ஞான மந்தத்திலும் ஆதித்ய
 மண்டலம் தொடக்கமான மந்த விபோஷங்கலிலும் எழுந்தருளியி
 ருக்கிற ஸர்க்கமண்டலம் விஷயத்தில் மந்தாவத அகிஷ்ண
 பாஷணமும் ஆகிஞ்ஞமத அபிப்பாசனமும் ஜ்ஞானபோகம் என்றபடி.

(அ) இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானபோகத்திலுடைய பாயோஜ
 னத்தை அருவிச்செய்திக்கு—(இதான்) என்று தொடக்கி.

௩௪ இதுதான் பத்தியோகத்துக்கு ஸர்க்கமண்டலம்,
 கைவல்யமோகத்துக்கும் பாதாநமானமுமாகியிருக்கும்.

†: ஆகிற அலகம்—அதாவது தீயபாஷண ஒப்படைக்கப்பட்ட
 தீய அலகம்.

(அ) அதாவது— இதுதான் - இந்த ஐஞ்ஞானபோகம் - ஆதி
நாதான் என்ற ஐஞ்ஞானபோகத்தைப் பாராதிக்கிறது, பக்தி
போகத்துக்கு ஹைகாசியமாய் - பக்திபோகம் தனக்கு ஹைகிக்
காசியம், கைவல்யமோகத்துக்கும் பாதானஸாதனமாயிருக்
கும் - ஆத்மா தபவருபமான கைவல்யமோகம் தனக்கும் முக்
யஸாதனமாய் ஆகியிருக்கும்.

இந்த ஐஞ்ஞானபோகத்தான் பக்திபோகத்துக்கு ஹைகிக்
கும் அத என்னனே? என்னில் அகிச்சிந்தாபாவாரூப அவஸ்தை தனக்
குண்டாகைய சே ததவஸ்தையை ப்ரீதிருபாவஸ்தையாகப் பஜிக்
கைக்கும் பண்ணவேண்டுகையினை, இந்த பாகாததான் பக்திக்கு
ஹைகிக்மதாயிருக்கும் என்கை. கைவல்யமோகத்துக்கு
பாதானஸாதனமாயிருக்கும் அத என்னனே? என்னில் பவதப்பரப்தி
ஸம்பெவித்து அதிகாரிபிதவைய பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பதம்
ஸ்தானஸிந்தாமாயிதிமோகமும், பவததபவத்தினை நிக்ருத்தி
யும் ஸ்ரேயஸாஸம்பவாகையசே பவதானிக்குமித்து ஐயாஸா
போகதாய என்விறபடியேப்பத்தியைப் பண்ணுகையும், போகத்
தினை நிக்ருத்தியேது குருமஸ்தாதிஸாதனங்களும் அநேகமாக
உண்டானும் ஐஞ்ஞானத்துக்கு ஆத்மா தபவத்திசே த்ருஷ்டியிருக்
கையசேயினை "கைவல்யமோகத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கும்"
என்றது ஐஞ்ஞானத்துக்கென்று அவஸ்தாவிசேஷங்களினே
இதோகஸ்தாவிசேஷம் என்ற கருத்து. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு
ஐஸ்வரியுத்தாதிவிஷயம் த்யாஜ்யமாய், உபாதேயம் ஐஸ்வர்யாநி
கஸாய் இயோநிஷ்டோமம் பாதானஸாதனமாய், அந்த ஸாதனத்
துக்கு அங்கமாக அண்டாதிபதயே கம்: என்விறபடியே ஐஸ்வர்ய
விருத்தான பகவதஸம்ஸாரம் அபேகிதமாயிருக்கும். கேவல
னக்கு ஐஸ்வர்யமும் பவதாரிபத்தியும் ஆவிறவிண்டும் த்யாஜ்ய
மாய், ஆத்மா தபவம் புருஷார்த்தமாய், அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு
சத்திருஷாநிஷ்டானபகவதஸம்ஸாரம் அங்கமாய், ஆத்மா தப
வத்துக்கு ஐஞ்ஞானம் ஸாதனமாயிருக்கும். இத்தான் கேவலன்
தேஹவிஷ்டானிக்குத்த "கிஞ்ஞானதாம்" என்னும்படி ஸாதனத்
ஸையே ஐஞ்ஞானதவார ஆத்மாஸாதனமாய் பண்ணிக்கொண்டு
ஸாத்யதவையிசே ஸ்தான ஸிந்தாம தேஹ கிமோகஸமான
பின்பு அவஸ்தைய ஐஞ்ஞானத்துக்கு வேறொரு வஸ்துவை ஸா

சாதனத்திற்குமதிக்காமையானே ஆத்மவருப பாகாதக்குமே
இன்னும் சாதனமாகிடுக்கும் என்றாயிற்று.

(அவ) பக்தியோகாவது எது? என்ன அருவிச் செங்குரர்
(பக்தியோகம் சுவது) என்ற தொடர்ச்சி,

உரு- பக்தியோகாவது இப்படி தைலதாராவதவிச்சித்
ஸ்மிருதி ஸந்தான சூகமான அனுபவம் பீதிருபங்கமாக்கு
கையும், அது தன்னையறியப் பார்த்தால் பாரப்தகர்மங்கழி
கையும், சாதனவத்யங்களை யனுஸந்தித்து அதிநுடைய
ஸங்கோச விகாஸமாம்படி பீணயிக்கையும்,

அவ- அதாவது— பக்தியோகம் சுவது பக்தியோகம் சுவ
தது, இப்படி இப்படி என்ற கிழங்குனையாகத்திவச் சொன்ன
வற்றைப்பாராய்ச்சித்தது, தைலதாரவதவிச்சித் ஸ்மிருதிஸந்தா
னசூகமான அனுபவம் தைலதாராவதப்போலே அகிச்சிக்கமான
ம்மாதிரி பாரப்தகர்மங்கழித்து அனுபவிக்கிற
அதாவததை, பீதிருபங்கமாகிடுக்கையும் பீதிருபமாகப்பொ
ருத்தினதாகிடுக்கும் என்ற அனுஸந்திக்கிறதும் என்னதல், பீ
தியோகே உருவதாயிடுக்கும் என்ற அனுஸந்திக்கிறதும் என்ன
தல், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் பீதிருபமாகிற அந்த பக
வததுவததை அறியப் பார்ப்பதுண்டாகில், பாரப்தகர்மங்கழி
கையும் பாரப்தகர்மங்கழி கர்மமென்னம் விட்டுப்போவதும்,
சாதனவத்யங்களை யனுஸந்தித்து சாதனம் என்றது பக்தியோ
கத்தை, சாதனம் என்றது பக்தியோகத்தானே ஸாதிக்ருமதா
மற்றை சர்வாநுபவத்தை உண்டிக்க ஸாதனம் என்ற சர்வானு
சொன்னதும்; இவையானையும் அனுஸந்தித்து, அதிநுடைய
அந்த அனுஸந்தானத்தினாலும், ஸங்கோச விகாஸமாம்படி
பீணயிக்கையும் தன்னையுடைய பக்தியோகையே சர்வாநு
பாரணனானவான் என்ற கிளையதே, “தவயி பாஸ்கே மம கிம்
சுருணை” என்றபடி சாதனத்திலே பீதியை ஸங்கோசமாகப்பயி
னயிப்பிக்கையும் அச்சிக்கே, சர்வான் விஷயத்திலே பீதி யை
விகாஸமாரும்படி பீணயிக்கையும் என்றஞ்சொன்னவுமாம். (35)

அவ- இனிமேல் பாரத்யுபாயத்தின் ஸுஷணத்தை அருவிச்
செங்குரர் (பாரத்யுபாயவது) என்ற தொடர்ச்சி.

மு- ௩௧- ப்ரபத்தியுபாயமாவது இப்படி கர்மஜ்ஞானஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் அசக்தர்க்கும் அப்ராப்தர்க்கும் ஸாக்ரதமுமாய். சீக்ர ஸப்ரதமுமாய், உபாயம் ஸக்துத்தானை யாலே உபாய நுஷ்டான மைனந்தாமுண்டாகக் கடவதான பகவத்விஷயானுபவங்களேல்லாம் ப்ரபப்பகோடி கடிதங்க ளானையாலே ஸ்வரூபாத்ருபமாயிருக்கும்.

(உ-பா) அதாவது— ப்ரபத்தியுபாயமாவது ப்ரபத்தியுபாயமா கிறது, இப்படி இப்படி என்று கீழ் கர்மஜ்ஞானபக்தியோகங்களை உபபாதித்த ப்ரகாசத்தை சீதைத்துடுத்த ப்ரகாசத்தானே என்கிறார், கர்மஜ்ஞான ஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் “உபாப்யாயம் ஜ்ஞானகர்வப்பயம்” என்கிறபடி கர்மஜ்ஞானங்கனிரண்டாலே ஹக்ருதையான பக்தியோகத்தின் பக்திக்கு அபைபிரண்டம் ஹக்ருதாரிக்கும்படி எங்கனே? என்னின், கர்மஜ்ஞானத்தையானது ஜ்ஞா னம் என்றும் ஜ்ஞானத்தையானது பக்தி என்றஞ் சொன்னுநிற க்ராமந்தானிப்படியிருக்க, கர்மஜ்ஞானங்கனிரண்டாலே ஹக்ருதாரிக்

அத-ப்ரபத்திக்கு வசதிகள் யாது? ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகள் யாவர்? ப்ரபத்திக்கும் கர்மஜ்ஞானபக்திக்குமுண்டான வசிகள் யாவை? ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகள் ப்ரீதிக்கவேண்டியவராவர் எத்தனை?

ப்ரபத்திக்கு வசதியாவது— “இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழியை” என்கிறபடியே, அதாவது “உபாயவர்க்குத்தமமான தன்னை உபாயமென்ன ஹதீயாதபடியாயிருக்கை, அதாவது துபாத்பாதி தியோபாழிய உச்சபடி சித்திரித்தால் ஸ்வம்மீத்தபாயந்நாதிபத்திக்கு யோக்யமாகயாட்பாதபடியிருக்கை” என்றபடி; அதாவது விவேகதெவ்வாம் விட்டுத் தன்னையும் விடுதலாம்.

ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகளாயினர்:— அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதீகர், ப்ரீதிவிவகரின ருளாவர். ப்ரபத்திக்கும், கர்மஜ்ஞானபக்திக்குமுண்டான வசிகளாவன:— இதுயோபாயங்கள் அசக்குதாதிசாரமாக; இது அ்வாதிசாரமாக. அதுக்கு காலசிலபி, தேசசிலபி, ப்ரகாசசிலபி முதலி யவை வேண்டுகை; இதுக்கு அவைகள் வேண்டாதுதொழியை. அது விதி பாதத்தாமாய்ச் செப்கை; இது துபாதிபருபரிக்குத்தமயானாகை. அதுக்கு காயக்லேபம் வேண்டுகை; இதுக்கு அது வேண்டாதுதொழியை. அதுக்கு துபாயம்களாவம் வேண்டுகை; இதுக்கு அது வேண்டாதுதொழியை. அது ப்ரபாப்தகர்மாவைத்திலே பவமாகை; இது தேஜாவைத்திலே பவ மாகை. அதுக்கு அந்திமம்மீருதி வேண்டுகை; இதுக்கு அந்திமம்மிருதி

கூடும் காமத்தான் அபத்தனாய்க் காமம் பன்னினாலும், அபத்தனாய்
ஜ்ஞானமுடையவனானதும் பத்தியானது ஜ்ஞானவிசேஷமாக
படுவது அவை நிலைநிற்கமாட்டா. 'காமரூபகாம' என்றும், 'அக்

கார்பெஷமாக. அது அசேதனமாக; இது பாமிசேதனமாக. அது
சேதனமான தன்மையுண்டாக்குவதற்கு சேதனை அபெசதிக்கா; இது
பாமிசேதனமாகையலே "மாமேசம் சானம் வ்யாஜ்" என்ற தன்மையுண்டா
டுகா. அது பலப்பாப்திக்கு ஸ்வாஜனாபேகித்திருக்கா; இது தானே
பலமாக. அது வாத்பலாதகமாக; இது வித்தவாதகமாக. அது
பாபபத்திக்கு விசத்திருமாயாக; இது தானே பாபபமாக. அது பல
பாக; இது ஒன்றாக. அது ஒவ்வொன்றோடிகளும் வாதத்தாய்வுத்த
ருத்திசாய்க்கா; இது ஒவ்வொன்றோடு சேர்த்து பாதத்தானாய்க் செல்கா.

பாபத்தினுக்கு பரிஹாச்யம் ஆற பாதமாயிருக்கும். அவையாவன:
ஜ்ஞானவியோதி, ஸ்வாவியோதி, அநுபவியோதி, விவரு
பியோதி, பாந்வியோதி, பாபத்தியோதி என்ற ஆறாவையிருக்
கும். அதில் ஜ்ஞானவியோதியாவது— ததவ்வாஸாயாக்.
தவையாக— ஈம் ஜ்ஞானாத்பாஸமுடையவன் என்றும், இந்த
ஸானாகதியானது எல்ல சிம்மக்களோடு பன்னாப்பட்டது, இந்த
ஜ்ஞானவையையும் ஒருவருக்குமின்பு கமக்குறியியென்றிருக்கா. பலபி
வத்தியாவது— ஸானாகதி எவ்வொன்றாயிருக்குவதாகையலே "தாம்
கேண்டிவ்வமமே காட்டுவதாது" என்னுமது, கமக்கு மொகுகொடுக்கத்
தட்டிவ்வியென்றிருக்கா. புருஷகாரத்தை பிதழ்வையாவது— ஈம் ஸா
னாகதனாயிருக்க கமக்கும் பலமடைவதற்கு ஸானாகதியுண்டாயிருக்க
தடுவது ஆசார்பினதுக்கென்று புருஷகாரத்தைபிதழுவா. இந்த ஸான
ாகதி கமக்கே கொடாவிட்டால் பின்னாயிருக்குத்தான் கொடுக்குவென்று
பேற்றில் ஈம்ஸாயமுடையது இவையெவற்றும் பலபிவத்தியும் புருஷகாரத்
தைபிதழ்வையும் பேற்றில் ஈம்ஸாயமுடையது அஞ்சவையாயிருக்குமென்
னா. ஸ்வாவியோதியாவது— தேவதாந்தா கதாவித்யுயக்களே அவஸ
னாய்க் செவிதாழ்க்கா. அதாவது— பகவத்துனாதபவ பாவஸனாய்க் செவி
தாந்தே அந்யகதாஸ்வானனாக. அநுபவியோதியாவது— பேசு
தாவிவ்வொன்றோ புக்குவ்வானதாவிவ்வொன்றோ பதப்பதிந விவ்யாதப
பெடுக்கா. அதாவது— சித்யவிபூதிபுத்தனவடுகிட சித்யதபவம்
பன்ன பாபத்தினாயிருக்க சித்யவ்வாய்க்களோடு சித்யாதபவம் பன்ன
னாக. விவருபியோதியாவது— பாதத்தான தன்ம வாதத்
தானாக சினைத்திருக்கா. பாந்வியோதியாவது— விவதாஜ்ஞான ப்
வ்வாதிகளும் பாபனென்று பாபத்தியென்னுமா. பாபத்தியோதியாவது
வாதவ்வான பேற்றைப்பெற்ற ஆத்யாதபவம் பன்னுமா. ஆத்யாத
பாபத்தினுக்கிந்த ஆற பாதமாயும் பரிஹரிக்கவேண்டுமென்பதே.

மணிசு கர்ம" என்றும் "ஊபுத்தியான்" என்றும், "ஊபுத்தி" என்றும், "தருத்தர் கர்மக்குத்" என்றும் பராகாத்தானே ஜ்ஞானத்திற்கு அநேக அயன்மா விஸேஷங்களுண்டாயிருக்க, ஐஸ்வர்யார்த்தமாகக் கர்மத்தைப் பண்ணாமலானுக்குபகவத்ப்ராப்தியும் கைவல்யமும் ஆகிய இரண்டும் த்யாஜ்யமாயிருக்கும் மோகத்திற்கு ஊதனமாகக்கர்மத்தைப்பண்ணாமலன்-கைவ தர்மங்களுடையதும், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களுடையதும் த்யாக பூர்வகமாக பகவதர்ப்பண புத்தியாலும் ப்ரீதியாலும் பண்ணாமலானுக்கையானே ப்ரீதிருபமாதே பக்தி. ஆகையானே, கர்மபோகத்தான் கைவல்யமென பக்தி போகத்துக்கு ஸஹகிக்குமதாயிருக்கும், ஜ்ஞானபோகத்தானும் பக்திக்கு ஸஹகிக்குமதாயிருக்கின்றன என்பதில், மோகதார்த்திக்கு ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை இரண்டும் த்யாஜ்யமாக, பகவத்ப்ராப்தி உபாதேயமாக, கர்மத்தைப்பண்ணும்போது ஞானபக்திகள் இரண்டும் உடையதாய் பண்ணுகையானே, கர்மத்தான் எப்படி பக்திக்கு அங்கமாய் இருக்குமோ அப்படியே ஜ்ஞானமும் பக்திக்கு அங்கமாயிருக்கிறபடி. அதாவது அங்கமாயிருக்கும் ததசையிலே ப்ரீதிருபாவத்தை தனக்கிஷ்டமாயானே ஜ்ஞானமானது மேல் ப்ரீதிருபாவத்தைப அடைந்துபக்தியாகும். ஆகையானே ஸஹகிக்குமதாயிருக்கும் என்றபடி. ஆனால், ஜ்ஞானத்தானே பக்தியாமோ? என்பதில் "பக்திஸ்ச ஜ்ஞானவிஸேஷ:" என்ற சொல்லும்போது ஊதனத்திற்கு ஜ்ஞானவிஸேஷமும் என்று சொல்லுவொண்ணுமே, ஜ்ஞானத்திற்கு விஸேஷாவந்தையைச் சொல்லுகையானே விஸேஷாவந்தையை உடைத்தான ஜ்ஞானத்திற்கு பக்தியென்று போட, அந்த விஸேஷாவந்தையுண்டாயும்படி ஸஹகிக்குமதாயிருக்கும் ஜ்ஞானத்தான், கர்மனாத்யமான ஜ்ஞானத்தானே பக்திக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. கர்மபோகத்தான் அங்கமாயிருக்கும்போது- ஜ்ஞானபக்திகளிடமின்றும் அங்கங்களை ஸஹகரிக்குமவையாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டாயிருக்க, ஜ்ஞானபோகத்தான் காகாஷிப்பாயத்தானே, கர்மபோகத்திற்கும் ஸஹகரியாய் பக்தியோகத்திற்கும் அங்கமாய் ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் கர்மபோக-பக்தியோகங்களிடமின்றும் ஜ்ஞானபோகத்திற்கு அங்கங்களை ஜ்ஞானபோகத்தான் அங்கமாயிருக்கும்போது ஜ்ஞானபோகத்திற்கும் ஸஹகரிக்குமதாய் பக்தியோகத்திற்கும் ஸஹகரி

குமதாரிசுக்குமிதே கர்மயோகந்தான். பக்தியோகந்தான், அங்
 கிப் பஞ்சாநகர்மங்களைவிரிவிட்டு யோகந்தனும் தனக்கு அங்க
 களாரிசுக்கும்போது ஜ்ஞானயோகத்துக்கும் ஸஹகரிக்குமதாய்
 கர்மயோகத்துக்கும் ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கு. இப்படி தத்வ
 ஸ்திதிபிருக்கையாலே, கர்மயோகத்தக்கு முன்பே ஜ்ஞானபக்தி
 யோகக்களியாண்டு முண்டாகையாலேயும் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு
 முன்பே கர்மபக்தி யோகக்களியாண்டான் விஷயத்திஜ்ஞானமுண்ட
 டாகையாலும். பக்தியோகத்துக்கு முன்பே கர்மஜ்ஞானயோகக்க
 ளியாண்டான் விஷயத்திஜ் பக்தியுண்டாகையாலும் கர்மயோக ஸஹ
 க்ருதையாலும், ஜ்ஞானயோக ஸஹக்ருதையாயிருக்கும் பக்தியோ
 கந்தான் "கர்மஜன்யம் ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானஜன்யம் பக்தி" என்றி
 களே சொல்லுகிறது. யோகஜன்யம் என்கிறதொத்திசைக்கொண்டு
 ஜ்ஞானத்துக்குண்டான ஓர் அவஸ்தாவிசேஷஞ்சொல்லுகையிதே
 அதுவே முக்யமாகச்சொல்லில் ஸாந்த்ஜன்ய ஜ்ஞானநிகளுக்கும்
 ஸகாகாரியோபதேசத்தால் வந்த ஜ்ஞானநிகளுக்கும் வையர்த்தம்
 வருமிதே! 'பரிசுப்பனோகம்' இப்பாதி இப்பாதித்தானே சிகாக
 ளாத்தப்பக்காய், வினம்ப பஸ்பாதக்களாய் காரியோஷணநிகளாக்
 ளாதிக்குமவையாய் அத்திமன்மிருதிபின்னதயோது பரிபாயவிரு
 க்ருமவையாய் சேதனருடைய அத்தயத்தவத்யாதத்தயவருப
 வ்வருபத்துக்கு விசேஷிகளாயிருக்கையாலே "இப்படி கர்மஜ்
 ஞானஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்திஜ் அஸத்தர்க்கும்" என்ற
 படி. அஸத்தர்க்கும் கீழ் சொன்ன கர்மஜ்ஞானகாலித பக்தியி
 ஸத்தியிபின்னதவர்க்கும், அனுமோநிதாரிகளுக்கும் என்றபடி.
 அப்பாத்தர்க்கும் கர்மநிகளில் அநிகளாய்கிற பார்ப்பியிபின்னத
 வர்க்கும், அத்வைதநிகர்க்கும், பக்திமோநிதாரிகளுக்கும் என்
 டபடி, ஸக்யமுடைய கீழ்க்கதமான உபாயந்தாந்தகையப் போலே
 துஷ்கரியாபிருக்குமதன்றிக்கே ஸக்யமுடைய கீத்பலபாதமுடைய
 "கருப்பாதேவபாநாதி" என்கிறபடியே ஸீக்ஷாக பகவதனுப
 வத்துதப்பன் ஸுமிக்குமதாய்; உடாயம் ஸக்ருத்துதையாலே "ஸக்
 ருதேவ" என்றம் "ஸக்ருதேவநி" என்றம், "சித்திப்பேமையும்த"
 என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே உபாயவஸம்யன் ஸுமது ஸக்ருத்
 துதையாலே, உடையனுஷ்டானமனனத்தம் உண்டாகக்கூடவ
 தான பகவத்விய அனுபவங்களுக்களம் "பப்பதேவ" என்ற
 லித்தேதாபவான அனந்தாமுண்டாகத்தக்கதான பகவத்சுஷயத்

தில் அனுபவிக்கிற அனுபவங்களைகளும், ப்ராப்புகோஷகரத்தின் ஆணையாளர் புருஷார்த்தகோஷியின் அபிப்பிராயங்களையே அதாவது— பூர்வவாக்யத்தின் சொன்னுறை உபாயவானதஸையே புருஷார்த்தம் ஆகியவையையாவது ஆஸ்மிதினாத் பாராதக குணபோகமும் விக்ஷிபோகமும் ஆகியவையும் உபாயவானத்துக்கு அனுபவமாயிருக்கையானேப் பார்த்தே என்றபடி. ன்னாந்தாம் அந்தப்புருஷார்த்தமும் உத்தரவாக்யத்தின் சொன்னுறை வச்யமீதிஸிஷ்டமும், வெகம்பாராதக வர்பாராதககுண விபாகமன்றிக்கே இருக்கிற கம்பானகுணபோகமும் ஸோஷத்வமும் கைவலிதகவகம்பம் என்பத்தியும் ம்வபோகத்தருத்வாதீதாநிவ்ருத்தியமுடையனானசேதன னுக்குப் பாராயத்தீதான் உபாயபோகே உபேயதஸையிலும் ப்ராப்பவாயத்தீதான்றும் என்றபடி. உபாயவானதஸையின்புருஷார்த்தம்தீதான்வதத்துவனாண்டு வெகம்பாராதக வர்பாராதக குணமிஷ்ட விக்ஷிதவாக்யுதி யானது வானத்துக்கு அனுபவமாய்த்தோற்றம். புருஷார்த்தம் அப்படியே தோற்றம். புருஷார்த்திற்று “வச்யம்” புருஷார்த்தே கீர்திஸ்ட” என்றபடி. உபாயத்தவியின்றிக்கேயிருப்பதாய்த்தீதாற்றகையாலே, உபேயவானதஸையின் புருஷார்த்தமும் ப்ராப்புகோஷியே அவையிக்கும் என்றபடி. இவ்வுக்காககிறே அவனுக்கு உபாயமிஸோஷத்தின் அவையிருப்பது. ம்வருபநுபுமாயிருக்கும் ப்ராபகந்தாபரித்யாகபூர்வவாக விக்ஷிதோபவானம் பன்னுபவகுணையாலே ப்ராப்பகந்தாக்களில் போகாதபடியான இவ்வுடைய ம்வருபத்துக்கு அனுபவமாயிருக்கும்.

(அ-வ) இனிமேல் ப்ராபத்தியித்யுடைய த்வவலித்யத்தானு விச் சொக்கிரர். (இதுதான்) என்றதொடங்கி.

உ-உ-இதுதான்-ஆர்த்தருபப்ராபத்தி என்றும், த்ருப்தருபப்ராபத்தி என்றும் இரண்டுபடிபட்டிருக்கும்.

வ்யா- அதாவது இதுதான் ஸ்ரூபபாதித்தப்ராபத்தி உபாயதான். ஆர்த்தருபப்ராபத்தி என்றும் ஆர்த்தருப வனவும், த்ருப்த ருபப்ராபத்தி என்றும் த்ருப்தருப வனவும், இரண்டுபடிபட்டிருக்கும் இரண்டு வகையாகக்கொண்டிருக்கும்.

(அ-வ) ப்ராபத்தியித்யிவந்தாம் வவத்துக்கொண்டு ஸந்தாமுன்னம் ஆர்த்தருபப்ராபத்தியை விவரிக்கிரர். (ஆர்த்தருபப்ராபத்தி ஆவது) என்ற தொடங்கி.

உரு. சூர்த்தரூபப் பத்தி யவது-கீர்ஜேறுதுபகவத்தடாகக்
மடியாக ஸரஸ்தாப்யாஸத்தாலும், ஸதாசார்யோபதேஸத்தா
லும் யதாஜ்ஞானம் பீர்த்தவாநே பகவதனுபவத்துக்கு விபீ
தமான தேஹைபக்தமும், தேசஸம்பக்தமும் தேசிகருடைய
ஹைவசெபும் துஷ்ணஹாய்பகவதனுபவத்துக்கேகாத்தமாம்
புவிஸகுகுஷவானதேஹத்தையும், தேசத்தையும், தேசிகரை
யும், ப்ரகர்ப்கைவீவத்தவாலிஞ்சிஞயமுப்பிப்பிரப்பிற் பிப்பி
னிவீயுமாறுசெய்வன்த்ருவெங்கடத்தானாகையாவே' திருவே
ங்கடத்தானே! புகலோசநீவ்வாவடியென்' என்றும், "வேங்க
டத்துறைவளர்க்கு கம: என்றும் பூர்ணப் பத்திபண்ணிப் புக
காட்டிப்படுப்பாயே இன்னும் கேடுப்பாயே, இக்கரைபெழி
யினாத்திருந்தேனிவிடைய வகுளாய் திருவாயை நீன்னு
கை கண்டாய், இனி என் போகலோட்டென்' என்ற
ததேனும் விரைத்தும் பெருகை.

(வ்யா-) அதாவது- சூர்த்தரூபப் பத்தி சூவது சூர்த்த ரூப
யாபிருக்கும் அத்தப் பத்தியாகிறது. கீர்ஜேறுதுபகவத்தடாகக்
மடியாக "க்ருபாநாப்யபஜாபிதே" என்றும் "ஹ் பச்யேன் மது
ஸூதா: என்றும்," "செந்தேயருள் செய்வார்" என்றும்; சொல்
லுகையடியே— சூவாதுவடிகீர்ஜேறுதுக கடகத்தானே ஜே
றுவாக; ஸரஸ்தா அப்யாஸத்தாலும் ஸதாசார்ய உபதேஸத்தாலும்
யதாஜ்ஞானம் பீர்த்தவாநே சேதாத்தம் சூர்தியான ஸரஸ்தாக்கை
ப்படிப்பதனாலும், "தான் கீர்தோபதேசம் பண்ணும்போது"
என்ற தொடங்கி ப்ரீவசனஞ்ஞானத்தின் இவந்தாமே அருளிச்
செய்த ஐஞான அனுஷ்டான பரிபூர்ணாபிருத்திர ஸதாசா
ர்யனுடைய மகத்தார்த்த உபதேஸத்தாலும் "ஸ்வஸே
ஸோஷி" என்றும் "ஸரஸ்பன்" என்றும் "ப்ராப்பன்" என்
றும், சொல்லுகிற சூவாதுவடய சூவாதாபத்தையும் "அனன்
யார்ஹஸோஷத்தம்" என்றும், "அனன்பஸான்ப த்வம்"
என்றும், "அனன்பபோக்த்வம்" என்றஞ் சொல்லுகிற
சேதனருடைய சூவாதாபத்தையும், "சூப்பதுரத்தானே" என்
றும், "கடிமாமஸ்பாஸைபோதின்ன ஸாம்பஸுட்வம்" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே சூவாதுவத்திரிஞ்சுமிருப்பியேதே தா

தும். ஸாய்மஷ்டகமுடையதுபெயர்க்கொண்டிருக்கிற விருப்பமும்
ஆகிற இவை முதலானவை அர்த்தங்களையும் பதாவத்தாக அறி
வதற்குப் பதார்த்தங்களுக்கும் பிறந்தவாதே. பாவதனுபவத்துக்கு
விபரீதமான பகவானை அனுபவிப்பதற்கு விருத்தங்களாகிற, தேச
ஸம்பந்தமும் 'அழுக்கு உடம்பு' என்றபடியே தோய்மையிருக்கிற
இந்த தேஹத்தோடே கூடியிருக்கும்படி; தோய்மையுடையதும்
தீரிகுணம்மகமான இந்த தேஹஸம்பந்தம் வருகைக்கு முன்பு
கர்மனோகமாகிற விவாதிக்கப்படும் தேசத்தோடே கூடியிருக்கிற
விருப்பம், தேசிகருடையவாழ்வானமும் "ஆதித்ய: பாக்ருத:
ப்ரோக்த:" என்றும் 'ஸ்ரீராமபதாபிதனோ ஞாயந்த:' என்றும்,
பிரதம் மாதாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்மபாதத்தாய்,
தன்னுடையதேஹ உத்பாதகாய் பாக்ருதாய்னோகத்தாருக்கு
கொளியாய் இருக்கிற பதாபிதாக்கன் முதலானவர்களுடைய
வாழ்வாசமும், 'விபரீத' சப்தத்தை தேஹதேச தோரிகவிஷயமாக
முன்றிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கூடவது. 'தேசிக'சப்தத்திற்குப் பதா
பிதாக்கன்முதலானவர்களைச் சொல்லுகிற 'அடியார்களுடையவாழ்வு
டன்கூடுதென்றவிகாரோ' என்றும் 'குழாங்களை அழைக்க
கின்றாடுமினே' என்றஞ்சொல்லுகிற தேசகிசேஷம்நியாஜ்யமாக
வருமிதே, துண்ணுறமாய்க்கொண்டகூடாதபடியிருக்குமதாய்ப்பகவத்
அனுபவத்துக்கு ஏகாந்தம் சூப்படி பகவானை அனுபவிப்பதற்குதனி
மையாகும்படியாக, விலக்கமான தேஹத்தையும் போக்யமாய்
பாமேஷ்ட ஆதிபஞ்சசந்திப்பான சரீரத்தையும், தேசத்தையும் சித்
ப்பிபூதிகையாகிய தேசமாய்க்கொண்டதையும் சித்தமுத்தாகிற அந்த
நிபாதிபூதி தேசமாய்க்கொண்ட 'விவாதி' சப்தத்தையே தேச
தேசிகவிஷயமாக முன்றிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கூடவதுப்ராயீக்
கையில் த்வணர்விஞ்சி அடைவதற்காகக் கூறிக்கொள்ளும்காணம்இன்
னம் குறுகாதே" என்றும், "என்னுள் பாணன்னை இனிவந்து
கூடுவன்" என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே த்வணாவானது மிகுந்த ஓயும்
முப்பு பிறப்பு இறப்புப் பிணிமீட்பாறு செய்வான் திருவேங்க
டத்தான் ஆகையாலே, ஓயும் சிக்கிற, முப்பு-ஐயையும், பிறப்பு-
ஐன்மமும், இறப்பு-மரணமும், பிணி-ஜென்மஜாமானாதி
களுக்கு அனுகூலமான வ்யாதி ஆகிகாரனே வரும்புக்கங்கனும்,
அன்றிக்கே-ஓயும்முப்புஎன்றதது ஜீவ்வன்மைதைய உடைத்தான
முப்புஎன்னவுமாம்; அதாவதுசிக்கை: குணசகமானமுப்புஎன்ற

படி. பிறப்புக்கு விசேஷமாகிறபோது சூரியக்கிரகங்கள்மீது என் னாதம்; விபுலாறு செக்கும் பாகாரம் செப்பான்-செப்பாமன் திருவேங்க டத்தானாகையானே திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற க்ருஷ்ணன் என்ற தனானே, திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற க்ருஷ்ணன் என்றது. 'மாய்வாஜ' என்ற கண்ணன் அருளிச்செய்தவையானும் "மத்பாத னேகிலும்புண்ணாள்" என்று திருவேங்கடத்தான் அருளிச் செய்த தானும், இருவரும் உபாயார்த்தப்பாவர்த்தகாராகையானே அருளிச் செய்தவரென்று தாதபரம்பராகக் கூடவது, திருவேங்கடத்தானே புகல் ஒன்று இவ்வாறு அடியென் திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற வ்வாடி என்று அப்போதனை, உன்னைப்பொழியாகுகாதந்தாம் ஒன் டும் இவ்வாறு அடியென், என்னும் எனவும் வேங்கடத்துறைவா ர்க்கு நம: என்றும் பூர்ணப்பத்திபண்ணி திருவேங்கடமகிழிலே நித்யவாகும் பண்ணுவதுக்கு நம: அனவும் பூர்ணமான ப்ரபத் திபைப்பண்ணி நம: என்றதும்-ப்ரபத்தி என்றதும் ப்ரபா யம். பலகீ காட்டுப்படுப்பாயோ? ப்ரபதனத்தைப் பண்ணின அனத்தாரும் பண்ணுவான சந்தாநிதிகாக்காட்டி அவற்றிலே என்னைத்தன்மைப் பார்க்கிறோமோ? இன்னம் கெடுப்பாயோ? நான் ப்ரபத்தியைப் பண்ணி உன்னைப்பாழ்ப்பித்தபின்னும் என்னை இந்திரிய போகங்களிலே தன்னை ஸரிக்ருப்படி பார்க்கிறோமோ; இக்கவையெழி இளைத்து இருந்தேன இனி அடைபடவருளாய் சிவா விபூதியாகிற அன்னா அமுத்தித்திதுகடப இத்தக்கவையிலே ஏன் அனாதிகாக்கொட்டி ஜென்மாதியாய்ப்பகாக்கித் கவிவுபட்டேன், இப்பொழுது நான் உன்னைப்பாபிக்கைக்குகிருவாய் பண்ணுவாயாக, திரு சூகை கீழ்சூகை கண்டாய் உனக்கு ப்ரீதி விஷயமான பிர ட்டியின் மேனானே அவனாக்கு ப்ரீதியின்பவன் உன்மேனானே காண்புதி. இனி நான் மாகல் ஓட்டென் என்னவெனினமேன்உன்னை நான் உன்னைவிட்டு அகன்று புறம்பே போக விட அம்மநிக்கொ ட்டேன் என்ற, நதேத்தும் வளைத்தும் பெருகை வழியறித்தும் குழ கற்றிக்கொண்டும் பகவத்ப்ரபத்தியைப் பாபிக்குவது.

(அவ.-) இனி-த்ருப்தருபப்ரபத்தி கருஷ்ணத்தை அருளிச்செய்தி றார். அதாவது சூர்யார்கள் பண்ணின சூர்த்தருப ப்ரபத்திகரு ணத்தை அருளிச்செய்த அனத்தாம் காதமுனி பாமுனமுனி முத லானும் பூர்வாசார்பர்கன்பண்ணின த்ருப்தருபப்ரபத்தியின் கரு

னத்தை அருளிச்செய்கிறார். (தருப்தருபப்ரபத்தியாவது) என்ற தொடர்.

நக. த்ருப்தருபப்ரபத்தியாவது சீரான்தர ப்ராப்தியிலும் ஸர்க்க நரகாணுபவங்களிலும் விசத்தியும் பீதியும் பிறந்து, அதினு டைய கிவ்ருத்திக்கும் -பகவத்ப்ராபத்திக்கு முறுப்பாக வது சார்யோடதேச க்ரமத்தாலே உபாய ஸ்வகாரம்பண்ணி வீபீத ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்தாய் வேத விஷிதமான வர்ணாசாமாணு ஸ்டானாலும் பகவத்சகலத ஸ்கந்தாயமும் மாணஸ வசிக காயிகங்களாலே யுதா ஸ்மணஸ்தித்து ஈஸ்வரன் தேவியாய், நியத்தாவாய் ஸ்வாபியாய் ஸாதிபாய் வ்யாபகனாய் தாகனாய், ரகக்னாய்: டோத்தாவாய், ஸ்வக்ஞனாய், ஸர்வசத்தியாய், ஸர்வஸம்பூர்ணனாய், ஸ்வாப்தஸைந்தகம் ஸ்ரீகுக்கி ஐ காரத்தையும், தான் அவனுக்கு-சேஷமாய், நியாய்யமாய், ஸ்வ ம்மாய், சரீரமாய், வ்யாப்யமாய் தாய்மாய் ரக்யமாய், டோ க்யமாய், ஸ்ஜ்ஞனாய், ஸகத்தனாய், அபூர்ணனாய், ஸடேகக் னாய் ஸ்ரீகுக்கி ஐகாரத்தையும் அநுசந்தித்துக்கொண்டு "கண் ளாய் துன்பம் கண்டதோழியாய் கண்கண் பற்றவேன்" என்று உபாயத்தில் ஸர்வபாக்ஷமாய் அவன் பக்கவிலே போகட்டு கீர்ப்பா ஸ்ரீகுக்கி.

(வ்யா-) அதாவது- த்ருப்தருபப்ரபத்தியாவது த்ருப்தருபை யாபிசுக்கும் அந்த ப்ராபத்தி துதித்து. ஸரீரான்தப்ராப்தியிலும் "மாறி மாறிய பரிபெருகும் பிறந்து" என்கிறபடியே க்ருஷ்ண காலத்தொடங்கி அனேக ஜன்மங்களை யெடுத்த முடக்கி இந்த சரீரத்தைப் பெற்று, இஞான, கதபுலையனாய், மேகேயின்னமு மொரு ஜன்மம் எடுக்க ஒரு சரீரம் பெறுவதிலும் ஸ்வர்க்க நரக அனுபவங்களிலும் சரீரத்தை யெடுத்த புண்யபாபரூபகம் கண்ட பண்ணி அவற்றக்குப் பணக்காகிற ஸ்வர்க்க அனுபவத்திலும், நரக அனுபவத்திலும், விசத்தியும், பீதியும், பிறந்து ஸகாக்கமும் பயமும் ஐவித்த சரீரான்தா ப்ராப்தியும், ஸ்வர்க்காணுபவமும், நரக அனுபவமும், புண்யபாபரூபகம் கண்டனாகையே இவை மூன்றும் மோக்ஷவிசோதிதவாத்நாஜ்ஞகங்களாவதைப்பட்டு அவற்றைப் பக்கம்

வித்தியும், பித்தியும், பிறக்கவாயிறே. அதிநுடைய நீவருத்திக்கும்
அந்தபய நிவருத்திக்கும், அந்தக்கே விராந்தாப்பாபி நிவருத்
திக்கும், ஸ்வர்க்கானுபவ நிவருத்திக்கும் வாகானுபவநிவருத்திக்கும்
என்றுஞ்சொன்னவுமாம். அந்தையன்றிக்கே-அம்முன்று நிவருத்
திக்குடன் பயநிவருத்தியையும் கூட்டி என்னின் நிவருத்திக்கும்
என்றுஞ்சொன்னவுமையும். பரபகர்ந்ததை விடுவதக்குப் பயம்
பிறந்துவிட்டாம். புண்பகர்ந்ததை பயம் பிறந்து விடுகை கஷ்ட
மன்றோ? என்னின்- புண்பகர்ந்தது நுன்மிறைதவாகையானேன்
மகாநபுண்ப ருமகவு மாம். "வந்தத்தே மே மஹத் பயம்" என்
பிறபடியே-பயவிஷ்டமான உபயித கர்மக்கனிதும் வித்தியும்
பித்தியும் பிறக்கவாயிறே! பகவத் ப்ரஸத்தித்திக்கும் உபபாக வாக
பாவைக கூறியபாணபகவத்பாபித்திக்கும் அனுருணமாக, விதாசா
ந்ய உபிதசகாமததாலே ஐஞான அனுஷ்டான மிப்பூர்ணர்ப்ப, க்ர
த்பாதிசுருக்கன் றிக்கே சேதனருடைய நித்தத்தினேகன் னைத்தக்
கொண்டு உபதேசிக்கிற ஸதாசர்ப்பனுடைய க்ரமஉபதேசத்
தானே, க்ரமம் என்றது தாபாதி ஸ்வர்க்காமம் என்றது, விஷ்
யனுக்கு ஐஞானவிஸேஷம் பிறக்க விஸேஷார்த்த உபதேச க்ரமம்
ஆகவுமாகவாயிறே. உபய ஸ்வர்க்காமம் பண்ணி அனுஷ்டான ப்ர
மாண மந்தாரத்தனத்தின் பூர்வகம்பாப்க்ரியையான பூர்வகா
பூர்வகமான வித்தோபாயவானம் பண்ணி, விபாத ப்ரவ்ருத்த
நிவ்ருத்தராய் விபாதப்ரவ்ருத்தியாகத் த்ரவாய்மநித்தமானதேவ
தாந்தாப்பாவண்பமும் அகங்காநிகனானே ப்ரவ்ருத்திக்கிறனாத
காந்தா ப்ரவ்ருத்தியும் ஸந்தாதி விஷயப்பாவண்பமும், ஸ்வண்ப
புத்தியிவ்ருத்திரபாகவதாபசாநப்ரவ்ருத்தியுப்புத்திபூர்வக, அபுத்தி
பூர்வக ஸர்ஜனஞாயத் வருகிற உத்தாகருப்பப்ரவ்ருத்தியும் ஆகிற
விவக்ருதனான ஸமந்தத்தையும் சேர்ந்துகிறது. இவற்றின்
கின்றும் நிவ்ருத்தராய், விபாப்டவாதி என்னவுமாம்; வேத
விஷிதமன வர்ணாசிரம அனுஷ்டானமும் "ஸ்ருதிஸ்மிருதிர்மஸ
வாஜ்ஞா" என்கிறபடியே ஸ்ருதிஸ்மிருதினானே "இதம் குரு
இதம் மாகார்கி:" என்ற விதித்துச்சொன்ன வித்யாத்மகமான
ஸத்கர்மப்ரவ்ருத்தியும், த்ரேதாத்மகமான துஷ்கர்மநிவ்ருத்தியும்
தம்முடைய வர்ணத்துக்கு அனுருணமாகவும் சூர்மத்துக்கு
அனுருணமாகவும் உத்திக்கொண்டு என்ற அந்தமாவதன்றிச்
கே ப்ரஸத்திமனாதி ருவர்க்கும் தக்கருடைய வர்ணாநுருணமாக

வும் ப்ரஹ்மசர்பாதி ஆய்வு ஐதருணயாகவும் சித்பலையித்திகருப
கர்மாதி அனுஷ்டானமும் சதுர்த்தவர்ணருக்கு ப்ரஹ்மணுதிமூல
ருக்கும் சச்சுரணை முகமான அனுஷ்டானமும் என்றும் சொல்ல
வுமாம். இங்ஙனமன்றக்கே குணத்தாங்குநாதிபான கால்வரும்
அதித்தேசபாயகலணம் பண்ணியிருத்தல் பூர்வணுதிநிவாரணம்
ஜென்மத்தாம்போலே பிறருக்கையாலே "ததச்சுரேஷ்டம் ஜென்ம"
என்றும் "வர்களுமாம் பஞ்சமச்சுரேஷ்டமாம் என்றும், "குணத்த
ரும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே முழுநுகர்ச்சையாய், கர்மணம்
பத்தத்தாதுண்டான பூர்வவர்களை பூர்வ ஆய்வுமங்கள் போய் அஞ்
சாம் வர்ணமும் அஞ்சாம் ஆய்வுமும் வரும்படியிருக்கிறவர்க
ளாகையாலே ப்ரஹ்மணுதி மூலருக்கும், "மோகவங்காஹமோகார்
த்தம்" என்னும்படியானதுகிற சித்பலையித்திக ரூபமான கர்மா
னுஷ்டானமும், சதுர்த்தவர்ணாவார்க்கு சீழ் சொன்ன மூலமும்
பாகவத கோடியில் அங்கத்தவராகையாலே அவர்களுக்கும்
வித கைங்கரியம் பண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் புருஷகாமாக பக
வத் கைங்கரியம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அனுஷ்டானமும்
என்னவுமாம். ப்ரஹ்மணுதி மூலமும்ஜ்ஞானுதிகாபிருத்துசதுர்த்த
வர்க்கும் ஜ்ஞானுதிகாபிருத்தல் அம்மூலமும் தங்கள் முக்
ருதம்பான ஆதிஜாத்பாதிகைப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுமவர்களா
கையாலே "ப்ரபாவாத் பாயத்தக:" என்றும் "விஷ்ணுவாய்பப
தேஷ்டவ்ய:" என்றஞ் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ஸம்பந்த ப்ர
பாவாத்சபத்தாலே "தன்மத்தேயம் ததேகாஹ்மம்" என்றும்,
"தொழும்மீர் கொடுபின் கொள்பின்" என்றும் சொல்லுகிறபடி
யே அவர்களும் உபதேசாதிகைப்பண்ணுவாம், அவர்கள் பக்கம்
கின்றம்தாமும்உபதேசாதிகையுப்பரிசுபிக்கவாம். இந்த அர்த்தத்
தை தர்மவ்யாதன் முதலான பக்கமீலே காணவாயிறே! பகவத்
பாகவத கைங்கரியமும் பகவதுடைப கைங்கரியமும், பாகவதர்க
ளுடைப கைங்கரியமும், மாண வாகக காயகங்கலாலே, மாணா
னையும், வாககத்தாலேயும், வாககத்தாலேயும், அதாவது பகவத்
பாகவதர்கள் பக்கம் அணிஷ்டாதி க்கையாகக் கிண்பாதே "பக்
காண்டு" என்று மக்களாகையாலே சிதத்திருக்கை ஸ்வரூபம்
என்றது மாணசத்தால் பண்ணும் கைங்கரியம். பகவத்பாகவத
விஷயங்களில் தாங்களுக்கிடப்பது போலவே பிறருபயகரிக்க கல்
வார்த்தையும், அவர்களுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கீர்த்திக
களும் வாகககைங்கரியம். பகவத்பாகவதர்களுக்கும் ப்ரஹ்மாதிக

னையும், ஸமஸ்த உபசாரங்களையும் பண்ணுகை கர்பககைங்கர்யம்; ஆகிறவிம்முன்றாலேயும், யதாபலமனுஷ்டித்து தங்கள் சக்தி எம் மாத்நீரம் இருக்குமோ வஞ்சனையின்றிக்கே அம்மாத்நீரம் நடத்திக் கொண்டு, ஈச்வரன் ஸ்ரீமந்தராயணன் ஆகிற ஈச்வரன், சேஷியாய் சந்தன குஸும தாம்பூலாதிகளைப்போலே ஸமஸ்தசேதன அசேதனங்களையும் தன்னுடைய இஷ்டவிக்கையோடு அர்ஹமாகப்படைத்துள்ள சேஷியாகவும். நியந்தாவாய் ஸ்வபுத்தீநமாகசேதன அசேதனங்களுடைய எல்லா வியாபாரங்களும் உண்டாகுத்படியிருக்கும் நியந்தாவாகவும், ஸ்லாடியாய் சேதன அசேதனங்களைத் தனக்கிஷ்டவிக்கையோடு உதிதவஸ்துக்களாகப் படைத்ததெதாரு ஸ்வாமி ஆகவும், சரீரியாய் “யஸ்யாத்மா சரீரம்” என்றபடி தங்களை சரீரமாக உடையனான ஆத்மாவாகவும் வ்யாபகனாய் விஷ்ணுசப்தத்தாலே சொல்லுகிற அந்தர்வயாப்தி பஹிர்வயாப்திகளுடைய வ்யாபகனாகவும், தாரகனாய் தன்னுடைய ஸ்வரூபணங்கல்பங்களை பொழித்தபோது சேதனசேதனங்களுக்கு ஸத்தாகாஹாநி பிறக்கும் படி நியமேக அவற்றைப்பற்றி நிற்கும் தாரகன் ஆகவும், ரக்ஷகனாய் சேதனசேதனங்களுக்கு அந்தர்வயாப்தியாய்க்கொண்டு பாலனம் பண்ணுகையும் இஷ்ட, அனிஷ்ட, பாப்தி பரிஹாரங்களைப்பண்ணிக் கொடுக்கையும் ஆகிற ரக்ஷணத்தையெப்பண்ணும் ரக்ஷகன் ஆகவும், போக்தாவாய் சேதனசேதனங்களுக்கு அந்தர்வயாப்தியிருத்தாலும் சேதனப் போக்தாக்களன்றிக்கே தானே போக்தாவாய் இருக்குமவன் என்றும், தங்களைபனுபவிப்பான் அவனென்றுபிறே இவர்கள் நினைவு; வத்ஸலாநாநுபவமிதே அவனுக்கிருந்துள்ளது. “அஹமந்தம்” என்று இவன் அந்நமாகவும், “அந்நாத:” என்று அவன் போக்தாவாகவுமிதே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. அவன் அந்நமானால் இவன் “அந்நாத:” என்று போக்தாவாயிருக்கும்; பதவதனுபவமிதே இவன் பண்ணுமது! ஸ்ரேஷ்டரூபபோக்தருத்வமில்லையே! “ஸ்ரோத்ரியை விக்ரஹத்தோடே ஆகரிக்கும்” என்றிதே இவர் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணத்திலுள்ளிச் செய்தது. பத்ததசையில் சேதனனுடைய போக்தருத்வம் கர்மாநுருணமாயிருக்கும். பத்ததசையோடு முத்ததசையோடு வாசியற ஈஸ்வரனே போக்தருத்வமாயிருக்கும் “லோகவத்து லீலாகைவல்யம்” என்கிறபடியே இந்த விபூதியிலனுபவம் ஈஸ்வரனுக்கு இச்சரப்ரபுக்தமாயும், லீலாப்ரபுக்தமாயிருக்கும் ஆகையாலேபோக்தாவாகவும் ஸர்வஜ்ஞனாய் “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்” என்றபடி ஸமஸ்தத்

தையும் அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸர்வரக்தியாய் “பராஸ்பர
க்தி:” என்றும் “ஜகத்பாக்ருசிபாவோ யஸ்ஸஸரக்தி:” என்றுஞ்
சொல்லுகிறபடியே அகடிதகடகாஸாமர்த்யாதி விகிதங்களாய்
ஜகத்ப்ருக்ருசிபாவமாயிருந்துள்ள ஸர்வசக்தி ஸர்பன்னன் ஆக
வும், ஸர்வ ஸம்பூர்ணனாக “ஸர்வபூர்ணஸ்ஸ:” என்றபடி ஸ்வ
ரூபாதிகளாலேயும், ஐச்வர்யாதிகளாலேயும் என்றாலும் ஒன்றுங்
குறையில்லாதிருக்கும் அந்த ஸம்பூர்ணனாகவும், அவாப்த ஸமஸ்த
காமனாயிருக்கிற “உக்பத்யந்தே-ப்ராணீயந்தே” என்று பிறக்கவும்
நசிக்கவுமான சேதனமனோரதங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வஸங்க
ல்பாயக்தப்ராப்தி பொருந்துமந்த ஸமஸ்தமனோரதங்களுடையனா
ரும் அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஆகவும், இருந்துள்ள இவற்றில் ஸோஷி
த்வ-ஸ்வாமித்வ-ரகஷகத்வ- ஸர்வஜ்ஞத்வஸ்ர்வஸரக்தித்வங்களாகிற
விவை ப்ராணவத்தில் “தஸ்ப்பாக்ருசி” ஆகிற அகாரத்திலே ப்ராதிபா
திக்கப்பட்டவை. ஸர்வஸம்பூர்ணத்வ-அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வங்
கள் நம: பதத்தில் ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டவை, நியந்த்ருத்வ-ஸரீர
த்வ-வ்யாபகத்வ-தாரகத்வ போக்த்ருத்வங்களாகிறவை. சதுர்த்தி
விசிஷ்டமான காராயணபதத்தில் ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டவை. ஆகார
த்தையும் ஈச்வரனுடைய விக்ரஹங்களையும், ஆகாரம் ஸ்வரூபம்.
தான் அவனுக்கு மகாவாச்யனாய்சேதனாகிறதான்கீழிற்சொன்ன
ஆகாங்களையுடையனான அகாவாச்யனாகும் ஈச்வரனுக்கு. சேஷ
மாய் சந்தனருஸாமதாம்பூலாதிகளைப்போலே இஷ்டவிரியோகா
ர்ஹமாயிருக்கும் சேஷம் ஆகவும், நியாய்மமாய் ஈச்வரஜ்ஞானத்தின
மான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களுடையனாகிற நியாயம் ஆகவும்,
ஸ்வம்மாய் ஸ்வாமியான ஈச்வரனுக்கு ஸ்வத் ஆகவும், அதாவது
உடைப்பொருளாகவும், சரீரமாய் சரீரியான அவனுக்கு சரீரமாக
வும், வ்யாப்யனாய் வ்யாபகனான அவன் வ்யாபிகைக்கு போக்
யமான பதார்த்தமாகும் வ்யாப்யன் ஆகவும், தார்யமாய் அவனு
டைய ஸ்வரூபஸங்கல்பங்களை யொழித்தபோது தன் ஸத்த்காஹாதி
பிறக்கும்படியிருக்கும் தார்யம் ஆகவும், போக்யமாய் பாசகத்ர
யாதிகளாலே போக்ய பதார்த்தம் ஆகவும், அஜ்ஞஞாய் ஜ்ஞான
திக்யமுண்டாயிருந்ததேயானாலும், ஈச்வரனைப் பற்ற தேஹாத்மா
பிராணியைப் போலேயிருப்பனொருவனாகையால் அஜ்ஞன் ஆகவும்,
அசக்தனாய் எத்தனை ஜ்ஞானிகள் இருந்தாலும் ஸ்வரகஷணத்
தில் சக்தியில்லாதவனாயிடு. ப்ராபன்னனுக்கு ஸ்வரூபவிருத்தமிடு

ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வான்வயம். அதனாலே அசுத்தன் ஆகவும், அபூர்ண னாய் கைர்முதலில்லாத நரிதான் ஆகவும், அகஞ்சகம் ஸ்வரூபமி றே இவனுக்கு. ஸாபேக்ஷணாய் அவன் கைபார்த்திருக்கும் அபேக்ஷாஸஹிதன் ஆகவும், இருக்கிற ஆகாரத்தையும் கீழ்ச்சொன்ன விதங்களில் யதார்த்தப்பாகாரத்தாலேயிருக்கிற சேதநன் ஆகிற தன்னுடைய ஆகாரத்தையும், அதாவது ஸ்வரூபத்தையும், அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அனுஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு, "களை வாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களைகண்மற்றில்லேன்;" என்று துன்பங்களைவாய்-துக்கங்களைப் போக்குவாய், களையாது ஒழிவாய் போக்காமல் விடுவாயாகில், களைகண்மற்றில்லேன்-கறியேறேறியில் லாதவனாலேன் என்பதாக, அதவாது ரக்ஷகாந்தர கறியில் லேன் என்றபடி; உபாயத்தில் ஸர்வபரங்களையும் அவன் பக்கலிலே போகட்டு வித்தேசபாயபூதனான ஈசுவான் விஷயத்தில் தன்னுடைய ஆக்மாத்மீயங்களின் பாங்குகளையும் வைத்து, நிர்ப்பரண யிருக்கை. பரமில்லாதவனாயிருப்பது. (ந.க)

அவ- இதன் மேல் ஆசார்யாபிமானத்தினுடைய வேஷப்ரகா ரத்தை அருளிச் செய்கிறார். (ஆசார்யாபிமானமாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சய ஆசார்யாபிமானமாவது இவையொன்றுக்கும் சக்தனன்றிக்கேயிருப்பானொருவனைக் குறித்து, இவனுடைய லீழவையும், இவனைப்பெற்றூல்சவானுக்குண்டான ப்ரீதியையும் மனுஸந்தித்து, ஸ்தனந்தய ப்ரஜைக்கு வ்யாதிபுண்டா னுலது தன் குறையாக நினைத்து ஒளஷத ஸேவையைப் பண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத் தான் உபாயா னுஷ்டானம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரம தயாளுவான மஹாபாகவதனபிமானத்திலேயொதுங்கி "வல்லபரிசு வரு லிப்பரேல் அது காண்டும்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் அவனிட்ட வழக்காக்குகை.

40. ஆசார்யலக்ஷணமாவது:— ஸம்ஸத்தின்லக்ஷணத்தைபடையவ ராவர்கள் ஆசாரியான். அதாவது ஸம்ஸான் ப்ரம்மாவுக்கு வேதப்ராதனம் பண்ணும்போது ஹம்ஸரூபமாகவிருந்ததற்கடி ஆசாரியன் சேதனனுக்கு ஜ்ஞானப்ரதானம் பண்ணும்போது ஹம்ஸலக்ஷணத்துடனிருக்க வேணு

வ்யா. அதாவது ஆசார்யாபிமானம் ஆவது-ஆசார்யனுடைய அபிமானம் ஆகிறது, இவையொன்றுக்கும் கர்மபோகாத்யுபாயங்கள் நான்கிலும் ஒன்றுக்குங்கூட, அன்றிக்கே-ஆர்த்தவேஷமாகவும் த்ருப்த வேஷமாகவும் இருந்துள்ள ப்ரபத்தியின் ப்ரகாரமிரண்டிலும் ஒன்றுக்குங்கூட என்னிலுமாம்; ப்ரபத்தியையும் கூட்டிச் சொன்னது- “மஹாவிச்வாஸபூர்வகம்” என்றும்படி அவ்யபிசாரஞ்சியும், மஹாவிச்வாஸமும், “த்யாகஸ்வீகராகித்யங்கம்” என்றபடி வித்தேதோபாயவாணங்கமாகிற த்யாகமும், ஸ்வீகாரமுமாகிற விவையுடையனாயிருக்கிற விருப்பு அரிதானையாலே சொன்னபடி, வித்திர்பவதிவானேதி” என்கிறபடியே- கேவல பகவத்ஸ்வரூபத்தையும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பார்த்தால் அவன் ஸ்வரூபமானது-ஸ்வாதந்தர்ய விசிஷ்டமாயும், தன் ஸ்வரூபமானது, தேஷவிசிஷ்டமாயுமிருக்கையாலேபயம் வர்த்திக்கும். அவனுடைய க்ருபாநி குணங்களைப்பார்த்தால் “என்னடியார் அது செய்யச்” என்றபடி இவன்றனக்கெத்தனை தேஷங்களுண்டாயிருந்தாலும் திர்பராயிருக்கைக்கு உடலாகையாலே இந்த பய அபயங்கனிரண்டும் யாவச்சரீரபாதமிருக்கையாலே- “தனம்சய:” என்றும், “கச்சதா” என்றும் “தேஷமற்றறியேன்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ சத்ருக்ஞஸ்வான் மஹாகவிகள் போலே யிருக்கையே ஸ்வரூபமிதே! சக்தனன்றிக்கே ‘ஜம்மாந்தாஸஹஸ்ரேஷா-” என்றும் “சாந்தோதாதந்த:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்தரிய ஜயமுகலான குணங்கள் கர்மாதிகளுக்கு வேண்டுமவைகளாலும் சிகால ஸாத்யங்களாகையாலும், ஸ்வரூபவிருத்தங்களாகையாலும், கர்மாதிகளைச்செய்யச் சக்தனன்றிக்கே யிருக்கை,

மென்றே. ஹம்ஸமானது ஸூத்த வெங்ளை நிறமாகையாலே, இவரும் ஸூத்தஸ்வபாவராயிருப்பர். அதுக்கு கமனஸாதனமான இரண்டு பகுவர்கள் பேரல் இவருக்கும் கமனஸாதனம் ஜ்ஞானதுஷ்டானங்கள். ஹம்ஸமானது சேற்றில் கால்வையாதே தாமரைமலரிலிருக்குமாப்போல, இவரும் ஸம்ஸார அன்னலில் கால்வையாதே மானஸபத்மத்தில் மனதை செலுத்துவர். அதுபாலும் கீரும் கலந்துவைத்தால் பாலையெடுக்குமாப்போலே, இருவரும் அஸார அல்பஸாரமான சாஸ்த்ரங்களை விட்டு ஸாரதமமான சாஸ்திரத்தை பஜிப்பர்- அதின் ஈடை அழகாய் ஓரேவிதமாயிருக்குமாப்போலே, இவரும் ஸ்ரேஷ்டமான ஆசாரத்தில் ஊன்றி அதில்குறைவுவாராமலிருப்பர். கடலில் அலைகள் மோதினாலும் அதற்குப்பின் வாங்கா

பாபத்திக்கும் அப்படியே மறை விசுவாசிகளும் அபிரக்ஷை
யரிதாகையாலே சக்தியுடையவனாகியே விருக்ஷை, இருப்
பான் ஒருவனைக்குறித்து இப்படியிருந்து விருக்ஷைக்குறித்து,
குறித்தல், கருணை, மகிழ்ச்சி, இவனுடைய விழுவையும்
“அநாதியாயவன்” என்றபடி அநாதிகளத்திலின்றும்
ஊம்வார ஸமுத்தரத்திலே அழுதி தகம்படுகிற இச்சேதகன
டைய பாவதனாப சம்பந்தமும், இவனைப்பற்றியல் அந்த சேதக
னைத் தம் உபதேசகரினாலே தீர்த்தி சர்வானுக்குறையுபயோகம்
போலே ஸமர்ப்பிக்க அவனியைப்பற்றித், சர்வரனுக்குண்
டான கீர்த்திகன் தனையத்திக் உகத்துவப்போலே சர்வானுக்
குண்டாகும், பிரதிமையும் அனைத்தித்து இச்சேதனன் கிஷயப்
போமத்தையும் ஆசார்பஞ்ஞெனன் அனுமத்தானம் பண்ணி,
ஸ்தனத்தய ப்ரஜைக்கு வ்யாதி உண்டானால் முகியுன் னும் கிஷ
யக்கு துர்ப்பமாக கோயுண்டாலும், அது தன் குறையாக கிஷை
த்துத் தான் ஒளஷத ஸைவஸையப் பண்ணும்மாதாவைப்போலே
அந்த துர்ப்பல கோய் தன்னுடைய அபத்யத்தாலே வந்ததன்ஞே
என்று கிஷைத்துத் தாயாரிதே தான் மருத்தன் னுமத்த தானயப்
போலே, இவனுக்காகத்தான் உபயோகஸ்தானம் பண்ணி,
இந்த சேதனன் கிமித்தமாக ஆசார்பஞ்ஞென தான் சர்வானுக்
குறித்து ப்புத்யபாய அனுஷ்டானம் பண்ணி வானத்துக்குழுட்
பு. இவனுக்கு அநீதாரியில்லையாயாலே தான் ப்புத்யபண்ணி
என்று கருத்து, ரகஸிக்குவல்ல பதமத்யாஸுவான மருதாராகவதன்
அபிமானத்திலே ரகஸிப்பதற்கு சர்வானுப்போலே ஸமர்த்தனும்,
அதாவது மத்தரத்தையும் மத்தார்த்தத்தையும், “திருத்திப்பணி
கொள்வான்” என்றபடி ததனுஷ்டானத்தையும் உபதேசித்து

மல் தன் ஆசாரமாகிய பத்யபத்தையே தத ரகஸிக்கும். இவரும் ஊம்
வாரத்திலிருக்கும்போது தபத்யாதிகளுக்கு இடையாகல் மத்தராவதா
ராதிகளையே தயாவித்திருப்பர். அது தன் குஞ்சுக்கு வாய்க்கடல்
கிஷ இவாதேடி கொடுக்குவப்போலிச, இவரும் வத்திக்க வத்திக்க
உபதேசிப்பர். தன் கிஷைய குஞ்சுக்கு பழக்குவப்போலே, இவ
ரும் தன் அனுஷ்டானத்தை ரிஷ்யனுக்கு நடத்திக்காட்டுவர். ஆகையால்
இவர்களை பாமதனம் என்ற சொல்லுதது துந்தேசர் மாபு. இவர்
கருணைய ஜ்ஞானம் மயவற்றதாய் சந்திர ஆய்விதில் சேவ்வற்ற
ஆம்ந்த கருணையுடையதாயும், “துணை கிஷை” என்ற அருவார

[illegible]

சாதிக்கத்தையும் எம்மெனத்தான் கவரத்தையும், ஆர்ஜனம், பொறுமை, தாய்மை, எம்மென, கருமை முதலிய அநியாய முயற்சியையுடையதாயும், அவைகடிகளில் இவ்வெய்யங்கள் பெறப்படும் விருப்பமுற்றதாயும் “சூர்வாடி ஐயப்படுகன் ஓர்நிலைக்கப்பட்டுமாய்நீதினான் கவி யாகி மனம் எப்பதாயும்” “உடனான சூரினைநீக்கி நயவாகி மடவாகி உயக்கித் தயக்கி” என்னும்படி கவ்வத்தையும் “சோதியாவிக் கிள் பைத்தாவாய்க்நீதி நோநெய் உடக்கியாவியானில் பைக் மன மதுடம் கவிக்கினான்” என்னும்படித் தயைய உடையதாயும், பக்கி நித்தமாய் கவ்வத்தாவையப்போல் அறிவிக்கமுடவியுத்தும்.

இவர்களுக்கு எற்பட்டிருக்கின்றனவே, இவர்களுடைய குணநிலை
மெத்துக்காட்டுவதற்குப் பேசிய சங்கரயோகிபிறகு அவர்களாக
ஆசாரியன், தேவிகள், குரு, தாயன், பெண்ணாதி, பன்னர், நித்தர், அற-
கன், புத்தகன், பண்டிதர், பட்டாவி, உத்தரன், கோபினன், எவர், உய-
ல்கள் முதலியன.

கடையும், கீவ்ருத்தியையும் அதாவது— உபதேயமான அதஷ்டான பாவ்ருத்தியென்னாவதற்கும் தயாஜ்யமாகிற், அதன்பின் கீவ்ருத்தியென்னாவதற்கும் என்றபடி. அதனா— ஸரீரத்தேயவுண்டான பாவ்ருத்தியெவ்ருத்திகென்னாவதற்கும் சொன்னபடியான்— ~~அவ்விடத்துக்குத் துக்குகை இவையின்கும் ஆசார்பு~~ இவையின்கும் ஆசார்பு உடைய சிவமமன்றே என்றதே, இவ்வுடைய வ்யவஸாயமிருப்பது. (அத்தான் அவற்றையெழுதினம் பன்னிர்த்தான் அவ்வாசார்புமிருப்ப பாதத்தாமிருக்கிற வகுப்பைச் சொன்னபடி.

(அவ.) இந்த ஆசார்புமிருப்பம் ஸ்வதத்தேயபாயின்னப்பதை எதற்குத்தாயமாக அருமச்செய்து— (எம்பெருமான்) என்ற தொடக்கி,

மு.சு. எம்பெருமான் தனித்து கீத்யனித்தப்யானாக கீற்கச்செய்தே ஸகலதேவதாந்நாயாமியக்கொண்டு ப்ராப்ய னுதிருப்பொலே இவ்வாசார்பாமிருக்கும் தனியோபாயமாக கீற்கச்செய்தேயும் எவ்வாசார்புக்கூடும் ஸ்லாகாமிருக்கும் எவ்வுத்தாமிருக்கும்.

(அவ.) அதாவது— எம்பெருமான் தனித்து - ஸ்வான வன் - அதிவித்யமாக, கீத்யனித்தப்யானாக கீற்கச்செய்தே - என்றமொக்க வித்தமான உபேயபூதன் ஆகி கீற்கச்செய்தும், ஸகல தேவதாந்நாயாமியக்கொண்டு ப்ராப்யன் ஆகிருப்பொலே - ஸடந்த தேவதாந்நாயாமியக்கொண்டு ப்ராப்யன் ஆகிருப்பொலே - அத்தியாதேவதைகளை வணங்குமார்களுக்கு எவ்வுபேய உபேய பூதன் ஆகிறதுபொலே, இவ்வாசார்பாமிருக்கும் - இந்த ஆசார்பு அபிமானமாகிற உபாயமும், தனியே உபாயமாக கீற்கச்செய்தேயும் - ப்ராத்தேயமானதொரு ப்ராப்யமாக இருக்கச்செய்தேயும், எவ்வா உபாயவர்க்குக்கும் எவ்வாசார்பும் ஆய் - "குருவந்தனபூர்வம்" என்றபடி. தர்மதி உபாயதஷ்டபத்துக்கும் எவ்வாசார்பு மதாசார்பும், அதாவது அக்கார்பும் என்றபடி; எவ்வாசார்பும் ஆகிருக்கும் - எவ்வாசார்புதனமுமாயிருக்கும். ப்ராத்திதான் - எவ்வாசார்பு மூன்றுக்கும் அக்கார்பு, எவ்வாசார்பு உபாயமுமாயிருக்குமாப்பொலே இந்த ஆசார்பு அபிமானமும் எவ்வாசார்பு எவ்வாசார்பும் அக்கார்பு, எவ்வாசார்பு உபாயமுமாயிருக்கக் குறையின்கின்றே.

இப்படி உபாயவந்தும் ஸ்லாகாமிருக்கும் அதை அருமிச் செய்தாமிற்று.

பி.ப. (அவ.) இவ்விரோதி யோதி விவரப்படுத்த விரிச்சிரு—
(விரோதிவர்க்கத்தில) என்று சொல்லுக.

மு. 82. விரோதிவர்க்கத்தில் விவரப்படுத்தியாவதுதேவநா
தமாயிமாமும், அங்கேதவமும், விவரப்படுத்தியும்.

(வ.ப.) அதாவது - விரோதிவர்க்கத்தில் விவரப்படுத்தியாவது - விரோதிவர்க்கத்திலுள்ளதாவது என்று விவரப்படுத்தி
அக்கு அதாவது ஆதாரப்படுத்தி விரோதி அறிந்து தென
ஆதார அபிமானமும் "தேவநாந்தரத்தி புத்தி" என்றபடி தெனத்
துக்கும் ஆதாரத்திலும் பெறா சொல்லுதல். அதாவது தம்
புத்திரியா என்பது. அதாவது, "அறிதபுத்தி" தெனமே
ஆதார என்கிற அபிமானமும், அதாவது பரிபுத்தி என்ற அந்த
விசேஷத்துக்கு பரிபுத்தியான விரோதிவர்க்கத்திலுள்ள தெனத்
மாயிமாமும், அங்கேதவமும், இவ்விரோதிவர்க்கத்திலுள்ள
என்கிறபடி பெறாதவர்க்கத்திலுள்ளதாவது அங்கேதவ
ம் எனப்படுத்த விரித்தது அதாவது அங்கேதவமே அங்கேதவ
என்றிருக்கவரும் அதாவது பரிபுத்தி அங்கேதவ
துக்கு பரிபுத்தியான விரோதிவர்க்கத்திலுள்ள தெனத்
தான். விவரப்படுத்தியும், "அங்கேதவமே" என்றபடி விவர
என்று சொல்லுக. அதாவது புத்தி, தம், அதாவது அவ்வ
காரணத்தால் என்கிறதை விட்டு, அங்கேதவமே என்கிற
அவ்வகாரமும், அதாவது பரிபுத்தி அங்கேதவமே
பரிபுத்தியான விரோதிவர்க்கத்திலுள்ள தெனத்
ஆக, தெனத்தையாயிமாமும் தம் விவரப்படுத்தியாவது.

(அவ.) எவ்வாறு விவரப்படுத்தியிருக்கிறார், (புத்தி
விரோதியாவது) என்று சொல்லுக.

மு. 82. புத்தி விரோதியாவது - தேவநாந்தரத்திலுள்ள
பத்தியும், எவ்வாறு திபத்தியும், அங்கேதவமே விவரப்படுத்தியில்
சக்தியென்கிற திபத்தியும், அவ்வாறு விவரப்படுத்தியில் மாயிமாமும்
திபத்தியும், அங்கேதவமே விவரப்படுத்தியில் அங்கேதவமே திபத்
தியும்.

(வ.ப.) புத்தி விரோதி ஆவது - புத்தியான எவ்வாறு திபத்
துக்கு விரோதி அறிந்து தெனத்தாவது புத்தியும், பரிபுத்தியும்.

பா: "என்று ஸர்வேச்வரனுக்கு அவதாரமானமாகப் பாத்வம் ப்ரதி
 பாதிபா நிற்கச்செய்தேயும், "ஹிஸ்யகர்ப:" என்றும், "கணந்த
 சாஸத்" என்றுஞ்சொல்லுகிற வாக்யங்களாலே தேவதாந்தாங்க
 ளுக்கு "ஐ ஆத்மா" என்னும்படி சரீரசரீரிபாவத்தாலே அர்த்தத்
 தை ப்ரதிபாதிபாதே அவர்களுக்குப் பாத்வம் உண்டு என்று ப்ர
 திபாதிக்கிற ஜ்ஞானமும், ஸமத்வ ப்ரதிபத்தியும் "ஸத்ப்ரஹ்மா"
 இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஸஹபடிதனானவன் என்கிற மாத்ரங்
 கொண்டு, ஸாமாநாதிகாண்யத்தாலே அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிபா
 தே ஸமனாகச் சொல்லுகிற ஜ்ஞானமும், க்ஷுத்ரதேவதா விஷயத்
 தில் சக்தியோகப்ரதிபத்தியும் க்ஷுத்ரதேவதைகள் என்று ப்ரஹ்ம
 ருத்ராதிகளைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருத்ராம்சபார்வத்யம்சங்
 களுண்டான அல்ப தேவதைகளாகவுமாம். க்ஷுத்ரர் என்றது
 தர்மனும் க்ஷுத்ராரய், அநித்யங்களாய், அஸ்திரங்களாய், அல்
 பங்களான பலன்களைத் தருபவர்கள் என்னுமத்தாலே, இப்படி
 யிருக்கிற க்ஷுத்ரதேவதாவிஷயத்தில் சக்தியுண்டென்று சொல்
 லுகிற ஜ்ஞானமும், "பாஸ்ய சக்தி:" என்று ஸர்வசக்தி ஸம்பந்ந
 னாய், "ப்ராஜாபத்யம்" இத்யாதிப்படியே- ஆர்த்தாதி சதுர்வித
 புருஷர்களுக்கும் தர்மாதி புருஷார்த்த சதுஷ்டயத்தையுங்கொடுக்
 குமிடத்திலும் அவனுக்கு சக்தியில்லை என்று சொல்லுகிற ஜ்ஞா
 நமும், அவதார விஷயத்தில் மாநுஷ்யப்ரதிபத்தியும் "ஸஹதேவை:"
 என்றும், "யஸ்யாம் ஜாத:" என்றும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே- ஸாக்ஷாத்வைகுண்ட வாஸியான ஸர்வேச்வ
 ரனே "ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்று ஆச்ரித ஈஷணாதித்யார்த்த
 தமாய் வந்து ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண அவதரித்தான் என்று
 சொல்லாதே, "ஆத்மநம் மாநுஷம் மக்யே" என்றும் "அஹம்
 வோ பாக்தவோ ஜாத:" என்றந்தானே அருளிச்செய்தான் என்கிற
 உக்திமாத்ரங்கொண்டு அந்த ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில்
 பண்ணுகிற மனுஷ்யத்வஜ்ஞானமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் அசக்தி
 யோகப்ரதிபத்தியும் "ந சக்ஷுஷா பச்யதி" என்னும்படியிருக்கிற
 ஸர்வேச்வரன் "பின்னாந் வணங்கஞ்சோதி" என்று பின்புள்
 ளாரான ஆச்ரித அநாச்ரித விபாகமற தத்ஸங்க்ஷணர்த்தமாக
 ஸௌலப்யத்தாலே ஸுவர்ண ஈஜத தம்ர தாரு சிலா ம்ருண்மய
 மானவற்றைத் திருமேனியாகப் பரிக்காவித்து, "ப்ரதிமாஸ்வப்ரா
 புத்தாநாம்" என்கிறபடி ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் தொடங்கி ஸர்
 வர்க்கும் கண்காண நின்று ஸர்வபலன்களையும் கொடுக்கும் என்று

வினையாதே, “ததிச்சய” என்றபடி கேவல ஸ்வாதந்தர்பாதிச
ளின்றிக்கே. யிருக்குமவனைப்போலே இருந்து இச்சேதகருடைய
கண்ணுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு நிற்கையை யிட்டு, இந்த பிம்
பத்தில் சக்தியில்லை என்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாகமூர். ஆக, தேவ
தாந்தரபாத்வ ப்ரதிபத்பாதி பஞ்சகம் பாஸ்வரூப விரோதியா
கக்கடவது. (43)

அவ. புருஷார்த்த விரோதியாவதேது? என்ன அத்நையுப
பாதிக்கிறார். — (புருஷார்த்த விரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சச. புருஷார்த்த விரோதியாவது புருஷார்த்தங்க
ளில் இச்சையும், தானுகந்த பகவத் கைங்கர்யங்களில் இச்
சையும்.

(வ்யா.) புருஷார்த்த விரோதி ஆவது உபாயவிரோதியாகிறது.
புருஷார்த்த அந்தரங்களில் இச்சையும், தாபத்யங்களிலே முழுக்
ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப-ரூப-குண-விபூதிகளின் அனுபவகைங்கர்
யங்களே மைஸ்தவித புருஷார்த்தங்களாக விருக்கச்செய்தே ஐச்
வர்யாதி கூடாந்தரபலங்களில் இச்சை பிறக்குமதும்; தானுகந்த
பகவத்தைங்கர்யங்களில் இச்சையும் ‘அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யமீ’
என்றபடி ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே இனையபெருமாள் கைலவித
கைங்கர்யமும் பண்ணும்போது, ஸ்வேஷ்டகைங்கர்யத்தில் அவ்
யம் வந்ததோ என்று பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாக அத்நை
யறிந்து ‘க்ரியதாமிதி’ என்று விண்ணப்பம் செய்தாப்போலே
ஸ்வஇஷ்ட பகவத்தைங்கர்யத்தில் இச்சையும், ப்ரபந்தனுக்கு ஸ்வீ
காரத்தில் ஸ்வகதமும் அனுபவத்தில் ஸ்வபோக்த்ருத்வமும் கூடா
திதே. ஆக புருஷார்த்த அந்தரங்களிலும், தானுகந்த பகவத்
கைங்கர்யத்திலும் இச்சை புருஷார்த்தவிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை அருளிச்செய்
கிறார் மேல் (உபாயவிரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சடு உபாயவிரோதியாவது உபாயாந்தர வைல
கூகணயப்ரதிபத்தியும் உபாயலாகவமும் உபேயகௌரவமும்
விரோதியாஹுஸ்யமும்.

45 உபேயகௌரவமாவது. — “ஒழிவில்கூலத்தில்” ஆழ்வார்
அருளிச்செய்தப்ரகாரம் “வழுவில” அடிமைசெய்வதே உபேயகௌரவமா
வது. அதாவது இனையபெருமான் படைவீடேன்றும் காடென்றும் பெருமை

(வ்யா.) அதாவது- உபாயவிரோதி ஆவது - ப்ராபகவிரோதி ஆகிறது; உபாயாந்தர வைலக்ஷணிய ப்ராதிபத்தியும் - ஸ்வயத்-ரூபங்களாய், ஸ்வரூபவிரோதிகளாயுமிருக்கிற கர்மாதிகள் மூன்றுக்கும் விவக்ஷணத்தை ப்ராதிபாதிக்கிற ஜ்ஞானமும்; உபாயலாகவமும் - ப்ராபத்யுபாயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபூர்வக மாநஸஜ்ஞாவமித்தனையிறேயுள்ளது என்னும்வருத்வஜ்ஞானம். அதாவது. ஸ்வல்பம் என்கிற ஜ்ஞானமும்; உபேயகௌரவமும் - உபாயாந்தரங்களாலே ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்று சொல்லுமதும்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் கௌரவஜ்ஞானம் என்று சொல்லும்போது இந்த ப்ரகாணத்துக்குச் சேராதிறே. ஆனாலும் ஒருவேளையிலே ப்ராமாதிமாதவாவது ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் கௌரவப்ராதிபத்தி தோற்றமென்று தத்விஷயமாக ஒரு போஜனை சொல்லவுமாம். யத்வா, ஸ்வகதரூபப்ராபதகத்தாலே ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்னுமது என்றும் சொல்லவுமாம். இன்னமும் உபாயவிரோதியாவது என்கிற வாக்யத்துக்கு ஒரு போஜனை சொல்லவாவது, கீழ் ப்ராதிபாதித்தப்ராபத்திதத்வைசித்யத்தினுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷணியத்தை தர்சிப்பித்த அநந்தாம் ஆசார்யாபிமாநமாகிற உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, உபாயம் ஆவது ஆசார்யாபிமானம் என்னும் அதுக்கு விரோதி மேல்சொல்லுகிற வாக்யசதுஷ்டயம் என்றும் தர்சிப்பிக்கிராராகவுமாம். எங்கனே? என்னில், இந்த சாமோபாயத்துக்கு விரோதியாவது- உபாயாந்தரங்களானகர்மாதி ஸாதனசதுஷ்டயத்துக்கும் வைலக்ஷணத்தை உபபாதிக்கிறதும், அவ்வுபாயசதுஷ்டயத்தில் சக்தியில்வாதவனுக்கேயிறே. இது ஸுலபமாக விதிக்கிறமை பாராதேஸகல கைங்கர்யங்களையும் புரிந்தாப்போல், திருவாராதனம் திருவவகிடுதல் முதலிய கைங்கர்யங்களில் வாசி தோற்றாதபடி அவைகளில் ருசி பிறக்கவேண்டுவதித்தினையேயாம். ஸ்ரீபாதாழ்வான் படைலீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்தவடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று இனையபெருமானுக்குண்டானதுபோலுமுண்டாகவேணும்.

இந்தைப்பற்றவே ஆழ்வார் 'நிக்கோயில்கீய்த்து' என்றும், "வயலணி யனந்தபுரம் கடைத்தலை கீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினைகளையலாமே" என்றும், 'கொடுவினையேனும் பிடிக்க கீயொருகான் கவுதல் வருதல்செய்யாய், உன்றன் திருருவுள்ளமிடர்கெடுத்தோரும் காங்கன் வியக்கவின்புறதும்' என்றருளிச்செய்தார்.

கப்பட்டது என்று நினைத்து இதன் விஷயத்தில் அநாதாநுபலகுத்
வழும், இவ்வுபாயத்தால் ப்ராப்தி பலிக்குமோ பசியாதேதா என்று
சங்கித்து கர்மாதிகள் மூன்றாலேயாதல்பாபத்தியாலேயாதல் பலிக்
கும் என்கிற வழியாய் சொல்லும் உபேயகெளரவமும் என்று
சொல்லுமதும் ஒருபகஷமுண்டிறே. எந்த உபாயமாகவுமார்.
'ஸாஷிபாதமஸாதகம்' என்னும்படி பக்தியுண்டானாலிறே பலிக்கும்
என்று நிர்வாணம். "குருவேல பரம் ப்ராஹ்ம" இக்யாதி. இங்ங
னெவ்வாம் யோஜிப்பது, நஞ்ஜியர் "ஈதெவ்வாம் பண்ணவேண்டிற்று
உபாயவிரோதி" பென்று பொதுவாக அருளிச்செய்கையாலே.
விரோதிபாஹுஸ்யமும். சேஷத்ராணி மித்ராணி என்கிற ஸ்ரோ
கத்தில் ப்ராதிபாதித்தபடியே, ப்ராபந்தனுக்குச் சேராதவைபான
விரோதிபஹுஸங்களுர். ஆக உபாயந்தா வைவசஷண்ய ப்ராதிபத்
யாதிசதுஷ்டயமும் உபாயவிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) இனிமேல் ப்ராப்திவிரோதியை அருளிச்செய்கிறார்—
(ப்ராப்திவிரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மு சக. ப்ராப்திவிரோதியாவது- ப்ராரப்த சரீரசம்பந்த
மாய் அனுதாபகுந்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாயிருக்கின்ற பகவ
தபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்கள்.

(வ்யா) ப்ராப்திவிரோதி ஆவது - பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதி
ஆகிறது; ப்ராரப்தசரீரஸம்பந்தமாய் - ஜன்மஜேஹதுவான ப்ராரப்த
கர்மசரீரத்துடனே ஸம்பந்தித்திருக்கையாய், அனுதாபகுந்யமாய்-
அனுஷ்டானத்தை ஸ்மிப்பது; அதாவது பகவதபசாராதிகளை
புத்திபூர்வமாகப் பண்ணு மவனாகையாலே 'பச்சாத்நாபேநகத்யதி,
என்னும்படியன்றிக்கே, பச்சாத்நாபம் லேசமுமில்லாதேயிருக்கு
மதாய்; குருவாய் 'அவஜாநந்தி மாம் முடா:' என்றபடி முடரான
என்றே சகுகன் என்றறியாதே "தாநஹம் த்விஷந:" என்று க்ரு
ராரப் த்வேஷிக்குமவர்களை அஸூரயோனிகளிலே தள்ளிவிடுவன்
என்று கண்ணன்றானே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அதிகமாய்,
ஸ்திரமாயிருக்கிற - பாவதாத்மபாசியாயிருக்கிற; பகவத் அபசார,
பகவான்விஷயத்தில் பண்ணுகிற அபாரதங்களும், பாகவதஅபசார-
அஹங்காசமூலமாகவும் அர்த்தமூலமாகவும் காமமூலமாகவும்
பூவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அபாரதங்களும்-
அஸஹ்ய அபசாரங்கள்- காணமின்றிக்கே பகவத்விஷயமென்று

தும் பாகவதயிஷயமென்றாளுஞ் செவியானே கேட்கைக்குழுட்
பட னாழிபாதபடியாயிருக்குமிருப்புகள். பகவானுதிற தன் விஷ
யத்திலும் தன்னுடைய அடியார்க்கு விஷயத்திலும் அபசாரங்கன்
பண்ணுமவர்களை “கழிபாமி & கழமாமி” என்று ஒருவகையாக் பாவ
தாபப்பாமி அபசாரங்கென்றேயொழிந்தன. துணையாக் இத்தகை
களைத்திறை ஸ்திரமாய் இருக்குமென்ற அருவிச்செய்தருவிற்றது.
அனாதாபதூத்யதிகேஷணதாபமும் பகவதபசாராதிகேஷணதா
பத்திலும் அர்வயிக்கக்கூடவது.

—(அல.) பகவதபசார தின்பத்தின் கிணைய அருவிச்செய்த
ருர்— (இவை) என்ற தொடர்க்கி.

மு.சுள. இவை எல்லாவற்றிற்கும் வினோதி என்ற
பொருள்க்கடவது.

(வ்யா) அதாவது— இவை - இந்த பகவதபசார பாகவத
பசார அனாஹ்யபசாரங்கன் முன்றர், எல்லாவற்றிற்கும் வினோதி
என்ற பொருள்க்கடவது. பகவதபசாரத்திலே எனவிதமாயும் பாகவ
தபசாரத்திலே எனவிதமாயும் அனாஹ்யபசாரத்திலே எனவித
மாயிருக்குமந்த ஸமந்த அபசாரங்களுக்கும் வினோதி என்ற
பொருள்க்கடவது.

மு.சுடி. அங்கதோஷம் ஜ்ஞானவினோதியாகக்கடவது
ஹ்ருவானதோஷம் பொருளினோதியாகக்கடவது. அபிமானம்
மவருவினோதியாகக்கடவது.

(வ்யா.) கீழ் எல்லாவற்றிற்கும் என்ற சொன்ன வாக்யத்தின்
முதல்பாதிருத்துன்ன முன்றர்சங்களை விவரிக்கிறார் மேல் முன்ற
வாக்யங்கனாக் அதாவது— அங்கதோஷம் ஜ்ஞானவினோதியாகக்
கடவது தாங்கபகூணதோஷமும் துஷ்பாதிக்காஹாங்கபகூண
தோஷமும் ப்ரபந்தனுடைய ஜ்ஞானத்தக்கு வினோதியாகக்கடவது
என்கை. இவற்றின் தாங்கவது எது? என்னிங் பகவத்ப்ரபா
ரன்றிக்கே இருக்கிற ப்ராக்ருதருடைய அங்கம் என்கை. துஷ்பா
திக்காஹ அங்கமாவது எது? என்னிங், அபிசந்த-பநித-சண்டாஸ-
யிதேசச்சாதிகன்முலமாக தண்டுகாநிருபேணவந்த அங்கம் என்கை.
யதவா “ஜாத்யாச்சய சிபித்தா துஷ்டாத்ஸாத் வயகத்தி:” என்ற
பகவதன்றிக்கேயிருக்கிற அங்கம் என்றமாம். அன்றிக்கே ப்ரபந்த

ஸோதத்தை மேலிட்டுக்கொண்டு வந்தான். தாதிஷ்டைபை கடத்திக்
 கொண்டு போறவருடைய அங்கம் என்னுமாம். அன்றிக்கே
 பாபகர் அன்றிருந்தும் ஐச்வர்யார் தம்பக சந்திபூஜாநிக்ரிவைகளை
 பண்ணுமார்களுடைய அங்கம் என்னும் சொல்லுமாம். பதிலா-
 தாம்- பாபகர்- அன்றிருந்தும் ஐதிஜாதியாகத் தமக்குக்கே
 என்று அறங்காராகினாலே "மத்பக்தாம், சீரோத்திரியோ சித்தம்"
 என்னும், 'சித்தம் குவந்தி' என்னும் சொத்துவிறையே பாகைத்
 தவிரவும் பண்ணுமாருடைய அங்கம் என்றஞ்சொல்லுமையும்.
 க்விஷ்டாங்கம், பரோஷ்டாங்கம், சித்திதாங்கம், தாபகாதி-பிரேச-
 கா கமங்காராங்கம், சாத்தபங்கம், தேவதாத்தாபாங்கம், மூதகாந-
 கையெபுங்கம். இவையெல்லாம் ஐயூனகிரோதி என்று
 சொன்னுடையதெயமான அங்கம் மந்திரதர்சனினி, கீழ்ச்சொன்-
 னவைபெயர்வைத்துக்கும் ப்ரதிசொடியாய், அபிஜாத்யஹங்கா-
 ராதினகிர்நிக்கே ஐயூனாநாட்டாபிரிபுர்ணாய் "ககாந்தி கம்ப-
 நெஷ்டகம்ப:" என்றபடி, பாடுககந்திகளாபிருத்திர பாகைதர்களு-
 டைய அங்கமே 'தருகரோச' & என்னுமாம். உபமதேயம்: என்னக-
 ண-பாகைபிரி! இன்னமும், அந்தோஷம் என்றித வாய்புத்துக்கு
 'அங்கம் ப்ரத்தமேதி' என்னும், 'உன்னுஞ்சொது' என்னும் சொல்-
 லுவிதையே பாபகருக்கு சிபியபிரியே தாகாதிருமாத அங்க-
 மாகையாலே, தத்ப்பநிதித்தலிஷயாங்கக்கென்களாம் தாநாங்கன்.
 தூகையானே, அகை கிரோதியென்ற சொத்துவிறையே போதுமு-
 முண்டு. பகைத்பகைதம்பநிதித்தலிஷயா தாகருப அங்க போது-
 வந்தாலே ஸோகத்திலே போகியேதருக, மதுஷயதுக்கு அபத்-
 பாதினானே தாதககாரானகை தோஷபுத்தாய், * கங்கிபாதாதி-
 கன் பிரித்து, மாணடர்பந்தம் வந்து கிரோதிக்குவப்போனே & அது
 கமுமுடித்த இவதுகடா- க்விஷ்டமும், கித்திதேயோமித்தகை-
 லிதே. தூகையானே, அகையாமுடிமுடிப்போனே தப் தூதம்
 த்விஷ்டம் ககிபாதபடி வந்திக்கை. இங்கே பிண்டியுறங்காகிவி-
 தாகருடைய க்ருத்தாத்ரத்தை ம்மிப்பது. அஹவானதோஷம்
 போகவிசோதியாகக்கூவது கீழ் 'அகந்தோஷம்' என்றித வாக்வத்-
 திம் சொன்ன அநிகாசிகிரோதேகடகந்தித்திர தோஷம் பகை-
 ததபகையாங்கப்பருப, அகம்பதோஷத்துக்கு- கிரோதியாமிதே
 அபிமானம் ஸ்வருபவிசோதியாகக்கூவது. அகையகம் அஹங்கா-

மமகாசுபாங்கமாநகரமே அந்த அழைக்காமகாங்கமாங்கம்
 'தீவபகாந்துபகேம் ம்ருங்க' என்றபடி பகவத்சேஷதீவபாதம்
 தீர்ப்புபவான. ம்ருபந்தக்கு கிரோதியாமிதே. அந்தோஷம்
 என்னை வாக்யம் பாணவகிணைமகவும், அபிமாம்கன்கிற வாக்
 யம் கம.பதவிவாணமகவும், ஸுஹவானதோஷம் என்னை வாக்
 யம் சதாத்தீயிஷ்டபவ காபணபதவிவாணமகவும் போஜித்
 துச் சொன்னையிதே. அபிமாம்க என்னை வார்த்தை 'அந்தோஷம்
 ஸுஹவானதோஷம் என்னை வாக்யங்களுக்கு - சிவோ அந்தைக்க
 க.வது.

(அ.அ) அந்தாம் அந்தப்பஞ்சகஜ்ஞானம்முன்னாக முடிசுநா
 வானவன் ஸம்ஸாரத்தின் வந்திக்குத்தன்னையும் அநந்தத்தின்
 வேண்டியவற்றைற காதித்தருளு முர்-(இப்படி)என்று சொல்லி.

மு.சக: இப்படி அந்தப்பஞ்சகஜ்ஞானம் பிறந்து முடி
 கடிவாய் ஸம்ஸாரத்திலே வந்திக்குத்தனனுக்கு மொகா
 ஸித்தியனவும் ஸம்ஸாரம் வெட்டித்தடி காலகேஷம் பன்
 னும் கிராமம் வஞ்சகாசுபாங்கமகவும், வைஷ்ணவதீவ
 யுபமாங்கவும், அகாச்சகதனங்களை ஸம்பாதித்த "யத்க
 புருஷோ பவதி தத்காங்க்தம்பதேவதா:"என்கிறபடியே ஸம்ப
 பதாந்ததங்கனையும் பகவத்கிஷயத்திலே கிவேதித்து யதாபவம்
 பாகவதிகிஞ்சித்தகாரமும் பன்னை, தேஹதாணமாந்தந்த
 யம் ப்ரஸாத்பாதிபத்திபோடே ஜீவிக்னையும், வகுத்தியம்
 தீவஜ்ஞானம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் என்னிதிவிலே கிஞ்
 காந்ததோடே அவனுக்கிடையாக வந்தித்தனையும், ஸ்வரக
 என்னிதிவிலே தன்னுடைய கீசத்வத்தையனுண்கித்தனையும்
 ஆசார்யன் என்னிதிவிலே தன்னுடைய அஜ்ஞாநையையு
 ஸந்தித்தனையும், பூரிவைஷ்ணவஎன்னிதிவிலே தன்னுடைய
 பாரதந்தியத்தை யனுண்கித்தனையும், ஸம்ஸாரிகள் முன்னெய்
 தன்னுடைய வ்யாவகுத்தனையனுண்கித்தனையும், ப்ராப்த
 தில் தவனையும் ப்ராப்தத்தின் அந்வணியமும் கிரோதிலி
 யமும் தேஹத்தில குசியம் சூர்த்தியும் ம்ருபத்தியுண்கித்

தியும், ஸ்வாக்ஷணத்திலுத்தியும், உத்தேசயலிஷயத்தில்
கௌரவமும், உபகரலிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும், உத்தா
க ப்ரதிபத்தியும், அனுவந்திக்கையும் வேண்டும்.

(வ்யா) அதாவது - இப்படி "கங்கைப்பள்ளி சென்னைக்கு" எனத் தொடங்கி, "அபிஷேகம் - என்விறு - கங்கைத்தளவாக - கங்கைப் பாதிப்படுத்தி அதைக்கிசையும் என்னவற்றையும் திருவுள்ளப்பற்றி இப்படி என்ற அருளிச்செய்திருந்து அந்தபஞ்சகங்குளானம் பிறகு என்னவருபாதிபஞ்சகத்தினையுடையதும் அந்தத்திருநீர்த் திறந்து, முழுக்கிறுவாய் - பகவத்பாபப்பெய்குதலா எம்மாரகிலுத்திரிவிட இன்னையுடையதும், எம்மாரகத்திலே வந்ததிக்கிற சேதனனுக்கு - எம்மாரகத்தன்னினைப் பாலத்தித்தலுக்கொன்றிருக்கிறசேதனனுக்கு அதாவது உடம்பு இறக்குமனவும் எம்மாரத்தின் தானே வந்ததிக்க வேண்டுமெனவானே அங்கனை வந்ததிக்கிற. சேதனனுக்கு, மெககு ஸித்தியுளவும் - பாபத்தி வந்ததிக்குமனவும், எம்மாரகம் மெககுத படி - மெககு வந்தவனாய் - மெககுத படி இன்னவையினே எம்பெருமா னார் திரைத்திரைப்போனே காண்பதற்குத்தான் பகவத்பாபாதி கன் காண்பதற்காகப் பார்த்தித்தலுக்கொன்றிருக்கையே பார்ப்பதா மாமிதே. அந்தவியாருகில் கிணார்தாபாபம்மாரகத்து வந்த அர்த்தமே பார்த்த, எம்மாரத்தின் அந்தப்பமுண்டாமகக்கு லேதனாய் விடுமிதே. சூதனாய் எம்மாரத்திலே அந்தவியா மகக்கு - காலகேதனம் பன்னனும் காலம் - பெருமுது கழிப்பது பன்னனுகிற காலமாவது, வன்னுத்தாம அருமுககவும் - தன்ன டையவன்னத்துக்குத்தருதியாகவும், சூதனத்துக்குத்தருதியாகவும் வையன்னவத்வ அருதாமகவும் - தன்னடைய வையன்னவத்வத் துக்குத்தருதியாகவும், அதுமாம பார்த்தினேம் அதன்னவன்னவிபாத மன்றிக்கே முழுக்க - க்கனாய் இருப்பார்த்தினேம் சொன்னதா கக்கவது. 5 அங்க சூதனத்துக்கான அம்பாதித்து வாரகண்கி லும், அபவாதினச்சுடனண்கிதும் அபங்குத்து தொடக்கமான னுறாப்பாதிப்பனாபகப் பன்னனுகிற சாந்திருபமான கம்பியா கத்திலும் 6 வந்தியாதநிகிலும் பாணமாயத்தின் பன்னனுகிற ஜீவப்பாபத்தித்தாநிகிலும் வந்தியாதிபிறாசர்த்தமாயப்பன்னனுகிற

§ அசகம் - உணவு, துன்பம் - போர்வை.

‡ வியதிபாதம் - வியாபாசம்.

க்ரி யா வி சே ஸ்கந்தம் பன்னுநிற சாக்ஷிஞ்சக உச்
 மான்ட நிக கார்ப்பாண அபாதிண்டதி பதார்த்தநிகை நாயுத்
 ராதிகளுடைய போஷணுத்தவாக பரிசுத்தித் த இ—தத் தன்
 ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராத வர்ப்பக்கைப்பவணி அபாதிஞ்சக
 கை ஸம்பாதிபாதே, தனக்கு யோக்யமான வந்தவக்கிதே பரி
 சத்தவான உபாதாநஞ்சுத்தியகே அபாதிக்கை ஸம்பாதித்து,
 “யதங்க: ப்ருஷோ பவதி தந்ம: தன்ய தேவநா:” என்கிறபடியே
 ப்ருஷணவன் எந்த தன்யத்தை அன்ம: உடையபுருஷுடே
 அவனுடைய இஷ்டதேவதையும் அந்த அன்மே உடையான
 ஞர்கள் என்று சாந்திங் சொத்துநிற பங்காயாக வகை பதார்த்த
 தங்கையும் பகவத்கிஷயத்தினே கிஷயித்து தான் நிலையாக து
 ளுத்தவாமந்தவந்துக்கையும் “அன்மதயம் ப்ருஷோனந்தம்” என்
 தும், “யோமே பக்தயா பாய்ச்சி” என்றஞ் சொத்துநிறபடியே
 பரிபூரணபக்தியோடே பகவத்கிஷயவன் ஸம்பாதிப்பவணி,
 யதாபலம் பாகவத சிஞ்சித்தவாயும் பவணி “ஸாக் தானம்”
 என் னுமபடி பகவத்கிஷயத்தினே கிஷயிப்பதயதார்த்தத்தை
 தன் னுடைய சக்திக்குத்தக்கதாக அன்மே வந்தும்படி பாகவத
 கிஷயத்தினேயும் ஸம்பாதித்து, தேவநாணமாத்மததையும் ப்ரு
 ஷாத்ம சிபத்தியோடே ஜீவிக்கையும், “தன்யபக்திதாந்விதேஷ
 போஜித” என்றும், “சுயோருச்சிஷ்யம் ப்ருஷித” என்றும் சொன்
 கிறபடியே பகவததுகாநாநிகளுண்டான பதார்த்தநிறே என்ற
 பாதிபத்தியோடே தன்னுடைய திக்கைக்குத் தன்னாத்மே
 புஜித்து ஜீவிக்கையும், வகுத்தியும் தன்வஜ்ஞாயம் பிறப்பித்த சூசா
 யன் ஸன்னிதியில் சூசார்பன் சித்பவன்ஸரிபான என்னை விஷி
 கரித்து சகிப்பதற்காகத் தன்னுடைய பாமஞ்ஞாயமாகே அகே
 மாக பாய ஸப்பட்டு, நரிதவாமருகையோடே “அரிபாதன அரி
 வித்த அத்தா” என்நிறபடியே தனக்கு வகைர்த்தங்கியும் உப
 தேசித்த இப்படி வகுத்தவாடே தன்வஜ்ஞாயநிகன் பிறக்கச்
 செய்த ஸயசூசார்பன் கக்திநிறே சிஞ்சித்தகார்த்தோடே “சரிம்
 வனாவிஜ்ஞாயம்” என்றபடி தன் னுடைய சூதிமாத்மவணிகை
 ம் அத்தனைக்கு ஸம்பாதித்து ஸந்தவாமருகையின்படி இவன் தனக்
 கென்னுமதொன் நிக்கையவையோடும் அத்தனைக்கு ப்ருஷமன
 பதார்த்தத்தைக்கொண்டே தான் ஜீவிக்கவகுகையோடும் அவ
 னுக்கு சேஷமான பதார்த்தத்தைக்கொண்டே அவன் நிருமேணி

பைப் போஷிக்கிறதே கர்த்தவ்யம் என நினைத்து 'காவிஞ்சித்ருர்
 வித' என்றபடி தன்சக்திக்குத்தகம் அளவும் அவனுக்குபகரிக்கிறபு
 மான கைகவிப்பத்தானே; அவனுக்கு அபிமானமாக வர்த்திக்கை
 யும் சூசார்பன் தன் க்ருணத்துக்கு வர்த்தபோது தன்னுடைய
 பெருமைபெயர்வை அவன் முன்னே சொல்லிக்கொண்டு அந்
 துக்குத்தனிகைக்குமுற்படக் கேடுக்கைக்கு அநிராபிந்திரபடி
 பண்ணிக்கொண்டிருக்கை அவனுக்கு அன்பு உலகமாகையாலும்
 அவ்வாறியாததுக்கு சோதபடி வருகையாலும் அப்படியிருக்கை
 பன்றிக்கே தன்னுடைய சூக்யசூக்யம்பங்கிரண்டும் அவனான
 மாகையாலே வஞ்சனைபின்பாமை அவனுக்கு உபப்பாய்படி வர்த்
 திக்கையும், கர்வனை ஸன்னிதீயிலே தன்னுடைய சேதவந்தை
 அநுணந்திக்கையும் சூசார்பன் காட்டத்தான் கர்வனைக் கண்ட
 ரித்தவருகையாலே சர்வாதுடைய ஸ்விதாத்தின் 'பொருளபிவாத
 ஸ்விதப் பொருளாகி என் தம்' சேனைன் கிறையான் தயிலேன்
 என் தம் 'அபாநகஜனப்பாதும்' என் தம் 'அயம்பாத:கூதா:தா'
 என் தருவோர் தருபடியே தன்னுடைய தோஷபுயந்தவாதி
 களை முன்னே வைத்தன்கொண்டு, இந்த வசார்பன் முகத்தானே
 சித்தபயன்பாபியான கைக சித்தபிபூதிக்கு அந்நுபூதபடி பண்ணு
 வதே; என் து தன்னுடைய சேதத்தன்மைகளை அநுணந்தானம்
 பண்ணுகதா; சூசார்பன் ஸன்னிதீயில் தன்னுடைய அந்நுணந
 மைய அநுணந்திக்கையும், சூசார்பனுடைய சர்வான உபகரித்தவ
 ருடையாலே அந்நுணநவனுக்கு அநிபாத அர்த்தங்களைத் தம்
 உபதேசாதிகளாலே அநியும்படி பண்ணினவனுப் அவன் க்ருண
 யாலேதான் எக்காரத்தையும் அறிந்திருத்த தம் தனக்கு ஒன்
 தந்தெயியாதவனைப் போலேயிருத்த தன்னுடைய அநுண்காத
 தானே இஞ்ஞாந்தருத்தவதமுன் ஸிபாயன் பிண்டியும் அவன் ஸன்னி
 தியில் விசேஷ அர்த்தங்களைப் பெறும்படி தன்னுடைய அந்நு
 ணந்தை அநுணந்தானம் பண்ணுவதும், சூசார்பன் முன்னே தன்
 ஸர்வந்நுதனம் முன்னிட்டான் க்ருணபுணர்வதும்என்ற கருத்து.
 பூரிவைஷ்ணவர்கள் ஸ்விதீயில் தன்னுடையவாதத்தீயந்தைஅந்
 ணந்திக்கையும் பூரிவைஷ்ணவர்கள் சூரிஞர்கள்- மக்யமபதத்தின்
 ப்-திபாதித்த அர்த்தங்கையையுடையவர்களாயிருக்கும்வர்கள்.
 என்னனென்னினி; தம்முடைய சூக்ய- சூக்யம்பங்கிரண்டும்
 அநுபயம்கவ்வாரித்திக்கே அநுபயிக்கும் பகவதநிபாகவும்

வாரணமங்கலம்' என்றபடி விஷ்ணுபோதமானதபாலே அனாதாமான. அப்போதே தந்தாகதவம் எச்சவாரணம், தந்திஷ்டான அசேஷதந்தமும் தந்திப்பாவத்ததமும் இவர்களைச் சார்ந்தும் தந்தியமர்வ உத்தராகதவயத்தபடி சூக, உத்தேசப்பதவ-உபகாரத்த உத்தராகதவயக்கள் மூன்றும் அவனுக்கேயுட்பது என்பதென்கிற தந்தியுபத்திப் போதாவதும், கருதஜ்ஞதையும் உத்தராகதவயத்தி பத்தியுமென்னாம் தந்தியுபத்தியே அனுணந்திக்கையும, என்ற சொல்லடியாம். அன்றிக்கே உத்தேசப்பவிஷயத்திற் கேளாவத்த வாய்த்துக்கு இன்னமொரு போதனைபுமுண்டு. அதாவது— 'வேதம் எச்சவாரணம்' என்பதபடிபோதாவது உத்தேசப்பதும், பாகவதர்கள் உபகாரகர்கள் சொல்லுமது; அதனைச் சொல்ல டுமாம். அன்றிக்கே நவக்கு எச்சவாயிஷயம் உத்தேசப்பமோ பாகவதவிஷயம் உத்தேசப்பமோ சூசார்பவிஷயம் உத்தேசப்பமோ என்ற சொல்லி இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு 'தேவுமற் றறிபேய்' என்றும்படி சூசார்பவிஷயம் உத்தேசப்பமாய் அந்த சூசார்பதவம் 'சூசார்பதம்' என்ற தனிப்பேயொரு பதம், அது உன்னது எம்பெருமானார்க்கே' என்ற அருளிச்செய்தகையோ— எம்பெருமானார் பக்கவிஷயாய் 'கச்சதா' என்பதபடியே பூரீ பர தாழ்வானுமிற உத்தேசப்பத்துக்கு 'சித்பசத்தூக்க' என்ற நாயத்தி விரோதி என்றிருந்த பூசத்தூக்காழ்வானைப்போனே இங்கும் பக வத்திஷயம் விரோதி என்ற எம்பெருமானார்பக்கவிஷே கேளாவ தாதிபத்தியும், உபகாரவிஷயத்தில் கருதஜ்ஞததவது உத்தேசப்ப விஷயம் எம்பெருமானாயுடைய பரிச்சேதித்தபின்பு 'பூரீவாரத கருணா பரிஞமதத்தாம்' என்றும் 'காரதிகாநருடுசெய்தவ துய்யம்' என்றஞ்சொன்னுமிறபடியே உத்தேசப்பவிஷயத்தைப்ப கரிக்கும்வான உத்தராகதவயத் திருக்குருகைப்பிள்ளைத் திருமயி பார்த்தவான திருமய்யமாயிப்பிள்ளை முதலானவர்களைப்பென் றே காம் இந்த உத்தேசப்பத்தை எபித்தது என்ற உபகார களான அவர்கள் விஷயத்திற் கருதஜ்ஞதாறுண்டானமும் உபக லாபிருக்கை. பதவா உத்தேசப்பவிஷயத்தில் கேளாவமும் உப காலவிஷயத்திற் கருதஜ்ஞதவது சொன்னது உபகார்பவத்த கேளாவத்தானே' என்பத வாய்த்திற் இவர்தாமே பூரீவாரதூந னத்தில் சூசார்பவிஷயத்திற் எச்சவாரண யிஷயம் உபகாரகன் னன்றும் அருளிச்செய்தகையோ சூசார்பனே உத்தேசப்ப விஷய

யானபின்பு ஆசார்பனை யுபகரித்த ஈசுவான் மிகவும் உபகாரகனா
 னகயினாலே ததவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதான ஈந்தானமுடையாரி
 ருக்கை என்றஞ்சொல்லவய்யம். பத்வா—உத்தேச்ய விஷயம்
 ஆசார்பனானபோது "கண்ணிக்ஷம் வேண்டியாயினே" என்று
 ஆசார்பனைச் சேர்த்துவைத்த மஹாபாகவதனா உபகாரகர் என்ற
 சொல்லி ததவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதான ஈந்தானம் பண்ணிக்
 கொண்டிருக்கை என்றஞ்சொல்லவய்யம். பத்வா உத்தேச்ய
 விஷயம் என்ற எம்பெருமானாச்சொல்லி, உபகார விஷயம்
 என்ற அந்த உத்தேச்யத்தை உபகரித்த ஆசார்பனை உபகாரகனா
 ன்சொல்லி ததவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதான ஈந்தானமுடையவனா
 லிருக்கையும் என்னினும்சேரும். உத்தாபாதிபத்தி ஆவது
 கீழ்ப்பாண்டதமான் பர்வத்யமும் உத்தேச்யமானபோது ஈம்பா
 ராதாரக ப்ரதிபத்தி மூன்ற விஷயத்திலும் உடையவையிருக்கு
 மிருப்பைச் சொல்லுதல். ஆன்றிக்கே மூன்ற விஷயத்திலும்
 வைத்துக்கொண்டு தனக்கு அந்த விஷயம் உத்தேச்யமே அந்
 தையே உத்தாரகம் என்ற சொல்லிற்றுதல். பத்வா எம்
 பெருமானார் உத்தேச்யர் என்றிருக்கும் அந்தந்தை உபகரித்த
 ஆசார்ப விஷயமே உத்தாரகம் என்ற கிண்கிறதாம் ஆசார்பனி
 டத்தில் உபகாரகத்வமெழையிப உத்தாரகத்வம் சொல்லுப்படி
 என்னினே? என்னின்பாதம் பர்வதான பகவதவிஷயத்தை யுபகரித்
 தும், சாயர்வமான எம்பெருமானா சாயசேஷி என்னுயர்த்
 தந்தை உபதேசித்தும் உபகரிக்கும்வனாகையானே, ததநினான
 உபகாரத்வமெழுச்சது. தாஷாதுத்தாரகத்வம் எம்பெருமா
 னர்க்கேயுண்டாகையானே "குருவார்தபாண்டநாத" என்றபடி
 எம்பெருமானுடையவும் எம்பெருமானுருடையவும் உபகாரமான
 உத்தாரகத்வம் ஆசார்பவிஷயத்தின்பகரித்தசொல்லுவனாகுக்கு.
 அங்ஙனமன்றிக்கே உத்தேச்ய விஷயத்தில் கேனாவமுல் என்ற
 தொடங்கி மூன்ற வாக்பத்தானம் எம்பெருமான் உத்தேச்யர்
 என்நிற கேனாவ ப்ரதிபத்தியும், ததவிஷயத்தில் உபகாரத்வ
 மடியாகவருகிற க்ருதஜ்ஞதானஈந்தானமும் ததவிஷயமே உத்
 தாரகம் என்நிற ப்ரதிபத்ய தவர்த்தனமும் சொன்னதென்ற இவ்
 வாக்பங்களுக்குப் பொருளாகடியாம். ஆக உத்தேச்யத்தை-உபகா
 ரகத்வ-உத்தாரகத்வங்கள் மூன்றம் ப்ரதமசோபியான எம்பெருமா
 னுக்கு உண்டாயப்போனே சாயசேஷியான எம்பெருமானுக்கு

கும் உண்டாயிருக்கிறபடி அநுவர்த்திக்கையும வேணும். வர்ணச்
சமாத்ருபமாகவும் என்பது முக்கதாக கருதினான். --நீயே "ஹம்
ஸாரிகன் முன்னித் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை பஜனத்திக்கை
யும்" என்பதிலுள்ளவை பஜனவர்த்திக்கையுமேவென்று ஒரு முகப்பாய்
போலே 'பாப்பத்தில் தயகையும்' என்று தொடங்கி விஷயவற்
தோடு 'உத்தராக ப்ரதிபத்தியும்' என்பதிலுள்ளவையும் அநுவர்த்திக்
கையும் அவச்யபேஷத்தம் அப்போதுதான் அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞா
கோகயமுன்னாக முமுக்ஷு வானவன் ஸம்ஸாரம் மேனிடாதபடி
ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்தித்துப்பண்ணுப் கானசேஷம் காமமாவது.

(அவ.) இனிமேல் இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தில் ஜ்ஞாசமும் தத்து
குணமாக அதுஷ்டாங்கமுமுண்டாய் அவற்றை எக்டு வாயும்கத்
முமுக்ஷு ஈச்வரனுக்கு மாவாவிசேஷியின்னதென்று அருவிச்
செய்யா சிந்திக்காண்டு ப்ரபத்தியித சிவரித்தருவிஞர். (இப்
படி) என்று தொடங்கி.

மு.சக. இப்படி ஜ்ஞாநகுண்டானங்களோடே கூடி
வர்த்திக்குமவன் ஈச்வரனுக்குப் பிராட்டியமாரிலும் சித்யமுத்த
ரிலும் அத்யந்த பிமதவிஷயமாகக்கூடவன்.

அர்த்தபஞ்சகம் ஸம்பூர்ணம்.

பின்னிலேவாசாய்ஸ் திருவடிகளே ஸாரணம்.

(வ்யா. அநாவது - இப்படி ஜ்ஞாநகுண்டானங்களோடே
கூடி வர்த்திக்குமவன். அநாவது:- இப்படி என்று விவ்ஹாகலோக
கட்டாயத்தலே, ஸம்ஸாரியான சேதனைன் என்று தொடங்கி, "இப்
படி அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநம் சிறந்து" என்று வாக்பத்தனயும்-
இந்த சேதனுக்கு அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்திஷபத்தித் ஜ்ஞாந
மும் உண்டாகவேண்டும் என்று ஜ்ஞானத்தையும், வர்ணசூச்யம்
அநுபூதிகவும் என்று தொடங்கி உத்தராகப்ரதிபத்தியும் அநுவர்த்
திக்கையும் என்கிற வாக்பமதிரியாக இந்த சேதனுக்கு உடர்பு
இருக்குமனவும் அந்த ஜ்ஞாநகுருபமாக உடக்குகைக்கு வேண்
டிய ப்ரபத்திசர்வரூபமான அதுஷ்டாங்கத்தையுத் திருவுன்னத்
திலே வைத்துக்கொண்டு இப்படி ஜ்ஞாந குண்டானங்களோடே
வர்த்திக்குமவன் என்கிறார். ஈச்வரனுக்கு சீழிற்செய்வ ஜ்ஞா
நம் அதுஷ்டாநம் சூற இவற்றோடே ப்ரவர்த்திக்குமவன் ஈஸ்

39	2	அனுபவநுபமாண	அனுபவநுபமாண
40	81	பொருட்டுமாப்போலே	பொருட்டுமாப்போலே
"	32	ஸுஷ்மங்காடி	ஸுஷ்மங்காடி
41	26	காஸ்பர்சம்	காஸ்பர்சமும்
"	35	சீலாவிபூதிகளுக்கும்	சீலாவிபூதிகளுக்கும்
42	23	கைதொழ	கைகளாலே தொழ
"	26	பிரவா	பிரவா
43	8	நித்யாநுபவங்கள்	நித்யாநுபவங்கள்
"	17	என்றபடி	என்றபடி
"	15	தேசத்துக்கு	தேசத்துக்கு
"	29	பாதிதவாரா	பாதிதவாரா
46	12	ஓரிடத்தில்	ஓரிடத்தில் தங்கி
"	32	ஒய்வவாரு	ஒய்வவாரு
47	18	தர்மபூதங்களுக்கான	தர்மபூதங்களுக்கான
51	26	ஜன்மபாண	ஜன்மபாண
52	2	ஜன்ப	ஜன்பாண
53	29	ஸாதன	ஸாதன
54	29	ஊமிப்பிக்கையும	ஊமிப்பிக்கையும, ஸாதன மாணா ஸத்வா ஸத்வா நுபவத்துல் ப்ரீதியை விகாஸமாருப்படி ப்ரீ ஊமிப்பிக்கையும.
"	30	மிக்கையும	மிப்பிக்கையும
55	.	சித்திப்பேயுமையும	சித்திப்பேயுமையும

61	17	குழாய்களையடியிருடன்	குழாய்களையடியிருடன்
"	24	தேசஸ்தலையும்	தேசஸ்தலையும்
62	8	திருமேலே	திருமேலே
64	9	காசணபுண்டியமுமாகவு மரம்	காசணமானது புண்டியமா கவுமாம், ஜன்மகாசண மானது பாபமாகவு என்னும் [மரம்]
"	33	சந்து	சந்து
65	35	பாகவதர்களுக்கும்	பாகவதர்களுக்கு
66	5	பேரலே	பேரலே
67	26	விபாபிகைகக்கு	விபாபிகைகக்கு
68	2	தரிதரன் ஆகவும்	தரிதரன் ஆகும் அபூர் என் ஆகவும்
68	5	பதார்த்த பாகாத்தாலே	பதார்த்தபாகாத்தாலே
69	15	செய்யர்	செய்யார்
"	19	மதுரகலிகள்	புதிமதுரகலிகள்
"	81	இருவரும்	இவரும்
70	4	கருதல்	கருதல்
"	7	அந்த	இந்த
"	20	பாபத்யபாய	பாபத்யபாய
71	8	புடை	புடை
"	11	தேவரி	தேவரி
72	14	குமிறப்பேரலே	குமிறப்பேரலே
"	25	பாகாமாக	பாபகமாக
"	27	சுமரம்	சுமரம்